

Giới thiệu Nếu Anh Chết, Em Có Tha Thứ Cho Anh Không?

Nếu Anh Chết, Em Có Tha Thứ Cho Anh Không? nói về người con trai đầy khắc khoải. Anh đã đem đến cho cô nhiều đau khổ. Hồi hận đã muộn màng. Nay ông trời cho anh cơ hội sống lại, anh quyết trân trọng cô, nhưng liệu anh có được như ý nguyện?*** - Em à, anh chuẩn bị nước rồi, em vào tắm đi – Chàng trai nhẹ nhàng bước tới, đưa tay ra định đỡ cô gái đang nằm trên giường, nhưng cánh tay anh ta chưa đụng vào thì đã bị cô gái hất ra, Cô từ từ ngước lên, ánh mắt như nhìn phải thứ rắn rết đáng sợ nhất trên đời. - Tránh ra – Cô hất tay anh ra nhưng vì cả người vô lực lại ngã nhào vào người anh, hơi ấm nằm trong hơi ấm, anh vòng tay ôm chặt lấy cô, giọt nước mắt chảy ngược, cổ nén nỗi đau vào trong, đau nhói. - Anh nhẹ hôn vào tai cô, đôi môi anh di chuyển từ cổ rồi lần xuống, cô không đẩy anh ra, khinh bỉ nhìn đôi môi đam mê quấn chặt người mình. Cảm giác ghê tởm chạy khắp cơ thể cô. Chẳng thêm để ý đến tiếng anh ta gọi khẽ "Em ơi", cô giằng mạnh ra khỏi người đàn ông ghê tởm này, nhìn thẳng vào anh ta, ánh mắt cay độc: "Sao thế? Thêm đàn bà à? Vậy còn không mau chạy nhanh tới bên nhân tình của anh"*** Là tựa truyện ngôn tình đầy xúc động, truyện lấy đi nước mắt và để lại cảm xúc trong lòng nhiều bạn đọc. Tuy nhiên với cái kết vô cùng hứa hẹn nhé, cùng đọc truyện để chiều mộ.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Anh Chết, Em Có Tha Thứ Cho Anh Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 1: Mở Đầu

- Em à, anh chuẩn bị nước rồi, em vào tắm đi – Chàng trai nhẹ nhàng bước tới, đưa tay ra định đỡ cô gái đang nằm trên giường, nhưng cánh tay anh ta chưa đụng vào thì đã bị cô gái hất ra, Cô từ từ ngước lên, ánh mắt như nhìn phải thứ rắn rết đáng sợ nhất trên đời.

- Tránh ra – Cô hất tay anh ra nhưng vì cả người vô lực lại ngã nhào vào người anh, hơi ấm nằm trong hơi ấm, anh vòng tay ôm chặt lấy cô, giọt nước mắt chảy ngược, cổ nén nỗi đau vào trong, đau nhói.

- Anh nhẹ hôn vào tai cô, đôi môi anh di chuyển từ cổ rồi lần xuống, cô không đẩy anh ra, khinh bỉ nhìn đôi môi đam mê quấn chặt người mình. Cảm giác ghê tởm chạy khắp cơ thể cô. Chẳng thêm để ý đến tiếng anh ta gọi khẽ "Em ơi", cô giằng mạnh ra khỏi người đàn ông ghê tởm này, nhìn thẳng vào anh ta, ánh mắt cay độc: "Sao thế? Thêm đàn bà à? Vậy còn không mau chạy nhanh tới bên nhân tình của anh"

Anh nhìn cô, cảm thấy trời hôm nay lạnh quá, từng cơn gió cứ vội đến, vội đi, lạnh đến tận trong tâm.

Còn cô không thêm quan tâm, lết từng bước vào nhà tắm. Cô phải tắm rửa thật sạch, phải rửa sạch mọi ô uế người đàn ông này đã chạm vào.

Cô – Sinh viên vừa ra trường, cô thông minh, xinh đẹp, cô sở hữu 1 nụ cười tỏa nắng mà bao chàng trai phải say mê thêm khát. Đôi môi mông đỏ có biết bao người muốn đặt vào đó 1 nụ hôn mà chỉ là mơ tưởng. Cô thanh khiết như hạt sương mai vào buổi sớm long lanh, lấp lánh, trong veo. Mọi người dành tặng cho cô bằng cái tên "Sương sớm".

Cô mãi vẫn sẽ cứ vô tư như vậy nếu như định mệnh không mang anh đến trong cuộc đời cô, 1 chàng trai hoàn hảo.

Tốt nghiệp ra trường, cô xin vào làm 1 công ty thiết kế thời trang mà ở đó anh là giám đốc.

Anh mang 1 vẻ đẹp lạnh lùng, băng giá, sự nghiêm nghị trên gương mặt đàn ông của anh khiến mọi người thấy sợ, nhưng không vì thế mà ngăn cản bước chân của các cô gái đến với anh. Anh có 1 ánh mắt đa tình nhưng không phong lưu. Anh không dễ dàng yêu như những người con trai khác, chính vì thế, cô thầm "say" anh.

Lần đầu biết yêu bao nhiêu cảm xúc ngỡ ngàng, tim cô đập mạnh khi mỗi lần bắt gặp ánh mắt của anh, tay cô vụng về đánh rơi mọi thứ khi nghe giọng trầm ấm từ phía sau, khuôn mặt ửng hồng khi vô tình tay anh chạm vào người cô. Và...tim cô thất lại khi nhìn thấy anh ngọt ngào cùng cô gái khác.

Cô thần thờ như người chỉ có xác không hồn, không ăn uống gì đến bệnh khi cô biết được anh đang yêu người con gái khác. Mọi thứ như đảo lộn xung quanh, cô cảm thấy toàn thân tê liệt, đôi chân không còn sức lực nào đứng vững. Đến công ty mọi người kinh ngạc nhìn cô, 1 gương mặt xanh xao, thân thể mềm yếu, ánh mắt trống vắng với viên tâm mà cô cũng chẳng cần đánh phấn để che đi khuyết điểm. Bao lời hỏi thăm thắc mắc, tò mò, quan tâm không làm cho cô hé miệng. Cô đưa mọi người vào trong vòng xoáy nghi ngờ.

Vẫn như thói quen mỗi ngày, 1 tách cà phê sáng trên bàn làm việc, nhưng hôm nay anh không thấy nụ cười nở trên môi cô nữa, không nghe thấy tiếng nói dịu dàng, hỏi thăm anh đã ăn sáng chưa? Trưa nay em làm cơm anh nhé. Cô chỉ cặm cụi công việc mọi khi mà người ta cho là cô làm thêm mà không tính phí, đó là dọn dẹp phòng anh ngăn nắp.

Anh nhẹ nhàng hỏi cô có phải bệnh hay sao, có gì mà trông cô tiêu tụy như vậy mà đâu biết nguyên nhân là từ anh. Anh dặn cô nhớ nghỉ ngơi mà khi bước chân ra khỏi phòng nước mắt cô tuôn rơi ướt đầm.

Anh yêu cô gái kia sâu đậm, tình yêu của 1 giám đốc thời trang và tiểu thư danh giá của tập đoàn đá quý khiến ai cũng ngưỡng mộ, trầm trồ.

Riêng cô chỉ là dõi theo, dõi theo trong những vết cửa nơi con tim non nớt. Làm sao anh biết được.

- Em không quên được anh ta àk, bây giờ em đã là bạn gái anh – Anh cúi gắt nắm chặt lấy tay của vị tiểu thư kia.

- Em biết, nhưng anh phải cho em thời gian, tình yêu của cả hai đã từng rất tốt, anh biết mà – Cô gái giải thích trong sự tức giận của anh.

- Anh không cho phép, anh không thể chịu đựng được khi em cứ tiếp tục qua lại với hắn ta – Anh gào lên gần như mất kiểm soát.

- Vậy thì ngưng ngay đi, chia tay, em cảm thấy mình không hợp nhau đâu – Cô ta bỏ đi trong sự thất vọng của anh, thân thể anh run rẩy, anh bước từng bước vô định trên con đường về khuya mà không biết có 1 đáng người nhỏ bé im lặng theo sau anh.

- Đừng uống nữa – Cô giành lấy ly rượu từ trên tay anh, ánh mắt bất chợt xoay qua nhìn thấy cô.

- Sao em lại ở đây? – Anh cầm luôn chai rượu nốc vào người.

- Đừng uống nữa, anh say rồi – Cô ngăn cản từng dòng men ấy vào thân thể anh.

- Em tránh ra, về đi – Hôm nay tôi rất buồn, em biết không, người anh đổ ập xuống vai cô, lấy tay sờ nhẹ vào mái tóc mềm ấy, nước mắt cô rơi khề, cô xót xa khi thấy anh như thế này mà ai biết được cô cũng đang gánh chịu nỗi đau.

- Anh đừng buồn, dù thế giới này bỏ rơi anh, vẫn còn có có em bên cạnh mà.

- Em nói gì – Anh bất ngờ nhìn cô, cô ngại ngùng cúi xuống không nói lời nào. Khẽ nâng khuôn mặt cô lên anh vô vấp ngấu nghiêng hôn lấy bờ môi "sương sớm" đó, bờ môi chưa 1 lần khai nhụy. Anh bị con men say phù lầy, lý trí rồi bời, anh ghì chặt hôn lấy cô trong sự sững sờ, sợ hãi khi tay anh lần mở những cúc áo. Đẩy anh ra cô ôm chặt lấy áo nới trong tiếng nấc nghẹn ngào.

- Đừng mà !

- Không phải em nói dù cả thế giới này vứt bỏ tôi, em vẫn bên tôi sao, em yêu tôi chứ?

- Em, em- Cô ấp úng

- Em chỉ cần trả lời là có yêu tôi hay là không?

- Có, em yêu anh mà

- Vậy thì được rồi – Anh ôm cô vào lòng hôn vào gáy, tay anh lần mò mở từng chiếc khuy áo, người cô run lẩy bẩy, cô cảm nhận được sự cuồng nhiệt của anh, anh cười dần, cười dần. Đêm đó, cô thuộc về anh.

Ánh nắng sớm xuyên qua khe cửa sổ, những bông hoa ngoài kia khẽ lay theo từng đợt gió, anh bóp trán uể oải mở mắt, nhìn sang bên anh giật mình, cô đang cuộn tròn trong chăn say ngủ, nhưng hình như mắt vẫn còn hoen ướt mị, anh ôm đầu nhớ lại mọi chuyện ' Có, em yêu anh mà '.

Tiếng chuông điện thoại đánh thức luôn cô dậy, ánh mắt ngượng ngịu quay đi nơi khác khi thấy anh nhìn cô chăm chú.

- Anh có điện thoại kia – Cô lí nhí đánh lảng sang chuyện khác.

- Chuyện gì – Anh gắt gỏng trong máy.

- Chia tay rồi, không phải em nói sao, cứ quay về với người tình mà em muốn – Anh nói trong tức giận nhưng sao cô vẫn cảm thấy được có gì đó vui ở anh.

- Sao? Em đang đứng trước cửa nhà à.

Anh xoay nhanh qua cô, cô ngỡ ngàng nhìn anh, vội vàng mặc áo vào người, anh hốt hoảng nói với cô "Bạn gái tôi đang ở đây". Cô buồn bã mặc đồ vào người, nhìn anh mà cô thấy đau vô hạn.

- Bây giờ phải làm sao ? – Anh xoa 2 tay lại với nhau.

- Anh đừng lo, em sẽ trèo qua cửa sổ

- Nguy hiểm lắm

- Không sao đâu, em làm được mà – Nói rồi cô lấy túi sách ném ra ngoài nhảy qua cửa sổ khá cao.

- Á – Chân cô cô bị trặc đau quá, nhưng có thấm gì so với nỗi đau bên trong, cô làm sao thế này.

Xếp lại tấm ra giường, anh bỗng lùi mình vào chân tường, "Cái gì đây chứ". Vết máu loang lổ trên giường. Anh đã lấy mất "Sương sớm" của cô.

Và rồi mọi chuyện sau đó chính anh và cô cũng không nghĩ tới. Chuyện tình của anh vẫn được mọi người thần phục, và cô vẫn vậy, vẫn yêu anh trong từng nỗi đau.

- Anh xin lỗi, anh vẫn không thể hết yêu cô ấy – Anh xoa nhẹ bờ vai trần cô nói khẽ.

- Không sao đâu – Cô trả lời bằng ánh mắt đượm buồn, cô yêu anh quá, vậy đó, cô vẫn chỉ là cái bóng của ai kia, vẫn chỉ là người thay thế mỗi khi anh và cô ta xảy ra chuyện. Với anh, anh không biết tình cảm với cô là gì, chỉ là khi mệt mỏi, tuyệt vọng được ở bên cô, ôm cô vào lòng là điều hạnh phúc, trái tim anh nhẹ hẳn. Cô mãi ở bên anh, xua tan đi tất cả nỗi buồn, chỉ cần trông thấy anh cười, anh hạnh phúc, cô nguyện đánh đổi tất cả.

Nhưng rồi mọi chuyện xảy đến không ai có thể ngờ được, mọi người trong công ty hết sức ngạc nhiên, bao nhiêu tiếng xì xào bàn tán, lời ra vào trong công ty không ngớt trước tấm thiệp mời mà trong đó tên cô dâu không phải ai xa lạ, chính là cô.

Cô trở thành vợ của anh như 1 điều ngẫu nhiên có thể. Cứ như anh quay 1 trò chơi mà đích dừng đứng ở tên cô vậy.

Cô gạt đầu trước lời cầu hôn trong cơn say của anh mà trước đó anh đã phát hiện ra 1 sự thật đau đớn, phũ phàng, người con gái anh luôn yêu thương đã có thai với người con trai khác. Anh đau đớn, vật vờ trước sự thật đó, và như là 1 cách trả thù, anh cưới cô.

Còn cô, hạnh phúc khi được chính thức trở thành vợ anh, bây giờ cô có thể danh chính ngôn thuận nấu cho anh những bữa ăn ngon, ủi cho anh những chiếc áo đi làm, cùng anh đi dạo vào mỗi buổi tối êm ả, ngắm trăng, ngắm sao, tận hưởng những giây phút êm đềm.

Nhưng... đó chỉ là ước mơ mà thôi, từ sau khi rời khỏi thánh đường, cô vẫn chỉ là 1 người vợ hờ, mãi như vậy.

Anh chìm đắm trong những cơn say trụy lạc, ở nhà chỉ là điều hiếm hoi, sau giờ làm việc anh vui mình trong những sàn nhảy, vũ trường, chỉ biết đến ngôi nhà có cô sau những cơn say. Lúc đó, cô chăm cho anh như 1 đứa trẻ. Nhưng có lẽ, đó là những giây phút hạnh phúc trong cuộc sống của cô.

Bây giờ đây, anh thờ ơ với cô hơn bao giờ hết, chỉ ít ngày xưa còn những lời nói ngọt ngào, quan tâm nhưng giờ đây thì điều đó đã không còn tồn tại, anh đi đi về về mà cứ ngỡ cô như người vô hình. Có lẽ giờ đây anh hận tất cả phụ nữ trên cuộc đời này.

Nhưng chỉ có 1 chuyện anh mãi không thay đổi mỗi khi say, đó chính là công việc " trên giường " với cô. Điều đó làm tim cô tan nát.

Sáng hôm định mệnh đó, cái ngày thay đổi cuộc sống của anh và cô, mãi mãi chẳng thể quên được.

Cô hạnh phúc ngập tràn, ánh sáng mỗi lúc mỗi rõ như dẫn lối cho cô đến một chân trời mới. Nụ cười từ lâu tắt ngấm nay trở về trên gương mặt nhợt nhạt của cô. Cô khẽ vươn mình lên hít lấy bầu không khí trong lành nhất từ xưa tới giờ đối với cô. Cô vừa rời khỏi phòng khám.

Cô ngã quỵ xuống khi cánh cửa vừa hé mở, ôm bụng la trong đau đớn, tay cô nắm chặt vào cánh cửa. Ở trên giường kia, 2 thân thể đang quyen lấy nhau, không 1 mảnh vải, chiếu ra giường nhăn nhúm. Đó là chồng cô và người tình cũ.

Anh hét hoảng khi thấy cô đau, mặc vội đồ vào anh lao nhanh đến bên cạnh cô đỡ cô dậy, 1 dòng máu chảy xuống chân cô. Anh thảng thốt, bế cô chạy thẳng ra ngoài, miệng không ngừng lắp bắp " Anh xin lỗi, em ơi, anh xin lỗi ".

Chiếc đèn trước phòng bệnh cứ như thôi miên lấy anh mà anh dán chặt vào nó, 1 tiếng trôi qua không thấy động tĩnh gì, tim anh như ngừng đập, anh thấy lo lắng quá, người con gái yêu anh đang nằm trong kia có sao không (BMVNAHN, yêu hồi nào. Xạo đĩa). Anh thấy mình khổ nạn quá.

Cửa phòng mở ra, anh chạy đến bên vị bác sĩ, nắm chặt lấy tay anh hỏi trong gấp gáp " Vợ tôi sao rồi, cô ấy sao rồi?". Gờ nhẹ bàn tay anh ra " Vợ anh không sao, nhưng xin lỗi, chúng tôi không giữ được đứa bé ".

- Đứa bé – Anh chợt lùi người lại, cái gì đây, anh vừa nghe điều gì, đứa bé, là con của anh và cô, cô đã có thai, là con anh.

- Trời ơi ! – Anh gào lên trong niềm đau khó tả, anh ôm mặt khóc nức, anh đã làm gì thế này. Anh đã phản bội vợ anh. Anh đã tự tay giết chết đứa con chưa chào đời của mình. Anh còn không bằng cảm thú . (Chính xác. *Gật gù*)

Bước vào phòng, anh lặng lẽ nhìn cô, cô không còn khóc nữa, cô nằm im, tay giữ chặt lấy gối, bờ môi khô khốc, mặt cô tái đi, cô thần thờ vô hạn.

- Em – Anh gọi khẽ cúi xuống nắm lấy tay cô, nhưng bất ngờ cô rút nhanh lại nhìn qua anh bằng 1 ánh mắt đáng sợ, ánh mắt mà từ trước tới giờ anh chưa từng thấy và không nghĩ là sẽ thấy, ánh mắt của sự hận thù. Cô nói từng tiếng một trong nỗi đau tận cùng của 1 người con gái.

- Tôi sẽ hận anh, mãi mãi sẽ không tha thứ cho anh.

Anh nghỉ phép, ở bên chăm sóc cô hơn một tháng trời. Cô vẫn vậy đôi mắt vô hồn không cảm xúc, tình yêu trong cô đã chết.

Vậy đó, vậy là cô đã thay đổi từ ngày đó, cô không còn là "Surong sớm" của ngày nào, cô trở nên "Băng tuyết" giá lạnh, cô trả thù anh bằng cách anh đã từng làm, và còn hơn thế nữa. Cô thờ ơ với anh, một tháng nay, họ vẫn sống chung trong ngôi nhà đó nhưng cô đã không còn là người con gái yêu anh như ngày trước, giờ đây anh là thứ mà cô kinh tởm nhất trên đời.

Sức khỏe cô dần hồi phục. Cũng đã đến lúc anh phải quay trở lại công việc. Hôm đi làm lại, anh vẫn như mọi ngày, nấu cho cô một nồi cháo, để một bình nước giữ nhiệt ngay đầu giường cô, xót xa nhìn đáng vẻ ngủ nhăn mày nhủ mắt tội nghiệp của cô, sau đó cẩn thận đắp lại chăn cho cô, rồi nhẹ nhàng bước ra khỏi cửa.

Tiếng chân anh vừa dứt, cô bật dậy, hất tung cái chăn xuống giường. Cái chăn này từ thời khắc anh ta đựng vào đã cực kỳ bẩn thỉu. Ánh mắt cô chỉ có chán ghét căm hận, cô lặng lẽ cắm điện thoại lên...

Khi anh về. Căn nhà không còn bóng dáng cô. Những đồ đạc ngày trước cô mua, cả chậu hoa cúc vàng cô yêu thích giờ không còn. Ảnh cưới hai người treo trên tường, như có phép thần thông, nay chỉ còn hình anh. Trong nhà, một chút dấu tích chứng minh cô tồn tại không có. Đến cả album ảnh cưới của hai người nay chỉ còn một mình anh. Tất cả như bức tranh giễu cợt sự ngu dốt của anh. Anh hoảng loạn tìm cô khắp mọi nơi, gọi điện thoại cho cô thì số đã ngừng sử dụng. Tới nhà cô thì cha mẹ anh chị em cô không tiếp. Bạn bè cô nhìn anh như một tên quái vật đội lốt người. Cô biến mất, như một người chưa từng tồn tại trong cuộc đời anh. Anh chìm trong hơi men, trong những cuộc chơi không lối thoát. Tìm anh đau đớn khi đánh mất cô, anh xót xa cho người đã từng yêu anh sâu đậm, anh yêu cô mất rồi, yêu từ lâu mà cho đến khi mất đi anh mới nhận ra được.

Anh gọi bao nhiêu tin nhắn, bao nhiêu email van xin cô tha thứ, xin cô cho anh 1 cơ hội sửa sai nhưng đáp lại chỉ là sự trống không. Cô chưa bao giờ hồi âm một tin nào cả. Facebook, email, zalo, tất cả cô đều đổi hết.

Nhưng anh vẫn hy vọng...

Anh bước nhẹ vào phòng, nằm trên chiếc giường của hai người, tham lam nhắm nháp từng hơi ấm ngày xưa của cô, nhưng hơi ấm đó đã sớm lạnh ngắt như tình yêu của cô giờ đây dành cho anh. Anh khát khao nhìn lại "Surong sớm" của ngày nào, anh mong lại thấy cô đứng trước mặt anh, nở nụ cười với anh. Nếu được quay lại anh sẽ yêu cô hơn những gì anh có, giờ đây đã muộn màng, anh có làm gì vẫn không thể mang cô trở lại.

"- Em đói bụng rồi phải không, anh dọn cơm cho em nha" – Anh chợt quên mất rằng, cô đã không còn ở đây nữa.

"- Em đi ngủ đi, đừng làm việc khuya thế nữa" – Anh chau mày, nhìn về phía cái bàn ngày xưa để chiếc laptop cô hay dùng.

"Hôm nay sinh nhật em, anh tự tay làm bánh kem nè. Chúc em sinh nhật vui vẻ"

Anh bỗng quên mất rằng, "em của anh" đã bỏ anh đi rất lâu rồi. Anh như một u hồn, suốt ngày đi đi lại lại, đến những nơi cô từng tới, gặp những người cô từng gặp. Cố gắng lục lọi mọi ký ức ít ỏi về cô.

Tối nay là đêm thứ 1001 anh vắng cô trong cuộc đời. (Tặng anh bản nhạc: <https://www.youtube.com/watch?v=BxF62u8TW50> nhé. Grừừ) Lần nào trong tim cũng chỉ là ánh mắt buồn sâu thẳm của cô, không nói, không làm gì cả, chỉ lặng lẽ rời bỏ anh. Tại vì sao mọi thứ lại trở nên như vậy cơ chứ. Anh ra sức đập đầu vào tường, cố gắng quên đi những tổn thương đã gây ra cho cô.

Anh lại mở điện thoại lên, cũng như bao ngày, gọi tin nhắn cho cô

"Em à, em đang ở đâu, đừng bỏ anh 1 mình mà, em về đi"

"Em ơi, ra sao cũng được, em muốn làm gì cũng được, miễn sao mỗi ngày anh được thấy em là được rồi, về đi em"

"Anh nhớ em quá, về nhà đi em"

Như bao nhiêu lần, tin nhắn gửi đi không thấy hồi âm, nước mắt anh rơi xuống, 1 tin nhắn gửi đến số máy cô

"Em à, nếu anh chết, em có tha thứ cho anh không?"

Ngày hôm sau, người ta phát hiện xác anh trong phòng. Chai thuốc ngủ trên bàn giờ đây chỉ còn vỏ không nằm lỏng lẻo trên sàn.

Khi người khám nghiệm tử thi đến, thấy anh vẫn ôm chặt tấm ảnh "Surong sớm" của cô trong lòng, phía sau tấm ảnh là dòng chữ nghiêng nghiêng "Anh chết rồi, tha thứ cho anh được không?"

Đám tang anh, vẫn không thấy bóng dáng cô. Đó có phải là câu trả lời cô dành cho anh không?

Bãi biển...

Một người phụ nữ xinh đẹp nắm tay một đứa trẻ khoảng 4, 5 tuổi đi dạo dọc bờ biển. Đứa nhỏ hồn nhiên nô đùa. Người phụ nữ nhìn nó, ánh mắt dạt dào hạnh phúc.

Đứa con này rất tinh nghịch, lâu lâu sẽ hỏi cô ta " Mẹ, cha con đâu?"

Mỗi lần nó hỏi câu đó, cô sẽ nhìn thẳng vào mắt nó, nghiêm túc nói " Cha con đã chết lúc con vừa tròn 2 tháng trong bụng mẹ"

Hắn ta đã chết, chết vào cái ngày hôm ấy.

Đứa con này là cô dùng ý chí mạnh mẽ giành lại từ tay thần Chết.

Nó là sinh mạng của cô. Không ai có quyền cướp nó khỏi tay cô.

Kể cả hắn.

Cô mỉm cười. Hắn luôn không biết, ngày đó cô đã van xin bác sĩ giấu chuyện này.

Đến chết hắn vẫn không biết...

Người phụ nữ nhìn bầu trời, trời hôm nay thật đẹp.

Chỉ cần không có anh ta, bầu trời sẽ luôn đẹp như thế.

Vĩnh viễn đẹp như thế.

Tha thứ sao? Có quá trễ không?

Đột nhiên trong đầu cô vọng lại lời nhạc:

"Thật lòng này em tha thứ cho anh từ lâu lắm

Dù em không muốn quay lại đâu

Anh hiểu không? "

(<https://www.youtube.com/watch?v=hQo6nMsmaFY>)

Hạnh phúc vẫn đang mỉm cười chờ cô phía trước.

Chỉ cần không có hắn...

Đau đầu quá. Cả thân người rã rời như nguyên một Kachiusa đè nát ruột gan phèo phổi. [Dàn pháo phản lực Cachiusa, chế tạo bởi Liên Xô, trong Thế chiến thứ 2] ([http://vtc.vn/huyen-thoai-kachiusa-khie ... 332405.htm](http://vtc.vn/huyen-thoai-kachiusa-khie-...-332405.htm)).

Hít một hơi, cho trái tim thông thoáng tý xíu!

Anh mơ mơ màng màng mở mắt, tròng mắt đen đảo tới đảo lui quan sát mọi thứ xung quanh. Đây là đâu thế này? Càng nhìn càng thấy quen, rất giống... Rất giống phòng của anh ở nhà họ Lương.

Ủa mà khoan. Rất giống phòng của anh ở nhà Lương? Sao anh lại về nơi chôn nhau cắt rốn của mình rồi hả? Không phải anh đã nốc cả chai thuốc ngủ, chết quách rồi sao?

Nhưng nếu anh chết rồi, vậy bây giờ là chuyện gì?

Trước tiên cúi đầu nhìn cơ thể mình, sau đó dùng tay phải đâm vào tay trái. Ui da... đau thiệt. Đây không phải là mơ. Lại sờ cảm. Có cảm. Vậy anh không phải là ma.

Nhưng sao...? Rõ ràng anh nhớ mình đã chết rồi mà. Còn được làm đám tang linh đình nữa. OH MY GOD. Sao giờ lại biến thành anh sống nhăn răng như con lăng quăng vậy nè? [Máy thẳng ác sống dai lắm con]

Đang vui mừng ok cả lê phê phê vì được sống lại, thì ngoài cửa lại vang lên tiếng gõ cửa, Lương Từ Nhan không chút nghĩ ngợi lên tiếng trả lời, "Vào đi."

"Quản gia Trần?"

Ông quản gia già ở nhà anh từ lúc anh còn nhỏ xíu đây mà.

Đang muốn mở miệng hỏi chuyện gì xảy ra, thì con đau đầu lại kéo đến, khiến Lương Tử Nhan phải đỡ lấy trán, vỗ vỗ mấy cái để giảm bớt đau đớn.

"Đoán được cậu chủ tỉnh lại sẽ đau đầu, cho nên bà chủ đã dặn nấu canh giải rượu cho cậu chủ uống. Bà chủ còn dặn cậu, nhớ uống canh rồi rửa mặt, tắm rửa sạch sẽ, tinh thần sẽ khá hơn...".

Tay đang vỗ trán liền dừng lại, "Tôi hôm qua con uống rượu?"

"Đứng, còn uống say khướt mới chịu về." Trần quản gia gật đầu khẳng định. Trong lòng thầm nghĩ. Làm ơn đi. Cậu chủ của tôi, cậu ăn chơi trác táng, chuyện này người trong nhà đều rành 6 câu vọng cổ hết rồi. Chỉ có mấy cô gái ham mê nhan sắc của cậu bị cậu lừa thôi.

Lương Tử Nhan nhú mày, anh vắt hết óc suy nghĩ, anh nhớ mãi, có một lần anh & Hạ Gia Tuệ cãi nhau một trận kịch liệt. Sau đó anh đi uống rượu say quên trời quên đất.

"Là ai đưa con về?"

"Một cô gái thấy cậu say, gọi điện thoại về nhà kêu chúng tôi đón cậu."

Máu chó trong lòng Trần quản gia lại tăng level. BMVNAHN, nhận xin rùi đem tai vạ đến cho con gái nhà người ta. Nó mà là con mình, mình đập cho dính vách tường từ đời tám hoánh.

Trần Sinh nhìn nhìn Lương Tử Nhan, tính hảo tâm nhắc nhở "Cậu chủ, Hạ tiểu thư không phải người tốt, cậu đừng giao du với cô ấy nữa. Kéo thêm đau lòng". Lời nói đưa đến miệng lại bị ông nuốt vào. Haizz thôi đi. người ta dù gì cũng là chủ, được nuông chiều sinh hư, sao chịu nghe lời mình khuyên. Thanh niên bây giờ ngu si đần độn, đi đường rõ ràng thấy đá trước mặt cũng ráng lết vô, đợi đến lúc bị té chổng gọng mới chữa.

Lương Tử Nhan mở to hai mắt nhìn quản gia Trần. Ông ta và bà vú Lâm, vợ ông, làm ở đây từ khi anh còn chưa ra đời. Từ sau khi vợ mất, ông chuyên tâm chăm sóc anh, coi anh như con ruột.... Ông nhất định sẽ không gạt anh, anh vốn dĩ thông minh xuất chúng, lại càng không thể quánh giá sai Trần quản gia.

Lương Tử Nhan cầm chén canh giải rượu vừa nốc vừa hỏi Trần Sinh:

"Chú Trần, năm nay là năm nào?"

Thấy là lạ. Sao mình trẻ vậy. Da hình như cũng không có nhiều nếp nhăn như trước. Hay mình càng già càng đẹp ta? [Tự kỷ thấy gúm]

Trần Sinh nhận cái chén không trên tay Lương Tử Nhan, thiết muốn cầm nó phang lên đầu cậu chủ dờ hơi nhà mình. Đều là cãi nhau với bồ, sao cậu chủ nhà ông sau khi cãi nhau với cái cô Hạ Gia Tuệ kia, cả tâm trí đều quăng xuống Thái Bình Dương thế này? Thật là mất mặt Tổ quốc.

"Cậu chủ đang giỡn chơi với lão già này hả? Tuy chú Trần hơi lớn tuổi, nhưng chưa đến mức ngay cả bây giờ là năm XXXX cũng không nhớ."

Năm XXXX? Trông mắt đen banh hết cỡ, Lương Tử Nhan luôn luôn lạnh lùng, lần đầu tiên cảm nhận được một luồng điện giật khắp mình mẩy, làm cả người anh run run...

Không, không thể nào,... chẳng lẽ anh xuyên không, trở lại lúc còn trẻ? Anh đang mơ sao? Thật là năm XXXX! Lạy thánh thần ala, mười phương tám hướng, có phải con đang quay chuyên đề chuyện lạ có thực trên tivi không! Lương Tử Nhan quả thực không thể tin được.

Chợt, anh nhớ ra một chuyện rất quan trọng. Vội nắm tay quản gia Trần, gấp gáp hỏi

"Hôm nay là ngày mấy?"

"Ngày XX tháng XX, thưa cậu chủ"

Cả người Lương Tử Nhan bật dậy như lò xo lên dây, ngày XX tháng XX, chẳng phải là ngày "sương sớm của anh" phỏng vấn vào tập đoàn thời trang Lương thị sao? Kiếp trước cô "lọt vào mắt xanh" của Thư quản lý, "được" điều đi làm tiếp tân. Anh không thể tình trạng đó tái diễn. Anh phải để cô làm thư ký riêng của anh. Nhất định như thế.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Anh Chết, Em Có Tha Thứ Cho Anh Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2

Phần 1: Đi phỏng vấn hay hẹn hò với " em dzai Tào Tháo?"

Bích Như cảm thấy cả người căng thẳng. Ai mới ra trường đi pv xin việc mà không hồi hộp chứ.

Bình tĩnh. Phải bình tĩnh.

Hít 1 hơi, tự kêu gào với bản thân mình “ Cứ bình tĩnh, Như. Mây là anh hùng, gian nan không chùn bước, khó khan không gục ngã. cố lên”

Bất quá, rớt chỗ này xin chỗ khác. Chỉ cần chân ta còn, ta vẫn sẽ lê lét các cty xin việc. Trên đời này thiếu cha gì cô, nên không cần phải sợ.

Yeah. Áp chế tâm tình đang run lên bần bật, cô tiến tới quầy tiếp tân. Các ngón tay ôm chặt bộ hồ sơ xin việc, như bé con ôm mẹ, nhẹ giọng hỏi : “Tôi tên là Hoàng Bích Như. Có hẹn phỏng vấn thiết kế thời trang.”

Nhân viên tiếp tân liếc nhìn nàng một cái, gật gật đầu:

" Mời cô qua bên kia ngồi đợi tới lượt"

Yes, madam. Bích Như gật đầu như con ngó. Cô bước tới bên chiếc bàn dành cho khách. Ở đó, có mười mấy cô gái đang ngồi chờ tới lượt mình. Ôi giờ, cảnh tượng này có khác gì mấy cô đi dự thi vòng sơ khảo hoa hậu VN đâu.

Hức hức. Tìm lại đập bình bịch. Như quay qua nhìn người bạn gái ngồi kế bên, nhoen miệng cười thân thiện

" Chào bạn"

Cô gái thấy nụ cười như gió xuân của Như, cũng mỉm cười đáp lễ:

" À. Chào. Bạn cũng nộp đơn xin làm thư ký giám đốc à?"

??? Thư ký gì? Mình tới đây xin làm thiết kế thời trang mà.

Vội vã đính chính:

"Không, mình đăng ký chân thiết kế"

" Vậy à?"

Cô bạn kia có vẻ mừng rỡ vì bớt 1 đối thủ cạnh tranh, tâm tình cũng buông lỏng, nên nói chuyện với Như nhiều hơn.

Hai cô gái tám chuyện trên trời dưới đất. Hix. Nhưng vẫn lâu quá chưa đến lượt họ phỏng vấn.

Như nhìn đoàn người dài dằng dặc. Còn 8 " mỹ nhân" nữa mới tới cô. Một người phỏng vấn ít nhất 15 phút. 8 người là 120 phút, tức là 2 tiếng lặn hủ trời. Lâu bà cố.

Càng đợi lâu càng khó chịu. Cô muốn... đi tiểu

Ngượng ngùng đưa xấp hồ sơ cho Vi, cô bạn mới quen, thiết ngại quá mà:

" Hi, bạn giữ hộ mình tài liệu. Mình đi toa lét chút xíu" Mặt mo của ta, mày trốn đâu rồi??? (Mặt mọt: Dạ thưa cô chủ, cô chủ mới vừa quăng em qua tuốt bên rừng rậm Amazon, giờ cô chủ còn hỏi)

Vi nhìn Như, gật đầu, bộ dáng " Hiểu. Hiểu. Tào Tháo là một nhân vật nổi tiếng. Nên gặp. Nên gặp..."

Huhu. Oan uổng quá. Ta đây chỉ đi "hẹn hò" với " em dzai Tào Tháo" thôi mà. Vội vàng đi làm việc nhẹ nhàng, chứ không phải cái đó đâu mụ.

Bảng quang đầu đón, thiết muốn nhào qua xử lý cô bạn mới có "óc tưởng tượng phong phú" này quá. Nhưng "em dzai tào Tháo" đáng yêu hơn. Đi gặp ảnh trước đã...

Bạn đang đọc truyện *Nếu Anh Chết, Em Có Tha Thứ Cho Anh Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: yêu Thương Trong Toa Lét

Hoàng Bích Như anh dừng bước vào phòng vệ sinh, giải quyết một trong ba việc gấp đòi người.

...

Cô đứng trước gương, xoay tới xoay lui, ngắm nghía thật kỹ (em hơi bị tự kỹ- tự nhìn mình thật kỹ).

Perfert!

Không việc quái gì phải sợ một cuộc phỏng vấn nói nhỏ không nhỏ, nói lớn, ừ thì... lớn. Dù sông có cạn, núi có mòn. Ta vẫn hiên ngang đi về phía trước.

Đột ngột, tai mèo của cô vênh lên hết cỡ. Có tiếng bước chân tới.

Khi gió. Có đàn bà con gái nào đi mà nện rầm rầm xuống như đọng nát nền nhà người ta vậy không chứ?

Đây đích thị là bước chân của đàn ông.

Đàn ông? Sao toa lét nữ lại có đàn ông vào?

Cô mở vòi nước, hắt nước lên mặt mình mấy lần, cố gắng tỉnh táo lại.

Chẳng lẽ thằng đó thuộc giới tính thứ 3?

Không đúng, dù giới tính thứ 3 thì cũng phải vào toa lét nam chứ sao chui vào toa lét nữ làm gì?

...

Quý tha ma bắt nó. Thằng mắc dịch kia quả nhiên đã mò vào đây, còn " sugar ajinomoto" (tiếng lóng của tuổi teen= đường đường chính chính) đứng kề bên cô (là sát bên bồn rửa tay ấy). Trong mắt cô bây giờ chỉ có 1 chữ: Quá kinh tởm. Hắn ta dám ngang nhiên kéo khóa quần, phóng thích lượng nước dư thừa trong thân thể.

Hức hức. Mắt của tôi. Ôi đôi mắt đáng thương của tôi. Sao hôm nay lại phải nhìn thấy tình huống biến thái thể này.

Hoàng Bích Như khác người thường ở chỗ, cô có thể vừa suy nghĩ vừa hành động.

Kinh hoàng thì kinh hoàng, nhưng cô vẫn rất bình tĩnh, lục trong giỏ xách ra ... 1 cây compa. Từng bước chân hồ ly nhẹ nhàng, nhẹ nhàng bước tới "gã đàn ông xấu số" kia.

Hắn đúng thật là muốn đi đầu thai rồi, giờ trò mất dạy đó với ai không giờ, lại dám đem ba cái trò biến thái đó ra với cô à? Chị mày không dễ bị ăn hiếp thể đầu nhè cung.

Bụp... bụp... bụp... ra sức dùng compa đâm hắn. Đâm chết mày, đồ quân biến thái, rình trộm con gái đi toa lét nè.

"Mọi người ơi, có biến thái trong toa lét nữ. Mau vào giúp với."

Help me, mấy mem tới trễ là tôi toi mạng à nha. Cho xin đi, ta đây cũng chỉ là con gái thôi mà.

Tranh thủ đập thêm vài cái. Tốt nhất làm hắn xụi lơ luôn.

Quánh hẳn má nhìn không ra mới sưng tay. haha. Ta quả là anh hùng trừ gian diệt bạo.

...

Cả người Lương Tử Nhan đau rần. Anh mới tỉnh lại, đầu vẫn rất đau, nhưng lại kiên trì muốn tham gia cuộc phỏng vấn. Tới nơi thì ma xui quỷ khiến thế nào anh lại "có nhu cầu", cả người anh xiêu xiêu veo, mơ mơ hồ hồ vào lộn toa lét nữ.

Anh đang giải quyết thì có cảm giác xót xót, có người lấy vật gì nhọn nhọn đâm anh, anh lấy tay định hất người đó ra, thì lại nghe được tiếng nói quen thuộc mà đã từ lâu anh mong nhớ. Giọng nói ấy, là khát vọng trong gần 3 năm của anh. Anh không nở, không nở hất cô ra, sợ mình làm đau cô. Những cái đâm, đánh, đập này có là gì so với nỗi đau cô đã chịu đựng. Coi như anh bồi thường cô đi.

Hướng chi, trong lòng anh thực sự hạnh phúc. Người xưa nói, đánh là yêu, đá là thương, cắn là âu yếm. Được cô yêu thương âu yếm, anh cầu còn không được nữa là...

“Hoàng Bích Như, em là người xinh đẹp nhất.... Là anh không tốt.... Anh xin lỗi em”

Lời nói thâm tình yếu ớt vang lên, lại bị một con cầu thừa cơ hội xực vài miếng xí quách chặn mất.

Bả vai Lương Tử Nhan rịn máu. Còn Hoàng Bích Như vẫn hăng say " yêu thương" người nào đó. Cô không biết, với một chiêu "Xực cầu đập chó" này, mình đã được oanh oanh liệt liệt thẳng tiến vào danh sách " có nợ phải trả" của giám đốc tập đoàn Lương thị. (Có thật là 1 chiêu không đó???)

Hix. Nếu biết trước chuyện sau này, cô đã... đấm, đá, đập, cắn hấn thêm nhiều cái nữa (botay.com)

May mắn cho giám đốc Lương, lúc anh hấp hối, sắp nói lời chào tạm biệt với ông bà, thì một đoàn người bước vào, kèm thêm mấy giọng nói quen thuộc. Một giọng nói tạt axit chua lét vào tim anh cất lên:

"Giám đốc Lương, anh, anh sao thế này?"

Hoàng Bích Như đang "thay trời hành bạo" (thay ông trời quánh người ta tàn bạo) nghe giọng nói đó thì dừng tay, cô quay lại, ngơ ngác...

Bạn đang đọc truyện *Nếu Anh Chết, Em Có Tha Thứ Cho Anh Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Trận Chiến Trong Toa Lét Nữ: Ai Cũng Có Tâm Tư Riêng

Hoàng Bích Như đang "thay trời hành bạo" (thay ông trời quánh người ta tàn bạo) nghe giọng nói đó thì dừng tay, cô quay lại, ngơ ngác...

Trước mặt cô là một người con gái tầm khoảng 25-28 tuổi, ăn mặc sang trọng, cả người toát lên phong cách quý phái của giới thượng lưu.

Cô nàng này thật đẹp, sống mũi cao, 2 tròng mắt đen láy quyến rũ, diện nước đầy đủ, đủ ... cho cả làng dùng (). Đẹp đúng chuẩn tiểu thư nhà ông bà hai (đồng nghĩa với câu con cháu các cụ cả).

Chỉ có điều, cô ta xài nước hoa xức nức. Cái này thiên hạ gọi là "gió thổi hiu hiu lục bình trôi lủi rủi. Em xinh như điệu, em tắm nước hoa" (điều ở đây là cái điều dùng để hút thuốc lão - Hoàng Bích Như nói cô gái này xinh như điệu ý nói về đẹp cô ta như thuốc lão, độc hại nhưng khiến người # trầm mê, như mấy người nghiện thuốc không rút ra đc https://vi.wikipedia.org/wiki/Thu%E1%BB%91c_l%C3%A0o) làm 1 kẻ có tiền sử dị ứng với nước hoa như Bích Như cảm thấy khó chịu, mũi cô bắt đầu biểu tình dữ dội.

Cô gái nói xong, sấn tới, thô bạo xô Bích Như ra, vội vã đỡ "kẻ thù ác đáng thương" đang nằm sải lai lên, giọng ngọt như mật ong mà còn pha thêm đường phèn :

"Tử Nhan , anh có sao không?"

Trong lòng lại thầm nghĩ: Tốt nhất anh có trăng luôn cho tôi.

Rồi quay qua nhìn Hoàng Bích Như, ánh mắt hung ác:

"Cô làm gì mà ra tay mạnh vậy? Người ta có sai gì thì cũng từ từ dùng phương pháp ôn hoà giải quyết. Nước ta có pháp luật chứ không ha?"

Ý tứ chính là, người đàn ông này sai mười mười. Nhưng cô gái à, đánh chó cũng phải ngó coi cái chuồng đó phải là "chuồng thân yêu" của con chó đó không?

"Con chó" này mà chết, cô không bị mấy con chó cùng chuồng với nó xé ra làm trăm mảnh mới là lạ.

Lương Tử Nhan nghe giọng nói "mắng người dịu dàng" kia thì mặt tái lại, cả người không tự chủ run lên bần bật. Hạ Gia Tuệ, cô giỏi lắm, ngang nhiên trước mặt bao nhiêu người dìm hàng vị hôn phu là tôi không thương tiếc. Lại còn dám hết hết lần này đến lần khác chửi tôi là chó.

Ôi. Danh tiếng mấy chục năm trời của tôi đã bị cô phá ban hành rồi

Vẫn là "sương sớm" của anh tốt nhất. Tuy cô có tức giận hành hung người, nhưng cái này là vì tự vệ, cô chưa bao giờ ác độc đẩy người khác vào đường cùng như thế.

Đúng vậy, đây là Hạ Gia Tuệ, vị tiểu thư cao ngạo của tập đoàn đá quý Hạ gia, cũng là hôn thê giám đốc Lương. Mọi người khi này nghe giọng kêu gào cứu mạng to đủ nguyên 1 toà cao ốc nghe đc của Bích Như, đại khái thừa biết chuyện gì vừa xảy ra trong toa lét, không ai dám bàn luận gì, nhưng trong lòng thì vô cùng khinh bỉ. Những người làm lâu năm ở đây đều biết tình sử phong lưu của cậu ấm nhà họ Lương nên đều hiểu rõ, cô gái trước mặt họ là kẻ bị hại đáng thương.

Không ai bảo ai, đều tự động làm phong cảnh, mặc kệ cô đấm đá đập cắn.

Muốn làm gì thì làm

Dù sao người bị "tắm quất" nằm đó cũng không phải là họ.

Don't care!!!

Thật trùng hợp, "bà chủ tương lai" từ đâu xuất hiện, đúng lý hợp tình diễn 1 màn mỹ nhân cứu anh hùng (trong mắt họ là ác nữ cứu biến thái nam).

Ai cũng nghĩ Hạ tiểu thư thấy hôn phu bị đánh rất xót, sẽ lên tiếng trách mắng thậm tệ cô gái này.

Không ngờ, mọi việc ngoài dự liệu của mọi người.

Nghe vị hôn thê của giám đốc "thất vọng" về anh ta như vậy, không ai nói gì, trong lòng chỉ thầm cảm thán "Hoa lại cấm bãi phân trâu từ lâu lắm rồi." Haizz. Thật đau lòng cho Hạ tiểu thư, tuy cô ta có xấu bụng một chút, có hay mắng người một chút, có hay "đâm chọc thọt" một chút, nhưng nếu so với vị giám đốc trắng hoa của cty mình, vẫn tốt hơn gấp trăm lần.

Bị bắt cưới người như anh ta, thật tội nghiệp cho cô ấy.

Thực ra, Hạ Gia Tuệ vốn đã bắt mẫn Lương Tử Nhan từ lâu. Cô & anh ta, 2 người nói sao cũng là thanh mai trúc mã, bên nhau đã hơn 10 năm. Bề ngoài ai cũng thấy họ là 1 cặp tình nhân âu yếm, nhưng thực ra, số lần 2 người húc hặc nhiều như cơm bữa.

Nguyên nhân cũng vì Hạ Gia Tuệ tính tình ngang bướng, hơi tý thì nhõng nhẽo, rồi hờn dỗi, mà Lương Tử Nhan thì thuộc tuýp người khô còn hơn ngói, mặc kệ người yêu có đòi hỏi rồi lăn đùng ra ăn vạ bao nhiêu lần, anh ta vẫn cứ trơ trơ, làm nhiều lần Hạ Gia Tuệ tức đến nhập viện vì tăng xông máu.

Khó khăn lắm mới có cơ hội chinh anh ta đến chết, Hạ Gia Tuệ cô đòi nào bỏ qua.

Lại nói, Hạ Gia Tuệ khác Hoàng Bích Như. Phương châm của Hoàng Bích Như là, chuyện của cô, tự cô giải quyết, những người khác không phận sự tránh sang một bên.

Còn Hạ Gia Tuệ, cứ giúp tôi nhỏ sạch mấy cái gai chướng mắt, tôi cảm ơn còn không kịp nữa là.

Nên, Lương Tử Nhan, hôm nay anh chết chắc với tôi. Hạ tiểu thư tận đáy lòng gào rú.

Bích Như ngơ ngác nhìn cục diện trước mặt. Cô tuy tâm tư đơn thuần nhưng cũng không phải người ngu ngốc. Cô mơ hồ đoán được vị tiểu thư trước mặt hẳn có thù oán gì với "tên biến thái", nên lợi dụng cô lên án tên kia.

Bích Như nhăn mặt, cực kỳ khó chịu vì bị người lợi dụng.

Lợi dụng muôn đời vẫn là lợi dụng, dù trong đó chứa bao nhiêu thành ý đi chăng nữa.

Nhưng trước tiên, phải tìm cách thoát khỏi tình huống trở trêu này cái đã. Cô thừa hiểu, cái cô tiểu thư này chỉ lợi dụng cô bôi trau trét chó lên mặt kẻ thù, chứ không tốt bụng giúp cô thoát khỏi rắc rối này đâu.

Giờ phải làm sao? Cô gái này nói đúng. Mình ngang nhiên đánh chó trong địa bàn nó, dù chính nghĩa thuộc về mình, dù họ sai rõ ràng, điều đó có thể nói lên điều gì? Cô thừa hiểu thủ đoạn của những kẻ giàu. Họ sẽ quăng tiền ra mua công lý. Chỉ sợ cô chưa kịp đi kiện hẳn quấy rối thì đã bị dồn tới đường cùng chó xa mèo chạy (chó phải tránh xa, mèo phải chạy không dám tới gần).

Phi phi. Ai lại đem mình đánh đồng với cái tên thói tha kia.

Hạ Gia Tuệ hất hàm ra hiệu, mấy người bảo vệ bước vào. Một người trong số đó nhanh tay cầm điện thoại định bấm số gọi cảnh sát. Đây là chí thị của phu nhân giám đốc tương lai, họ tất nhiên nghiêm nghiêm chỉnh chỉnh chấp hành.

Ha ha. Đưa đến đồn công an. Làm lớn chuyện lên, coi anh giấu mặt đi đâu?

Sẵn tiện, giải trừ hôn ước với anh ta. Trong mắt người đời mình vẫn là cô gái đáng thương, còn anh ta... chỉ là kẻ cặn bã đáng nguyên rủa.

Nhất cử nhất động của tên bảo vệ kia không qua được đôi mắt mèo của Bích Như.

Cái cô kia coi cô là gì chứ? Con chó thí miễn phí à?

Không dễ thế đâu.

Nhận thấy nguy hiểm gần kề. Tâm Bích Như chợt động.

Cảm giác không khí trong nhà vệ sinh nữ đang căng lên hết cỡ. Mọi người đứng xung quanh xem kịch hay. Ban đầu rõ ràng diễn vở "Tên biến thái trong toa lét nữ", nay thoát cái lại đổi thành "Hai con cạp cái đầu nhau".

Thật thú vị.

Xem xem, cạp cái cũ và cạp cái mới, ai sẽ chiến thắng trong trận này?

Không ổn rồi.

Có ai đó la lên— “Cô gái, cô gái! Cô làm sao vậy?!”

“Trời ạ, cô ấy té xỉu rồi!”

Mọi người còn đang nhón nháo, Lương Tử Nhan đã như con sóc, nhảy vọt tới bên người Hoàng Bích Như. Anh lập tức vươn hai tay ôm lấy cô, lại lấy quyền giám đốc phân việc cho mọi người” Lập tức cử một người lái xe, đích thân tôi sẽ đưa đến cô gái này đến bệnh viện!”

Nếu cô có chuyện gì anh biết sống sao đây?

Không, bọn họ còn chưa có yêu đương nồng thắm, còn có chưa kết hôn, còn chưa có sinh đứa bé, còn chưa có cùng nhau sống đến già, anh không thể mất cô!

Ôm cô, tâm anh như dao cắt, trời ạ, cô rất gầy, rất rất gầy, cơ hồ chỉ còn lại có da bọc xương, trong ấn tượng của anh, kiếp trước cô là một cô bé có da có thịt, nhưng hiện tại quả thực chỉ còn da bọc xương.

Cuộc sống của cô bị dấn đến mức nào, làm cho một cô gái trẻ tuổi khỏe mạnh lại trở lên suy yếu như thế?

Cô ăn không đủ no, mặc không đủ ấm sao?

Cuộc sống cô có phải rất khó khăn ?

Phải chăng cô thường xuyên bị ức hiếp, bị dày vò, nên bây giờ gặp chút đã kích, chớp mắt liền gục ngã?

Nếu Hoàng Bích Như biết những suy nghĩ trong đầu Lương Tử Nhan lúc này, cô không nào tới nhai xương anh rau rầu mới lạ.

Nhưng thực may cho Lương giám(đốc), em yêu (quái) của anh không biết.

Bằng chứng là anh vẫn còn nguyên con.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Anh Chết, Em Có Tha Thứ Cho Anh Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5

Trên đường chạy tới bệnh viện Lương Tử Nhan không nói gì, sắc mặt vẫn đen thui dọa người, làm anh tài xế sợ chết khiếp, mấy lần suýt nằm lăn ra xỉu giữa đường.

Đến nơi, anh tự mình ôm Hoàng Bích Như xuống xe, lao thẳng đến phòng cấp cứu la lên:

” Bác sĩ, xin cứu cô ấy!”

Nhìn thiên hạ trong lòng hai mắt nhắm nghiền, giống như không còn chút lưu luyến với cuộc đời, anh rất sợ cô cứ như vậy rồi đi.

Ngước mặt lên trời cao cầu xin ông trời, đừng tàn nhẫn như vậy. Trăm ngàn lần là con sai. Người muốn hành hạ con thế nào, con cũng chấp nhận, nhưng xin đừng để con phải tiếc nuối hai kiếp đời.

Y tá nhanh chóng đẩy giường bệnh đến, trước ổn định cô gái nằm trên đó cái đã.

Bác sĩ theo lời Lương Tử Nhan, rất nhanh làm kiểm tra tổng quát, chưa kịp thở, đã nghe tiếng Lương Tử Nhan vội vàng hỏi:

“Bác sĩ, cô ấy không sao chứ?”. Cô bé ngốc này, rốt cuộc là làm sao vậy?

Bác sĩ cúi đầu xem bệnh án, không trực tiếp trả lời câu hỏi của Lương Tử Nhan, chỉ phân phó với y tá:

”Huyết áp rất thấp, trước cần ổn định tình mạch. Chuẩn bị máy kích thích trợ tim”

“Vâng!” Y tá lập tức chạy như bay.

Sao... sao phải cần kích thích tim? Rồi cái gì mà huyết áp thấp? Cô không sao đó chứ?

Bác sĩ không biết có người vì mấy câu nói của ông ta suýt lên cơn đau tim. Ông tiếp tục công việc đeo ống tai nghe nhịp tim, lại hỏi:

“Có tiền sử bệnh tim, hay một số vấn đề liên quan đến hệ thần kinh không?”.

“Không biết, chúng tôi chỉ là...” Lương Tử Nhan nói đến đây thì ngừng lại, quan hệ giữa bọn họ, biết gọi là gì đây?

Quan hệ vợ chồng cũ? Kiếp trước thì đúng, nhưng kiếp này...

Sếp và cấp trên? Vẫn chưa phải. Cô còn chưa phỏng vấn.

"Gì?" Người bác sĩ nghe loáng thoáng tiếng được tiếng mất, ông ta tưởng mình già cả lãng tai, vội ngược lên nhìn Lương Tử Nhan, ra ý hỏi. Có điều khi nhìn vào mặt chàng trai trẻ đối diện, ông ngẩn cả người.

Lạ có thánh thần làm chứng, ông quả thật không hiểu mô tê gì cả.

Cô gái này vốn không bị gì, chỉ là đói quá nên té xỉu, chàng trai này có cần nhăn nhó như khi ăn phân chó lên thế không?

Cái này... cũng quá khoa trương rồi.

Thật ra, câu nói vừa rồi người bác sĩ nói với y tá là nói về một bệnh nhân khác.

Người y tá là cộng sự lâu năm của ông ta, đương nhiên hiểu.

Vội lại, người mù cũng nhìn ra, cô gái này không bị gì hết.

Nhưng y tá hiểu, không có nghĩa là Lương Tử Nhan hiểu.

Và người đang yêu, đều có xu hướng mù ráo trội.

Nên bây giờ anh ta lo cuống cả lên. Thiếu điều muốn đập đầu vào tường kêu gào.

Vị bác sĩ già không hổ danh là người từng trải. Trạng thái mơ mơ hồ hồ chỉ xuất hiện đúng 1 phút 30 giây. Ông không nói gì, tét cái miệng đang mở ra đủ nhét hai trứng gà của mình lại.

Con mắt người bác sĩ già loé lên tia gian xảo.

Trải qua mấy chục năm làm người, ông lẽ nào không nhìn ra?

Chắc chắn chàng trai này có ý với cô gái kia.

Thôi. Cứ coi như ông làm phúc, sẵn tiện làm mai cho họ luôn.

“Được rồi, anh đi ra ngoài trước, tôi phải cấp cứu cho bệnh nhân.”

Mặc dù lo lắng không thôi, nhưng Lương Tử Nhan vẫn ngoan ngoãn đi ra khỏi phòng cấp cứu, lẳng lặng đứng ở trên hành lang chờ đợi,

Hơn mười phút sau, bác sĩ đã bước ra giải thích:” Không sao. Bệnh nhân chỉ là đói quá, ngất xỉu là chuyện bình thường. Có điều, nếu cứ để tình trạng này kéo dài, sẽ gây ảnh hưởng không tốt tới bao tử, dẫn tới nhiều biến chứng.”

“Cảm ơn bác sĩ, cảm ơn bác sĩ!” Lương Tử Nhan ríu rít nói lời cảm ơn. Giờ đây anh cực kỳ yêu quý vị bác sĩ này. thiếu chút nữa là quỳ xuống ôm chân ông mà hôn.

“Còn nữa, cô gái này tựa hồ đã bị kích thích rất lớn, làm cho não bộ tạm thời thiếu dưỡng khí, sinh ra phản xạ ngất, huyết áp của cô ấy rất thấp, tim đập cũng rất yếu, nếu không cần thiết tránh là cô ấy xúc động.” Bác sĩ nhìn Lương Tử Nhan, cực kỳ bình tĩnh quăng một câu dọa người, thành công khiến sắc mặt ai kia xanh như tàu lá.

Lương Tử Nhan nghe xong vừa kinh vừa sợ, nếu quả thật như lời bác sĩ nói, Như Như bị như vậy đều là lỗi của anh.

Là anh đã dọa cô chết đứng, thời điểm cô nhìn thấy anh trong toa lét nữ, nhất định là rất hoảng sợ, cho nên mới không có tự chăm sóc mình tốt, thiếu chút nữa ngay cả bản thân cô cũng gặp nguy hiểm.

Là anh dùng khổ nhục kể lừa cô. Vốn dĩ có thể vận dụng sức lực tránh né, nhưng vẫn cố chấp để cô đánh mình.

Nếu không, cũng không đẩy cô vào thế khó xử.

Làm cô mất cơ hội tham dự phỏng vấn.

Chính anh đã đập đổ bát com của cô.

Hỏi cô giờ phải sống sao đây?

Kiếp trước anh đã chẳng thể bảo vệ cô, kiếp này ngay ngày đầu gặp lại, lại vẫn làm cô tổn thương.

Chả lẽ anh không bù đắp được cho cô sao?

Hoặc nói, anh không có năng lực làm cô hạnh phúc?

Lương Tử Nhan nhất thời mờ mịt

Anh luôn cho là kiếp này ông trời cho anh sống lại là để thương yêu, bảo vệ cô, nhưng là anh làm được sao?

Nhớ lại một khắc cô ngắt xiu kia, trên khuôn mặt nhỏ nhắn không có chút máu nào, anh không khỏi càng thêm tự trách, rốt cuộc nên làm như thế nào mới có thể làm cho cô hạnh phúc, để cho cô bình an?

À đúng rồi, muốn bảo vệ Như Như, trước hết phải dẹp vạ rắc rối hôm nay cái đã.

Lại còn, nhất định phải kéo cô về với mình...

Giấc ngủ dĩ thực vi tiên này của Hoàng Bích Như kéo dài đến ba tiếng đồng hồ, hoàn toàn không biết thế sự biến hóa, khi cô tỉnh lại phát hiện mình nằm ở bệnh viện, bên giường bệnh không có ai. Cô bất lực nhìn quanh, những việc xảy ra ban sáng như giấc chiêm bao, lại cực kỳ chân thật, khiến cô hoài nghi có phải sáng nay mình gây họa rồi không?

Nhưng cô ghét nhất là bệnh viện. Trong suy nghĩ của cô, chỉ có người yếu đuối mới vào bệnh viện.

Nhưng ai đã đưa cô vào đây mới được?

Đang ngơ ngác ngác thì cô y tá bước tới, giải thích những nghi hoặc trong đầu Bích Như, đại loại là, cô gái à, chồng cô đưa cô vào đây đây. Nhìn anh ta rất lo lắng cho cô, thiếu điều muốn làm giáo chủ thét gào giữa bệnh viện. Cô thật tốt phước khi có một người chồng yêu thương mình như vậy...

Chồng nào? Ở đâu ra?

Chắc có ai tốt bụng đưa mình đi cấp cứu, lại bị mấy người ở đây rảnh rỗi nói toàn chuyện tào lao.

Bích Như ngán ngẩm nằm xuống, đáy lòng than thở sức tưởng tượng khủng khiếp của nhân loại.

Thôi. Cứ nghỉ ngơi một chút, coi như thả lỏng cơ thể.

Còn rắc rối sáng nay, giả cũng được, thật cũng được, để mai tính.

Giờ cô mệt lắm rồi. không đủ sức suy nghĩ nhiều đâu.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Anh Chết, Em Có Tha Thứ Cho Anh Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Xuất viện đã mấy ngày, cả tuần nay Hoàng Bích Như cứ sống trong trạng thái nơm nớp lo sợ. Sáng sớm mở mắt ra nghe có tiếng gọi cửa thì sợ cảnh sát tới bắt người vì hành vi hành hung người khác. Ra đường hoang mang nhìn trước ngó sau, cứ tưởng tượng có xã hội đen rình mò trả thù.

Haizz. Đứng thấy Bích Như cô lúc nào cũng lóc cha lóc chóc, thực ra tâm hồn cô rất mong manh dễ vỡ. Chỉ một chút chuyện nhỏ thôi cũng làm cô lo sợ không thôi. Có một buổi tối, cô nghe tiếng mèo kêu. Mà Bích Như cô, trời không sợ đất không sợ cái gì cũng sợ, và sợ nhất là tiếng mèo kêu. Mà cái con mèo chết tiệt từ đâu xuất hiện không ngừng gào rú, làm lá gan bé nhỏ của cô teo lại bằng trọng lượng một chiếc lá. Hôm sau cô lập tức quơ đồ đạc, cấm đầu cấm cổ tỵ nạn ở khách sạn mấy buổi liền, một hai sống chết không chịu về nhà.

Bởi vậy, trong tiểu thuyết người ta hay nói làm phạm nhân thật lắm bi thương, quả không sai.

Nhưng chờ mãi, chờ mãi. Đúng một tuần trôi qua mà chẳng có việc gì xảy ra.

Công an không đến gõ cửa, xã hội đen cũng không kiểm soát hỏi thăm.

Cô đoán, có lẽ do cô bình thường không hại ai, quả nhiên người tốt tất có hồng phúc của người tốt.

Bích Như thầm nhủ, sau này càng nên ăn chay niệm Phật, hành thiện tích đức nhiều hơn nữa. Biết đâu một ngày lại trúng số độc đắc không chừng.

Có điều, cô không biết, có người vì giải quyết tai họa do cô gây ra, đã phải hy sinh hình tượng, làm một ông chủ ác ma, dùng quyền uy hiếp nhân viên không được tiết lộ nửa chữ. Thậm chí còn đem tính mạng người thân ra đe dọa, làm nhiều nhân viên ngất lên ngất xuống.

Nếu Hoàng Bích Như biết vì mình, có kẻ đã thăng cấp lên làm Trụ Vương, không biết cô sẽ có cảm giác gì?

Có câu "Đắc ý không bao lâu. Hồ sâu vạn trượng chờ". Hoàng Bích Như cô đã sâu sắc thấm thấu câu danh ngôn bất hủ này rồi.

Bích Như cố gắng thu mình lại thật nhỏ, tốt nhất nhỏ đến nỗi "người kia" không nhớ ra sự tồn tại của cô, hai tay đặt lên đầu gối, ngoan ngoãn làm không khí.

Lương Tử Nhan đứng bên cửa sổ, cầm điện thoại, giả vờ nói chuyện với người vô hình bên kia đầu dây, từ đầu tới cuối mắt vẫn không rời khỏi người Hoàng Bích Như.

Bàn tay cô, cứ run lên bần bật, sắc mặt lại tái nhợt, môi mím chặt không chút huyết sắc, đôi đồng tử to tròn đảo lia lịa, thỉnh thoảng lại lăm lét nhìn anh, rõ ràng bị dọa sợ không ít.

Cô sợ ai?

Là anh sao?

Hoá ra... anh vẫn làm cô sợ...

Lương Tử Nhan nhíu mày, đặt điện thoại xuống, thần sắc vẫn lạnh nhạt muôn thuở, nhưng trong lòng là nỗi xót xa không thể thốt nên lời. Anh vẫn chuyên chú nhìn vào cô gái ngồi yên tĩnh bên kia, mắt thầm chứa yêu thương lại áy náy đau lòng.

Hôm qua, anh đặc biệt sai thư ký điện thoại hẹn Bích Như tới văn phòng làm việc, nói là "có chuyện hệ trọng cần giải quyết với cô".

Anh biết Như Như của anh vẫn còn sợ hãi. Anh hẹn gặp như vậy, nhất định cô sẽ nghĩ là anh đang lên kế hoạch trả thù mình.

Nhưng biết làm sao bây giờ? Anh đã cho cô cả tuần để bình ổn tinh thần. Bảy ngày qua không gặp cô, lòng anh như lửa đốt. Anh không muốn dây vò con tim yếu đuối của mình thêm một phút giây nào nữa. Có lúc anh nghĩ, nếu Như Như của anh đến đây trễ một phút nữa thôi, biết đâu anh đã vỡ tim mà chết.

Không ai biết, anh, đường đường là cậu chủ tập đoàn Lương thị, lấp ló trước phòng bệnh 3 tiếng đồng hồ.

Không ai biết, cô bất tỉnh lâu lâu là trái tim anh lên xuống theo nhịp thở của cô bấy lâu.

Anh không dám bước đến bên giường cô. Không dám đặt tay lên gương mặt mỗi một của cô.

Anh sợ...

Anh sợ đây chỉ là giấc mộng, bóng hình cô sẽ tan vỡ bất cứ lúc nào.

1001 đêm, 1001 giấc mơ luôn là gương mặt cô. Lúc cô vui, khi cô cười, và nhiều nhất là cặp mắt sâu thẳm nhìn anh đầy oán trách.

Nhưng khi tỉnh lại, tất cả đều biến mất.

Cô không biết, khi cô tỉnh lại, anh đã khóc.

Anh đã dõi theo cô từ bệnh viện đến khi cô tận nhà.

Hàng đêm, sau khi tan sở, anh chạy đến đứng trước cửa nhà cô, ngây ngốc nhìn vào trong, như một tên fan cuồng

...

Không khí đang bối rối, may mắn, cô thư ký đem nước bước vào.

Thư ký Lam vừa bước vào phòng đã nhận ra tâm trạng Hoàng Bích Như bất ổn, đành lắc đầu, cô cố ý đem bình nước thật to, chậm rãi rót cho Hoàng Bích Như cốc nước nóng, đặt trước mặt Hoàng Bích Như, mỉm cười ôn hòa: "Tiểu thư, nước ấm có thể giải toả căng thẳng. Cô uống nhiều một chút "

Ánh mắt Hoàng Bích Như có chút đề phòng, theo bản năng lùi ra sau, thấy người tới bên mình không phải tên giám đốc đáng ghét kia, ngay tức khắc thở phào nhẹ nhõm, nở nụ cười thân thiện, nhận lấy ly nước từ thư ký Lam, nhẹ giọng: "Cảm ơn."

Lam Ninh đến gần Hoàng Bích Như, bộ dáng bà tám ra chợ, nhiều chuyện hỏi:

"Có phải giám đốc làm cô sợ không?" Vừa nói vừa quăng cho Lương Từ Nhan ánh mắt châm chọc.

"Chị." Lời thư ký Lam vừa thốt ra, Hoàng Bích Như kinh ngạc, vô thức dịch người ra xa, tỏ vẻ phòng bị nhìn khuôn mặt tươi sáng của thư ký Lam.

Khỏe miệng Lam Ninh nâng lên, giọng điệu ôn hòa: "Chuyện đời luôn có nhân quả, mặc dù anh ta không tốt lành gì- nói tới đây, liếc mắt nhìn người nào đó, quả nhiên sắc mặt đã đen thành cái đất nồi, gât gù, cực kỳ hài lòng, nói tiếp- tuy nhiên, nếu cô không làm gì quá quắt với anh ta thì anh ta sẽ không ý mạnh ức hiếp cô."

Hoàng Bích Như cau mày, lẳng lặng nghe, trong lòng thì đã chửi ầm lên rồi.

BMVNAHN, giờ tính đổ hết trách nhiệm lên đầu chị mày à?

Cái gì mà không ý mạnh ăn hiếp cô?

Đây không phải là ý mạnh hiếp yếu chứ còn là gì?

Nếu không phải giám đốc mấy người vào toa lét nữ sinh sự, tôi có phải bạo lực thể không?

Hình tượng thực nữ của tôi mất hết, bộ tôi không tổn thất chắc?

Giờ ngồi ở đây chịu đựng mấy người tra tấn tinh thần nữa.

Lại còn ép tai nghe ba cái lý sự lý trấu cùn.

Bộ ý là con cháu các cụ cả thi hay ho lắm sao? Muốn chèn ai thì chèn, ép ai thì ép?

Ngửa mặt lên trời cao. Ông trời. Công lý ở đâu... đâu... đâu...?

Thấy cô nghiêm túc lắng nghe, cho là mình đã đi đúng hướng, giọng thư ký Lam có chút cường đại:

"Thành thật với chính mình, tất cả mọi chuyện đều do anh ta gây ra sao? Tiểu thư, cô cũng nên cảnh tỉnh bản thân một chút."

Hoàng Bích Như nghe vậy cúi đầu không nói lời nào, trong lòng xiêu xiêu, màn trình diễn một tuần trước vẫn còn in sâu trong đầu cô. Lúc đó có lẽ cô hơi quá đáng thật. Lỗi cũng một phần do cô.

Lam Ninh thở dài, đưa tay vỗ vỗ bả vai cô, bắt chợt thì thầm bên tai Hạ Ngưng Âm:

"Thật ra không cần sợ anh ta, Lương giám cũng không phải hung thần ác sát gì, chỉ cần mọi việc cô hiểu lý lẽ, đừng chọc giận anh ta là cô có thể bình an trụ ở công ty này, đây là bí quyết a, dù gì cô với Lương giám cũng sống lâu dài nên phải nhớ thật thật kỹ lời tôi dặn nha."

Dứt lời, Lam Ninh đứng dậy, đi tới chỗ Lương Từ Nhan, cung kính chào một cái rồi rời đi.

Hoàng Bích Như lặng thinh trước những điều đó, cô thư ký nói cũng đúng. Nếu hôm đó cô không kích động, đánh Lương Từ Nhan, cũng sẽ không xảy ra tình cảnh hôm nay.

Thật ra thì sau khi đánh xong cô cũng có hơi hối hận, bất cứ người nào bị cô lao đến đâm đánh đá cắn như thế cũng không chịu đựng nổi, huống chi đối phương là Lương giám quyền cao chức trọng, cô biết đàn ông luôn coi trọng sĩ diện, nhất là mấy người giàu có, họ lại càng ghét nhất loại phụ nữ bạo lực.

Tuy nhiên sự biến thái của anh đã in sâu trong tâm trí cô, nghĩ đến cô vừa từ nguy hiểm trở về đã cảm thấy lạnh sống lưng, thân thể liền run cầm cập, sắc mặt mới dịu đi lại trắng bệch.

Ánh mắt Lương Từ Nhan luôn đặt trên người Hoàng Bích Như, thấy khuôn mặt cô không chút huyết sắc thì tâm như dao cắt, hàng chân mày bất tri bất giác cau lại. Anh lộ ra biểu cảm dờ khóc dờ cười không biết làm thế nào, vị cay đắng trong lòng càng lúc càng nồng.

Làm thế nào để em không còn sợ anh nữa?

Lương Tử Nhan bước từng bước một tới bên cạnh Hoàng Bích Như, cố gắng không làm cô sợ. Nhìn đôi mắt nai tơ bị dọa đến hoảng loạn, anh xuống nước, dịu dàng hết mức có thể:

"Vẫn ổn chứ?"

Hoàng Bích Như gục mặt xuống, tận lực giả chết.

Lương Tử Nhan lại nghĩ cô cúi xuống khóc thầm, đáy lòng lo lắng như điên, quỳnh quáng dùng giọng điệu dỗ con nít nói với cô:

"Đừng sợ. Tôi... Tôi... không làm gì em cả"

"Không... Không... Tôi không sợ anh... Tôi chỉ là..." Giọng cô đứt quãng, cứ như sắp khóc tới nơi, theo phản xạ có điều kiện lùi về phía sau, thuận tiện đặt ly cạnh sạch nước lên mép bàn.

Lương Tử Nhan nhú lông mày, xem ra cô bị dọa sợ không nhẹ, anh nhớ mình đâu làm gì quá mức?

Kiểu này lần sau anh phải chú ý hơn mới được.

Thực ra, không thể trách Hoàng Bích Như. Gương mặt của Lương Tử Nhan quá âm trầm, bản tính anh lại lạnh lùng, không thèm đếm xỉa tới ai, cả người lúc nào cũng tản ra 4 chữ "Đừng lại gần tôi"

Hoàng Bích Như lúc đi học rất nghe lời. Thấy trên người anh dán bảng bố cáo thiên hạ "đừng lại gần" thì răm rắp làm theo. Có đánh chết cô cũng không lại gần anh ta nửa bước.

Lương Tử Nhan mất thấy cái ly cô để trên bàn lắc lư sắp rơi xuống, sợ mảnh thủy tinh văng trúng làm cô bị thương, đành phải thỏa hiệp:

"Được, em nói gì tôi cũng nghe, em... em đừng lui về sau!"

Vì lo lắng nên Lương Tử Nhan tự tay kéo cô qua, Hoàng Bích Như thỉnh thoảng bị anh nắm tay, hết hồn, thân mình hơi giãy giụa một chút, lúc này cái ly trên bàn vừa khéo rơi xuống.

Lương Tử Nhan hoảng sợ, nhanh chóng đẩy cô ra, một vài mảnh vỡ thủy tinh rơi vào bụng anh, thoáng chốc bụng anh đỏ lên.

Là máu. Thủy tinh cắt vào bụng anh ta chảy máu.

"A ——! !" Hoàng Bích Như hét chói tai.

Hét lên xả stress. Ngu gì bỏ lỡ cơ hội.

Lương Tử Nhan quay qua nhìn Hoàng Bích Như lúc này đang la bải hải, nén đau hỏi:

"Không sao chứ?"

Giọng đều đều, lạnh nhạt, làm như người bị thương là người khác chứ không phải anh ta vậy.

Ngơ ngác. Anh ta hỏi mình có sao không là có ý gì?

Bị thương không lo kêu bác sĩ, còn ở đó lo sao trắng cho thiên hạ.

Lắc lắc đầu "Không... không sao"

Rồi nhìn anh bằng ánh mắt lo lắng "Vết thương của anh?"

Sắc mặt đang tối đen vì câu nói của ai kia sáng bừng lên.

Cô... lo lắng cho anh?

Vết thương này... thực đáng.

Mỉm cười ôn hoà, trấn an người đối diện "Không sao"

Sau đó đi tới bàn làm việc gọi cho Lam Ninh:

"Thư ký Lam, kêu bác sĩ tới ngay lập tức cho tôi."

Thời gian lặng lẽ trôi, hai người đều trầm mặc, không ai nói gì với ai.

Lát sau, thư ký Lam gõ cửa, nhanh chóng đi vào, sau lưng có thêm người đàn ông tuần tú.

Lam Ninh nhìn thoáng qua Lương Từ Nhan, đầu óc đen tối phát huy hiệu suất làm việc tối đa. Làm gì mà bị thương? "Làm việc quá sức" nên "hao tổn nguyên khí" à?

Hí hí.

Có người vất vả nén cười, ồm ồm hỏi, "Lương giám, anh bị thương?"

Lương Từ Nhan lặng lẽ cời tây trang, lộ ra một mảng bụng ướt đẫm, trên còn cắm vài miếng thủy tinh, lớn có nhỏ có.

Người bác sĩ nhanh chóng xử lý vết thương đúng chuẩn lương y như từ mẫu.

Nhìn thấy vết thương kinh khủng trên bụng Lương Từ Nhan, cảm giác áy náy dâng trào như thủy triều trong ngực Hoàng Bích Như.

Cô thật lòng không cố ý, mặc dù từ lúc gặp gỡ đến giờ cô không ưa anh, đối với thái độ của anh càng ngày càng chán ghét, nhưng cô cũng không phải là loại người tiêu nhân, càng không bao giờ dùng những thủ đoạn tiện nghi này trả thù anh.

Rất nhanh, vị bác sĩ đã giúp Lương Từ Nhan sơ cứu xong, thu dọn đồ đạc, sau đó quay sang dặn dò vài điều với thư ký Lam. Nào là bị thương như vậy nên vệ sinh thể này, cẩn thận thể kia,...

Nói đông dài một hồi cũng xong nhiệm vụ, rất thức thời cáo lui.

Trước khi đi, còn ném lại một câu đầy ẩn ý: "Tôi về. Mọi người cứ tiếp tục"

Nói xong, bỏ chạy có cò.

Cái gì mà cứ tiếp tục?

Hoàng Bích Như thật muốn quăng nguyên đôi giày vào mặt ông bác sĩ già không nên nét này.

Phát biểu linh tinh gì vậy? Nói cứ như tôi bị sadism hả?

Ôi. Thanh danh của tôi.

May cho ông là chạy nhanh đó. Không biết tay tôi!!!

Lương Từ Nhan không để ý lời bác sĩ, anh ung dung mặc áo vào, điềm tĩnh nhìn gương mặt hăm hăm tức giận như muốn ăn tươi nuốt sống ông bác sĩ của Hoàng Bích Như.

Anh khẽ mỉm cười, thấy điệu bộ của cô thật đáng yêu.

Lương Từ Nhan tới bên sofa, ngồi xuống.

Anh cầm văn kiện lên, cố lấy giọng bình thường, bảo: "Tới đây."

Giọng nói như nói với không khí. Cụt không thể nào cụt hơn.

Hoàng Bích Như bị câu ra lệnh được xếp vào hạng mục lùn quốc tế của ai đó kéo về thực tại. Cô...

Bạn đang đọc truyện *Nếu Anh Chết, Em Có Tha Thứ Cho Anh Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7

Hoàng Bích Như dùng tốc độ ánh sáng lao tới bên cạnh Lương Từ Nhan. Ánh mắt sáng lấp lánh như đèn pha, ban nọ hoa hàm tiếu hết cỡ, tận lực tái hiện hình ảnh Dương Lệ Quyên rung động vì Lưu Đức Hoa:

"Giám đốc Lương, sắc mặt hôm nay anh rất tốt, vẻ ngoài hào nhoáng rất đẹp trai, lại thêm phong thái uy nghi bất phàm, nhìn cũng biết anh là người thông minh tài trí, rất biết đối nhân xử thế, bao dung người lầm lỗi, không chấp nhặt chuyện nhỏ, luôn luôn rộng lòng tha thứ cho những kẻ làm anh ta phật lòng!"

Cho nên, Lương giám đại nhân đại lượng à, ngài làm ơn tha cho tôi đi mà. Đừng hành hạ trái tim yếu ớt của tôi nữa.

Trong phòng nhất thời im ắng phát sợ, chỉ có vị Lương giám đại nhân nào đó khoé môi giật giật, dờ khóc dờ cười. Cô bé này, thật là, coi anh là mấy tên bạo chúa thời phong kiến hay sao?

Lương Tử Nhan nhìn người nào đó ngồi cách xa anh một khoảng xa tít, cảm giác thật khó chịu, muốn nhích qua rút ngắn khoảng cách của 2 người. Nhưng anh tự nhủ lòng phải cố gắng nhịn. Kiếp này họ gặp mặt nhau mới là lần thứ hai, anh không thể tỏ ra quá lộ liễu, sẽ làm cô đề phòng.

Để che giấu nội tâm đang dậy sóng, Lương Tử Nhan cố gắng trở về tác phong bình thường nhất, làm mặt lạnh nói với cô:

"Bị thương thì cũng đã bị rồi. Huống chi sự cố khi nãy cũng không phải cô cô ý. Cô yên tâm. Tôi sẽ không cùng cô cô so đo. Huống chi hôm đó là tôi không đúng, vô ý xông vào nhà vệ sinh nữ, làm cô hoảng sợ, nay xem như tôi trả nợ cô, chúng ta huề nhau, không ai nợ ai. Cô thấy sao?"

Hoàng Bích Như mở to mắt kinh ngạc, tính mượn cơ hội xin lỗi anh dù rất không muốn chủ động, nhưng anh có thể xuống nước giải thích thì rất hiếm nha, dù sao, trong ấn tượng của cô, mấy người có tiền rất kiêu ngạo, đòi nào chịu cúi đầu trước ai, nhất là mấy người như anh ta, có tiền càng tự chi mình cái quyền hồng hách.

Đối với mấy người như Lương Tử Nhan, Hoàng Bích Như chỉ là một cô gái như bao cô gái khác, chẳng có gì đặc biệt, cứ cho là anh làm chuyện quá đáng với cô, cùng lắm anh sẽ chỉ cười trừ bước qua, không cần thiết đến mức này.

Vậy mà, anh lại chủ động nhận lỗi.

Ngẫm lại, thấy lời thư ký Lam nói rất có lý.

Có lẽ Lương Tử Nhan quả thật không phải là kẻ cậy mạnh hiếp yếu như cô tưởng tượng.

Hoàng Bích Như gật đầu, bày tỏ chấp nhận, ánh mắt kiên định:

"Anh nói đúng, dù sao mọi chuyện đều do tôi mà ra, xin lỗi anh."

Là cô ra tay đánh trước, tuy chưa từng nói ra, nhưng Hoàng Bích Như cô không phải con đàn. Cô luôn hiểu rõ, hôm đó là anh nhường cô. Rõ ràng là anh để mặc cô cứ thế đâm, đánh, đá, cắn mình.

Nhưng tại sao anh ta làm vậy?

Cô và anh ta chưa từng quen biết nhau mà?

Thôi. Chuyện khó quá. Cho qua đi.

Cô tự nhận mình thuộc loại người thông minh, nhưng có một số việc vượt quá khả năng phán đoán của cô, nhớ lại tình cảnh lúc đó, một loại cảm giác... mà cô không biết gọi là gì xẹt qua trái tim

Hoàng Bích Như không biết, cảm giác đó tên là đau lòng.

Cũng như Lương Tử Nhan không biết, thực ra lần đầu tiên họ gặp nhau trong cả 2 kiếp là...

"Tốt!" Lương Tử Nhan nhủ mảy, đau lòng hai tiếng xin lỗi đó, càng đau lòng hơn sự thức thời của cô.

Họ bây giờ, xa cách đến vậy?

Lương Tử Nhan đẩy bản hợp đồng tới trước mặt Hoàng Bích Như:

"Xem qua, không có vấn đề thì ký tên phía dưới."

"Gi?"

Hoàng Bích Như không hiểu đầu cua tai nheo, cô cảm cái xấp bụi nhùi trên bàn lên, nhìn vào đó, mồ hôi chảy ròng ròng..

Cô đọc đi đọc lại, đọc tới đọc lui, đọc xui đọc ngược, đọc tò giấy hơn cả tiếng đồng hồ

"Sao lại tuyển tôi?"

Hoàng Bích Như ngây ngốc đứng bất động tại chỗ.

Vào làm việc tại tập đoàn Lương thị... Mấy chữ này lặp lại không ngừng trong đầu cô.

Bản hợp đồng làm việc, trong đó ghi tên cô, Hoàng Bích Như, sẽ làm nhân viên thiết kế thời trang cho tập đoàn Lương thị, với các điều khoản A, B, C,

D... Lương của cô trong hợp đồng ghi, ít nhất, gấp đôi với số lương 1 nhân viên thiết kế thời trang bình thường chỗ khác được nhận.

Chuyện này là sao?

Đánh boss, lại được chính boss mình đánh tuyển dụng, lương gấp đôi thị trường.

Là cô trúng số hay anh ta có mưu đồ khác?

Mưu đồ? Khoan đã, có khi nào nhận cô vào làm, rồi kiểm soát sa thải cô, sau đó đi rêu rao khắp nơi là cô vô dụng thế này, dở hơi thế kia, lười biếng thế nọ... để không cty nào muốn nhận cô nữa.

Từ đó về sau, Hoàng Bích Như cô, thất nghiệp trường kỳ, tiền không có, áo quần đội nón ra đi, bao tử càng ngày càng lép kẹp, rồi sẽ có một ngày cô sẽ nằm chết giữa đường vì đói.

Ôi má ơi. Nghĩ đến viễn cảnh thế lương đó, cảm thấy cả người tự rét tự run, trong lòng không khỏi mẩn thảm.

"Đồ tiểu nhân"

"Xin lỗi." Hoàng Bích Như kiên quyết đẩy bản hợp đồng càng xem càng mê kia ra, dùng giọng điệu Mộc Quế Anh đại phá Thiên môn trận nói:

"Cám ơn thịnh tình của anh. Nhưng rất tiếc, tôi không thể làm việc cho công ty"

Nói chơi sao. Làm ở đây cho anh đi tôi chết à?

Ánh sáng trong mắt Lương Tử Nhan âm thầm dần.

Giọng anh trầm xuống "Tại sao?"

Phương châm của Hoàng Bích Như là, đối với thứ dữ phải đề phòng, đối với quyền lợi của mình phải xông pha can đảm. Nên cô lập tức khôi phục tinh thần, nghiêm túc cùng anh phân tích,

"Cty anh là cty lớn, có danh có tiếng trên thương trường, thế lực của anh lại quá rộng, sợ gì không tuyển được người. Tôi biết trước tôi đã có rất nhiều người tới đây phỏng vấn xin việc. Có nhiều cô còn giỏi hơn tôi, đẹp hơn tôi, chân dài cả thước, óc cao tới trời, tôi thì đầu to óc bo bo trong cái kho tàu hũ. Còn nữa..."

"Phiền phức!"

Lương Tử Nhan khó chịu cắt ngang lời người nào đang thao thao bất tuyệt tự diminish mình.

Anh khó chịu, cực kỳ khó chịu vì cô tự hạ thấp mình như thế. Trong mắt anh, cô luôn là người giỏi giang nhất, xinh đẹp nhất.

Hoàng Bích Như gật gù đầu, "Vâng... tôi hiểu rồi, tôi sẽ đi."

Nói xong, cô hí ha hí hửng đứng lên, nhấc mông đi chuẩn bị vọt ra cửa.

Đúng lúc này, giọng nói trầm bổng dễ nghe bỗng nhiên vang lên sau lưng. "Đi đâu?"

Bước chân Hoàng Bích Như dừng lại, đưa lưng về phía anh chăm chọc nói: "Thưa Lương giám đốc nhân, mọi việc đã xong, tôi về nhà, ăn 1 bữa thật đã, sau đó ngủ 1 giấc thật ngon" để quên đi ác mộng về anh.

Lương Tử Nhan thấy cô tỏ thái độ chống đối mình ra mặt, thì tâm tình vốn đã tận lực kiềm chế, nay phun trào. Anh nhíu mày, dùng giọng điệu bẻ trên chất vấn:

"Tôi cho phép cô đi lúc nào?"

BMVNAHN, tôi không đi, ở lại làm cái quái gì?

Cô méo xệch miệng "Giám đốc, anh muốn sao mới cho tha tôi?"

Có cần tôi dập đầu xuống, quỳ lạy anh đủ 4 lạy rồi mới được đi không?

Hiển nhiên, người nào đó không biết suy nghĩ hắc ám trong đầu Hoàng Bích Như, thấy mặt cô sắp khóc, áy náy nói:

"Cô Hoàng, tôi không phải nói cô phiền phức, mà tôi nói những người kia phiền phức, ý tôi là... ý tôi là...."

Hử???

Ai đó vênh tai lên nghe. Gương mặt đang méo mó thoát cái biến dạng, gian tà không thể tả.

Haha. Quả nhiên con trai vẫn sợ nhất mấy em gái nhỏ không nề.

Kinh nghiệm 22 năm làm em út quả không lãng phí.

Mà Lương Tử Nhan vì biểu cảm đáng yêu của cô, trong phút chốc mà cảm thấy hoảng hốt...

Kiếp trước quen nhau, rồi kết hôn, tổng cộng họ đã ở bên cạnh nhau 4 năm, nhưng anh chưa bao giờ nhìn thấy cô như vậy, hồn nhiên, tràn đầy sức sống, rực rỡ như ánh mặt trời.

Có lẽ, bởi vì anh chưa bao giờ nhìn kỹ cô.

Hoặc nụ cười đó, vì anh, vì sự vô tình tàn ác của anh mà tan biến.

Lòng ngực co rút đau đớn, gương mặt tuấn tú hóp lại:

"Công ty của tôi không có tuyển bình hoa di động. Tôi thừa nhận đa số người tới đây xin việc đều rất giỏi, nhưng quan trọng là bọn họ có rất nhiều thủ đoạn trong giao tiếp, đứng bên cạnh tôi còn muốn làm trò, điều này thì không một cấp trên nào thích cả- Càng nói càng hậm hực, giọng không tự chủ vút cao- Muốn qua mặt tôi, còn non lắm!"

Hoàng Bích Như nghe Lương Tử Nhan lách cha lách chách như chim hót, gật gật đầu ra vẻ hiểu vài phần. Dù thực tế trong bụng cô đã đem tên của người nào đó ra mặc niệm cả trăm lần.

Từ lúc bắt đầu nghe anh nói, tôi đã biết mình say good bye với từ understand luôn, sau đó tôi ngẫm lại, cố gắng xâu chuỗi những dữ kiện và tổng hợp suy nghĩ của bản thân theo một trình tự logic dưới góc độ khoa học, cuối cùng rút ra kết luận là: tôi vẫn chẳng hiểu anh đang nói cái quái gì cả.

Anh hai à, anh làm ơn vô trung tâm thành phố được không, anh cứ lái xe chạy vòng vòng vùng sâu vùng xa tôi không biết anh muốn nói cái gì ở đây hết trơn.

"Họ không được tôi càng không thể được! Tôi trình độ trung bình, não lại ngán ngập nước, muốn kinh nghiệm không có kinh nghiệm, muốn thủ đoạn không có thủ đoạn, chân lại thuộc tầm trung bình. Tóm lại muốn gì thì... không có đó! Tôi làm sao có thể làm việc cho anh đây?"

Giám đốc à, tôi không có tý tẹo giá trị lợi dụng nào nên anh tha cho tôi đi..

Bạn đang đọc truyện *Nếu Anh Chết, Em Có Tha Thứ Cho Anh Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8

Lương Tử Nhan hiển nhiên cũng nhìn ra vẻ mặt thống khổ của Hoàng Bích Như, hắng giọng, nghiêm trang nói:

"Cô kích động cái gì, nước miếng văng tùm lum, cô có óc sáng tạo, những tác phẩm của cô tôi đã xem qua, rất có cá tính, phù hợp thị hiếu người tiêu dùng, chứng tỏ cô rất có tâm, đã mất nhiều công sức đi khảo sát thị trường. Công ty tôi cần nhân tài, càng cần hơn những người- nói tới đây, ánh mắt anh sâu thẳm nhìn cô- không giả tạo, nhìn cô dễ thích nghi với hoàn cảnh, rất biết thức thời, hơn nữa cô rất thẳng thắn!"

Trên đời này e là rất khó tìm được một người con gái tốt như em- Trong lòng anh âm thầm bổ sung 1 câu.

Hoàng Bích Như ngạc nhiên bởi lời tán thưởng của anh, không nghĩ tới anh hiểu rõ cô như vậy, đối với anh có thêm vài phần đề phòng.

"Làm sao anh biết tôi thẳng thắn, không giả tạo? Ngộ nhớ là tôi dùng biện pháp lạt mềm buộc chặt thì sao? Hơn nữa con mắt nào của anh nhìn thấy tôi dễ thích nghi, bắt nhịp với cuộc sống?"

Hoàng Bích Như thao thao bất tuyệt. Cô thật không hiểu. Họ chưa từng tiếp xúc, làm sao anh có thể hiểu rõ cô mồn một như thế?

Đối với bộ dạng bà tám ra chợ buôn dưa lê của Hoàng Bích Như, Lương Tử Nhan chỉ cười cười, anh không giải thích, vì không biết giải thích như thế nào. Anh hắng giọng lãng sang chuyện khác:

"Thế nào, cô quyết định thế nào? Vào đây làm?"

Đây không phải là câu hỏi mà là câu ra lệnh.

Nhưng Hoàng Bích Như không có thời gian để tâm so đo. Cô đang thất thần nghĩ về bản hợp đồng, về những lời anh nói.

Tập đoàn Lương thị là chỗ làm rất nhiều người mơ ước, đãi ngộ càng không cần nói thêm.

Cơ hội tốt như vậy, nói không động... bộ lòng là giả, nhưng cô biết tự lượng sức mình. Làm gì có chuyện trên trời rớt xuống quả táo vàng cho cô.

Chuyện này đâu có tốt lành như vậy!

Cô sợ đây là địa ngục trá hình, vào thì dễ ra thì khó, đến lúc đó cũng chỉ có thể tự trách mình vì lòng tham làm mờ lý trí, chết cũng đáng.

Chỉ có điều, nghe giọng anh ta như vậy. Cô từ chối lời đề nghị của anh ta, được sao?

Cô không phải không biết phía sau doanh nhân thành đạt luôn là sự bảo kê của các thế lực khủng bố, xã hội đen, quan chức cấp cao tham nhũng...

Nói thừa, nếu không có thế lực chống lưng, họ có thể vững mạnh đến giờ sao?

Tính mạng quan trọng hơn. Hoàng Bích Như cúi đầu đắn đo suy nghĩ, cố gắng tìm một biện pháp vẹn toàn nhất:

"Tôi là sinh viên mới ra trường, hoàn toàn không có kinh nghiệm"

Ý tôi là tôi dốt lắm, Lương hắc ám, anh cảm phiền delete tôi ra khỏi cuộc đời anh được không?

Lương Tử Nhan nở nụ cười: "Vậy là cô là đồng ý?"

"Tôi..." Làm ơn đi. Con mắt nào của anh thấy tôi đồng ý?

Tôi chỉ là đang cố gắng giúp anh "đừng mắc phải sai lầm" thôi.

"Cô không cần lo lắng, đến lúc đó tôi sẽ sắp xếp người chỉ dạy cô."

"Cái ... cái gì?" Hoàng Bích Như nuốt xuống.

Anh ta là trâu bò hả? Năm lần bảy lượt xuyên tạc ý cô.

Cầu xin ngài thiên lôi đáng kính trên trời cao mau mau dòm ngó anh ta.

"Tôi không có lý do lừa cô." Anh khó chịu rồi nha. Sao cứ nghi ngờ lòng tốt của anh hoài vậy?

Anh chỉ muốn giúp cô có việc làm tốt, thu nhập cao thôi mà.

"Anh., có mục đích gì?"

Cô rất hoài nghi, trên người cô có chỗ nào đáng giá đâu?

Chẳng lẽ bởi vì cô thẳng tính với anh? Cô dũng cảm? Nói nhảm! Cô không phải con nít lên ba, càng không bao giờ tin loại chuyện hoang đường này.

"Hỏi rất hay!" Lương Tử Nhan ngược mắt nhìn cô, không ngăn được tà ác châm chọc cô:

"Nhưng câu hỏi này hơi ngu xuẩn, đối với thương nhân trên thương trường, ngoài lợi ích còn có cái gì?"

"À!" Cô gật đầu, hồ đồ hỏi: "Ý của anh là tôi mang lợi ích cho anh?"

Ánh mắt Lương Tử Nhan bối rối, trong lòng cay đắng không kể được, nhưng khóe miệng vẫn vẽ lên nụ cười thần bí, lạnh lùng nói:

"Thời gian sẽ phơi bày tất cả." Em đã đem về trái tim anh lạc mất từ lâu.

Thời gian sẽ phơi bày tất cả?

Chứ không phải là: Nhờ thời gian phương thuốc hay thần tiên nên người xưa đã quên những lời tôi nói hôm nay hả?

Túm lại là nói cho đã rồi đợi sau này cô quên, không truy cứu nữa.

Anh ta quả là tay cáo già. Không nghĩ ra đáp án thì quăng cho thời với chả gian.

Hừ.

Hoàng Bích Như đáy lòng gào rú, đột nhiên có dự cảm xấu, nhưng không rõ là cái gì, lắc đầu một cái bỏ qua, hứng thú hỏi:

"Tôi thắc mắc một chuyện nha, tôi và anh gặp nhau mới 1 lần, mà anh lại hiểu rõ tôi như vậy, chẳng lẽ anh đã điều tra về tôi từ lâu?"

Ánh mắt loé lên giễu cợt: Háhá. Hay anh yêu thăm tôi?

Người nào đó thâm tâm cực kỳ hả hê: Cứ chọc ghẹo tôi đi. Không trả đũa anh chết mới lạ.

Lương Tử Nhan bị nói trúng tim đen, sắc mặt đỏ lên, vội quay người qua hướng khác. Tránh cho cô nhóc nào đó thấy mình đang thẹn.

Quả không hổ danh là người phụ nữ của anh. Thông minh, cá tính và xinh đẹp.

Lương Tử Nhan chiến đấu trên thương trường nhiều năm, rất nhanh đã lấy lại vẻ lạnh lùng, anh quay người lại đối diện với cô, sắc mặt trầm xuống, cảnh cáo cô:

"Bất luận thế nào, ở mọi hoàn cảnh cô nên chú ý đề phòng, đừng quá tự đắc."

Lòng người hiểm ác, có những người bề ngoài ngọt ngào, lấy lòng nhưng không biết lúc nào đâm ta sau lưng. Huống chi, tâm tính cô đơn thuần, lại chưa từng trải với đời. Anh chỉ sợ ...

"Yes, sir!" Hoàng Bích Như làm kiểu động tác nhà binh, cười cười rạng rỡ, nhưng trong lòng sôi gan, liên tục mắng nhiếc anh.

BMVNAHN, nói cứ như tôi đàn lắm vậy?

Dù rằng cô đàn thiệt.

Con người mà, bạn tự biết mình xuẩn ngốc nhưng nghe khác người nhận xét về bạn như vậy thì lại là một chuyện khác.

Bạn sẽ rất tức giận.

Bích Như cô cũng thế, cô đang rất tức giận.

Lương Tử Nhan mặc kệ sự nhí nhố của Lương Bích Như, trong mắt anh hiện ra chút lo lắng, nặng nề nói:

"Tôi đang nghiêm túc, cô không nghe đến lúc đó xảy ra chuyện tự gánh lấy hậu quả!"

"Mấy giờ rồi?" Hoàng Bích Như đánh trống lảng, tới phiên cô bực rồi nha, sao anh cứ dìm hàng cô hoài vậy.

"Tôi chỉ là cảnh cáo cô thôi." Anh cười như không cười nhìn bộ dạng tức giận của cô, tốt nhất là biết tự chăm sóc bản thân mình, nếu không.

Chỉ sợ anh không thể lúc nào cũng ở bên bảo hộ cô.

Mà anh có cảm giác, Như Như bé nhỏ của anh, càng ngày càng rời xa anh.

Dù thực chất, anh và cô mới dậm bước lại gần nhau...

Hoàng Bích Như lợi dụng lúc Lương Tử Nhan đang đắm chìm trong suy nghĩ, cô tự giác cầm hợp đồng trên bàn, xoẹt xoẹt một cái, nhanh như chớp ký tên lên đó. Đừng nói cô hấp tấp không đọc lại bản hợp đồng đã vội ký. Vì thực tế cô đã nghiền ngẫm nó rất kỹ rồi. Càng không thể trách cô thấy lợi sáng mắt. Điều khoản ghi trong hợp đồng quả thực có sức hấp dẫn, đủ sức lay động hàng triệu con tim, khiến cô không thể không nghiền cứu kỹ lưỡng.

Mọi chuyện đã xong, cũng nên chuẩn thôi.

"Ký cũng đã ký xong, tôi đi nha giám đốc? "

Rút kinh nghiệm lần trước, Hoàng Bích Như không dùng vận tốc ánh sáng nữa, hiện thời cô dùng vận tốc của... cụ cố ánh sáng.

Mấy cái gọi là lễ nghĩa lịch sự gì gì đó, vút qua một bên.

36 kế, tẩu vi thượng sách.

Người phía sau lưng hấp tấp nói với theo:

"Nhớ ngày mai, 8h có mặt ở cty nghe chưa" Anh không chờ em nữa đâu.

Kiếp trước anh đã chờ rất rất lâu rồi.

Lương Tử Nhan ngồi xuống, mở bản hợp đồng Hoàng Bích Như vừa ký xong, trên đó còn lưu lại hơi ấm bàn tay cô. Lại nhìn xung quanh. Bên cạnh không có người ngày đêm thương nhớ, đôi mắt sáng thoát sầm tối, cảm giác mất mát không nói nên lời.

Anh ôm chặt bản hợp đồng vào lòng, gục đầu xuống bàn, chậm rãi nhắm nghiền hai mắt.

Hai giọt lệ rơi xuống...

Bạn đang đọc truyện *Nếu Anh Chết, Em Có Tha Thứ Cho Anh Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Thái Hải Đăng, Chào Anh!!!

Hoàng Bích Như chạy trời chết ra cửa, trước sau không hề quay đầu lại, dù chỉ một lần. Cô cứ đem nguyên tư thế chạy trốn xã hội đen đó vào thang máy, trống ngực đập thình thịch, thình thịch. Thật là xúi quẩy. Giám đốc này, làm gì mà cứ cắn cô không buông thế?

Cty này bao nhiêu nhân tài đầu quân, sao cứ nhất định chọn cô?

Rốt cuộc anh ta có mưu đồ gì? Cô và anh ta thậm chí nói với nhau chưa được 10 câu.

Hoàng Bích Như rất thực tế. Trong đầu cô chưa bao giờ tồn tại tư tưởng muốn biến thành cô bé Lọ Lem.

Chính xác cô không phải là Cô bé Lọ Lem. Anh ta không thể nào vì yêu quý mến cô mà trăm mưu ngàn kế kéo cô đến đây làm..

Việc này... giải thích như thế nào đây?

Không phải anh ta có hội chứng SM (cuồng ngược) đó chứ?

Nên mới kiên quyết thu nhận kẻ bạo hành mình?

Hoàng Bích Như mãi đắm chìm trong suy nghĩ, cô đi đến trước cửa thang máy lúc nào không hay. Chỗ cô đang đứng là tầng 21 của tòa cao ốc, một con số nói đẹp không đẹp, nói xấu không xấu, rất thích hợp để... đánh số đề.

Xem nào, hôm qua ra số 20, ngày hôm nay hơn ngày hôm qua 1 ngày, vậy đánh 21 là ngay chóc rồi chứ gì?

Hoàng Bích Như cúi đầu, lẩm bầm 1 mình: Nếu đánh thì nên đánh đài phụ hay đài chính nhỉ?

Xi ra bao nhiêu tiền thì tốt đây?- Vẫn tiếp tục tự mình lẩm bầm.

Đột nhiên, cô cảm thấy không khí xung quanh có gì là lạ. Cô ngược mắt nhìn lên. Ôi mẹ ơi. Cái gì thế này?

Những người đang đứng chờ trước thang máy nhìn cô bằng cặp mắt như thể cô là bệnh nhân mới trốn trại ra đứng đây phát bệnh.

Haizz. Xem ra mặt mũi của cô ở cái toà nhà này càng ngày càng xuống cấp trầm trọng.

Lạ có cái họ con mang trên người. Tổ tiên ơi, con có nên lấy chồng, cái họ theo chồng cho các vị đỡ nhục không?

Khụ khụ... Hoàng Bích Như né người sang một bên, rất thức thời để cho mấy người đó muốn làm gì thì làm. Cửa thang máy mở ra, một số người ôm đồ đi ra, một số người bước vào trong, cô thì... ở lại.

Trong cuộc sống đợi chờ là hạnh phúc. Nên, Hoàng Bích Như cô, kiên quyết đợi chuyển sau.

Thang máy cứ ung dung từ tầng 21 xuống đến tầng hầm, rồi lại từ tầng hầm thông thả lên từ từ từ từ. Bích Như nhìn nhìn, thấy mấy cái số chết tiệt cứ thay đổi chậm chậm còn hơn ốc sên nhảy múa, chọc cô sắp phát điên rồi đây.

BMVNAHN, mày không biết nhanh hơn hả?

Mày mà là thang máy cái nỗi gì?

Rùa bò còn nhanh hơn mày nữa đấy.

Nói tới nói lui, nếu không phải tại con số đẹp tuyệt vời này, thì cô đã chẳng phải đứng chờ đợi khổ sở thế này.

Đứng lâu mỗi chân muốn chết. Biết vậy khi nãy vút quách ba cái tự ái, đi chung chuyến với mấy người đó cho rồi.

Bây giờ chỉ còn cách chờ đợi, hoặc là... đi thang bộ.

Đùa sao, lét bằng thang bộ xuống 22 tầng lầu (cộng thêm cái tầng hầm nữa) có mà rục chân à?

Bích Như thờ dài, kết cục chỉ còn 1 cách lựa chọn: Đợi rùa thang (thang máy có tốc độ như rùa bò)

Trong lúc cô đang chán nản vô biên, thì may sao chuông điện thoại reo.

Bích Như vội mở túi xách nhìn xem ai gọi, người gọi tới là Châu Tâm. Quả không hổ là cô bạn thân nhất của cô. Luôn xuất hiện lúc cô buồn chán nhất. Cứ y như là có thần giao cách cảm vậy.

Cô bắt máy, ríu ra ríu rít: “A lô, mình nghe?”

Đầu dây bên kia truyền đến giọng nữ đầy quan tâm:

“Ừm, Bích Như, hôm nay cậu đi gặp cái ông giám đốc đó sao rồi?” Bên kia đầu dây có hơi ngập ngừng.

Chuyện Bích Như gặp tên biến thái trong toa lét nữ, vì tự vệ đánh hấn, rồi ngày hôm qua hấn cho người tới, thậm chí đem cô ra uy hiếp Bích Như, bắt ép Bích Như sáng hôm nay tới cty gặp hấn, Châu Tâm đều biết tất cả. Cô thật sự lo lắng cho cô bạn thân nhất của mình. Thân nhau từ năm cuối cấp 1 đến nay đã hơn 10 năm, cô thừa hiểu Bích Như. Với người ngoài cô ấy làm bộ kiên cường, chính chắn, thực ra tính tình Bích Như rất trẻ con, cần người bảo vệ. Và Châu Tâm, chính là người bạn bảo vệ Bích Như suốt những năm thời thơ ấu. Nên bây giờ, cô thấy mình có trách nhiệm gọi điện thoại an ủi cô bạn thân vừa trải qua một cơn bão khủng bố tinh thần nghiêm trọng như vậy.

Nhận thấy giọng Châu Tâm run run, Bích Như biết cô bạn thân đang lo lắng cho mình, cô liền thoải mái:

“Hi hi, không sao cả. Ông ta chỉ gọi mình đến nói vài việc linh tinh. cty họ xem qua mấy mẫu thiết kế của mình, họ rất hài lòng, nói mình là nhân tài quý hiếm còn sót lại trên thế gian, cty họ nhờ Tổ quốc phù hộ nên đã tìm thấy mình trong biển đời mênh mông ba chìm bảy nổi chín cái lênh đênh. Họ quyết định không phụ lòng ưu ái của Đất mẹ thiêng liêng nên đã tuyển dụng mình.”

Ting một tiếng, cửa thang máy mở ra.

Hoàng Bích Như bước vào thang máy, vẫn kiên quyết vừa đi vừa không nhìn đường, cô hét to vào điện thoại: "Ngày mai mình chính thức đi làm rồi đ..."

Chữ "đó" vừa chưa nhả ra hết trên vành môi, thì nữ chủ siêu hậu đậu của chúng ta phát hiện ra một điều vô cùng quan trọng, còn hơn Marco Polo khám phá ra châu Á, Cristoforo Colombo tìm ra châu Mỹ, 3 ông cha nào tìm ra 3 châu còn lại, đó là...

Huhuhu. Một chiếc giày của cô đã oanh oanh liệt liệt ở lại cửa, sống chết không rời đi. Còn cái cửa thang máy cứ mở ra đóng lại, lại đóng lại mở ra, nghiền nát chiếc giày yêu quý của cô.

Lòng Bích Như đau điếng, cô cắn môi, mắt rung rung.

Mẹ nó, giày đế cao 2 tấc mới mua của chị.

Giọng nghèn nghẹn sắp khóc kể lể với người trong điện thoại:

"Giày mình bị kẹt trong thang máy rồi"

Sau đó mếu máo bổ sung thêm: "Lát mình gọi lại cho cậu sau"

Vẫn chơng lộn xộn xong, cúp máy cái rụp, bắt đầu triển khai hành động.

Quyết tâm sống chết cũng phải lấy giày về, Hoàng Bích Như một tay ấn nút thang máy dừng, rồi cúi gập người xuống, cố gắng rút chiếc giày ra.

BMVNAHN, tao nói giày à, mày làm ơn hợp tác chút xíu được không? Làm quái gì dính cứng ngắc trong kẹt cửa không ra vậy?

Thế là trong thang máy, một tình huống kỳ quặc quần quai xảy ra: Người và giày cạnh tranh coi ai lý hơn ai?

Hoàng Bích Như bậm môi bậm lợi, quyết rút cho bằng đc chiếc giày khó ư. Trời không phụ người kiên trì, kết cục cô cũng thành công, cầm chiếc giày trên tay, cả người lao đảo, túi xách trên tay bị rơi xuống, khi nãy lấy điện thoại ra vẫn chưa kéo khóa lại nên đồ bên trong bị rơi lung tung ra ngoài, bản thân thì ... té đập mặt.

May mắn trong thang máy có người nên cô không thấm đến nỗi ngã ụp mặt vào bốn vách kiếng!

Một tay Bích Như theo quán tính chụp lấy cổ áo của người đó, tay kia lại giữ chặt cổ tay của người ta.

Thang máy từ đầu tới cuối hình như chỉ có mình cô cùng người kia. Vậy là khi nãy cô già mà còn nhoi, đi nhõng nhẽo với Châu Tâm, người đó đã nghe thấy hết.

Cả người Bích Như nóng như tôm luộc. Ai da, thật mất mặt mà.

Hoàng Bích Như giả chết, kiên quyết gục mặt xuống, không dám nhìn coi người đang làm điểm tựa tài năng cho mình là ai.

Người kia làm ra vẻ ta đây cam mù đui điếc không biết gì hết, lay nhẹ người Bích Như, ý bảo cô đừng bận tâm những chuyện linh tinh.

Bị lắc lắc như con lật đật, cô không thể tiếp tục giả chết. Hoàng Bích Như ngẩng đầu lên, trước mặt là người đàn ông khoảng 29, 30 tuổi đang ngồi xe lăn. Nhìn anh ta cũng rất đẹp trai, tóc đen, chỉ là hai má gầy yếu, màu da trắng đoán được anh ta hay bệnh.

Người bình thường nhìn anh ta, sẽ có cảm giác thương cảm.

Hoàng Bích Như không phải người bình thường. Lúc này cô nhìn chăm chú vào người đàn ông đối diện, cảm giác thật thân thiện

Anh ta thấy cô trong tư thế chật vật, nên không muốn làm cô bề mặt ấy mà. Thật là cảm động quá đi thôi.

Quả là người đàn ông thân thiện.

Tương lai có thể làm bạn thân của anh ta, giúp anh ta tích đức bằng cách làm nhiều việc thiện với mình. Hehe.

Người đàn ông cũng chú ý tới tầm mắt Bích Như, anh ta nhìn lại cô, nhướn miệng cười, ánh mắt sáng long lanh, đặc biệt ấm áp.

“Cô gái, tôi nhấn nút xuống tầng trệt nhé! Cô xuống tầng nào?”.

Bích Như đỏ mặt, ấp a ấp úng mãi mới phát ra 2 chữ nhỏ xíu "Tầng trệt"

Người đàn ông gật đầu ra ý hiểu rồi hơi rướn người ấn nút. Anh ta khá cao, khoảng 1m9, tuy ngồi xe lăn, nhưng do nút tầng trệt may mắn in dưới cùng cộng thêm chiều cao siêu phàm, nên cả 2 thuận lợi vượt qua tình huống khó xử này.

Hoàng Bích Như dùng đầu gối nghĩ cũng biết khi nãy anh ta vào trước, thấy mình vào đã lịch sự đợi, ai dè mình cà kê dè ngỗng, rồi tiếp theo là vụ nữ anh hùng chiến đấu với giầy, làm thang máy không tài nào hoạt động được, khiến người ta đợi mớ meo trong thang máy. Nếu là cô, cô đã đập cái người không biết điều kia mấy chục phát vào vách kiếng.

Bích Như cười ngượng, ánh mắt ần ần sấm hối và vô cùng... đen tối. Cô phát hiện ra mình còn vướng phải nguy cơ...

Hoàng Bích Như lúng túng không biết phải làm thế nào, đứng lên không được, mà tiếp tục thế này thì...

Cuối cùng, cô đành dằn mặt nói: “Anh gì ơi, anh cho tôi mượn vai một chút nhé!”, sau đó cô nhe răng cố gắng vịn vào vai của người kia mà đứng lên. Người đàn ông đó mặc một bộ vest đen, mái tóc cắt ngắn gọn gàng, gương mặt rất hòa nhã, cười nhẹ rồi gật đầu với cô. Cơ mà Bích Như cô đâu cần hấn gật đầu, hấn có lắc bà cô các người cũng cứ vịn, làm gì được nhau?

Cứ ngỡ tự mình đứng dậy được, nào ngờ cái chân nhói đau, cô ngoái đầu nhìn thì hời ôi, chân cô đã bị trặc mất tiêu. Tuy không đến nỗi nào nhưng cử động là đau thấy ông bà ông vải. Vì nỗi đau ngọt ngào của bản thân, cô đành miễn cưỡng nhìn người duy nhất chung thang máy với mình: “Anh gì ơi, hi hi, thật ngại quá, tôi phải làm phiền anh tiếp rồi!”

Lần này một tay của Bích Như đặt lên tay vịn của xe lăn, tay kia vẫn giữ lấy vai của người kia, chật vật một hồi cuối cùng cũng đứng được trên một chân. Cô nhìn chiếc giầy vẫn đang trên tay của mình một hồi, thờ dài ngao ngán, sau đó tự giác biết thân biết phận mà nhờ vả: “Anh gì ấy ơi, chân của tôi có tí vấn đề, anh... phiền anh giúp tôi...”

Nói xong cười hề hề rút đôi giầy ra đưa cho anh ta.

Người đàn ông kia không nói gì, rất hợp tác làm ô sin giữ hộ đôi giầy cho Bích Như để cô đỡ một tay, còn có ý tốt đẩy xe lăn đến nhặt từng món đồ trong túi của cô rơi ra, cho tất cả vào đó, hại cô phải lết theo anh ta, đôi chân biểu tình âm ỉ.

Đành chịu thôi, bây giờ anh ta là chỗ dựa duy nhất của cô mà.

Thang máy vẫn đi vù vù. Người đàn ông hơi nghiêng đầu quan sát chân cô một tí rồi hỏi: “Cô tự về được không?”

Bích Như ngây người, cô đi xe máy đến công ty, bây giờ chân như thế này, trong thang máy còn có chỗ vịn chứ rồi thang máy thì làm sao đến nhà xe được? Đi thêm một cái tầng hầm...

Xuống được nhà xe, làm sao dắt xe, rồi chạy xe về nhà...

Mới nghĩ thôi đã thấy nản...

Người đàn ông kia cười cười, trả túi xách cho Bích Như, nhích xe lăn lại gần chỗ cô: “Nếu cô không ngại thì cứ tựa vào tôi mà đi!”

Trong thang máy chỉ có bốn lớp kiếng trơn trượt, không có vật gì để cố định cả người nên Bích Như rất vất vả chịu đựng cơn đau mới giữ người đứng thẳng, quả nhiên được dựa vào cái xe lăn vừa tầm vẫn dễ chịu hơn nên cô ngại ngừng tựa vào, chỉ sợ mình nặng quá đẩy xe lăn của người ta chạy lung tung nhưng thấy vẻ bình thản của anh ta, cô hơi dựa vào một chút, cuối cùng là từ hân người lên.

Người đàn ông thấy vẻ mặt đau đớn của cô thì nói: “Cô có cần tôi gọi bác sĩ đến đây khám cho rồi hãy về không?”

Giọng nói chứa đựng xót xa và tình yêu thương không che giấu được, nhưng Bích Như chỉ cười, coi đó là một lời xã giao thông thường. Cô vốn không

bao giờ để ý tâm tình người xa lạ- trừ phi quen với cô thì khác:

“Tôi không sao cả. Chỉ là bị trặc chân chút xíu. Về nhà đánh dầu tan máu bầm là hết. Cần gì phải khám bác sĩ vừa phiền phức vừa tốn kém”

Người kia chăm chú nhìn cô, ánh mắt sâu kín. Bích Như cảm nhận được, nhưng tìm mãi mà vẫn chẳng hiểu nó là gì.

Anh ta đột nhiên cười một tiếng, phá vỡ không khí im lặng giữa 2 người:

“Cô là người mới vào à?”

“À vâng, tôi vừa mới được nhận, ngày mai chính thức đi làm...”

“Cô làm ở bộ phận nào?”

“Dạ? Thiết kế ạ...”

Hỏi như thế xem ra khá rành về công ty này, Bích Như bắt đầu tò mò không biết hẳn là ai, thân phận thế nào.

Người kia nghe cô trả lời xong thì gật gù: “Thiết kế... Nói vậy giám đốc điều hành ở chỗ cô làm Lương Từ Nhan?”

“Lương Từ Nhan?”

Là thằng nào vậy cả?

Người kia mỉm cười, nụ cười ấm áp như gió xuân:

"Lương Từ Nhan là giám đốc bộ phận thiết kế, anh ta đặt yêu cầu khá cao trong công việc, bề ngoài nhìn lạnh lùng nhưng rất quan tâm đến cấp dưới. Khi làm việc với anh ta, cô chỉ cần cố gắng tập trung chuyên môn, nhất là cố gắng đừng phân tâm. Anh ta ghét nhất những người tính tình nghệ sĩ. Anh ấy nói như vậy là lãng xẹt chứ lãng mạn cái gì"

Anh không ngừng nhấn mạnh 2 chữ "cố gắng". Bích Như gật đầu, hôm nay cô quả thật gặp quý nhân. Có người mách nước trước, chắc chắn sẽ vượt qua ải của sếp dễ dàng.

"Còn nữa. Phòng thiết kế có 5 tổ, phân theo 5 đối tượng người tiêu dùng: Tổ 1 là tổ thiết kế phục trang cho những người lớn tuổi, tổ 2 là tổ thiết kế trang phục công sở nam,..."

Hai người không ngừng nói chuyện. chàng trai giảng giải cặn kẽ cho cô về công việc, rồi tính cách các đồng nghiệp, người này thích cái gì, người kia ghét cái gì, nhất nhất đều tận tình phân tích cho cô.

Bích Như ngây người, trong lòng cô đại khái nghĩ ra cách đối phó sếp nhỏ thế nào, ứng biến sếp lớn ra sao.

Cô rom róm nước mắt, cảm động nhìn siêu anh hùng trước mặt- Đối với cô bây giờ, anh ta chính là siêu anh hùng cứu khổn phò nguy:

"Cảm ơn anh rất nhiều. Anh chính là người đồng nghiệp đầu tiên của tôi ở đây" Hoàng Bích Như mắt to long lánh, vui vẻ cười.

Đồng nghiệp?

Người đàn ông hơi nheo mắt, nghĩ ngợi.

Bích Như ngạc nhiên: "Sao thế? Không phải anh làm ở đây há?"

Nói xong cô vươn tay ra, nở một nụ cười tươi sáng rạng rỡ, ngay cả ánh nắng ban mai cũng không thể sánh kịp, điềm đạm nói: “Tôi là Hoàng Bích Như. Hoàng trong Hoàng Hà. Bích Như- Như Bích. Đồng nghiệp, xin chỉ giáo nhiều hơn.”

Người đàn ông khôi phục lại vẻ bình thường, anh ta gật gù cười cười nhìn Bích Như, vươn tay cầm lấy bàn tay mềm mại của cô, nháy mắt một dòng nước ấm hướng thẳng vào trái tim, làm cho tâm vốn lạnh như băng nhiều năm trở nên ấm áp lạ thường, lòng phủ đầy bụi giờ khắc này cũng đang dần mờ ra

"Lòng rộng rãi như sông Hoàng Hà. Tâm sáng trong như ngọc bích đúng không? Đồng nghiệp mới, hân hạnh làm quen, tôi tên là Hải Đăng, Thái Hải Đăng..."

Thái Hải Đăng? Thái trong Thái dương? Mặt trời ấm áp. Hải Đăng là ngọn đèn sáng giữa biển đêm. Thái dương và Hải Đăng đều thấp lèn hy vọng cho những người đang ngập lặn trong đêm đen không lối thoát. Khoảnh khắc nắm bàn tay ấy, cô cảm thấy thật ấm áp. Đôi tay anh ta làm cho người ta có cảm giác thật an toàn, tựa hồ chỉ cần được hai bàn tay này nắm lấy, mọi khó khăn nào cũng có thể vượt qua, cái gì cũng không cần sợ.

Hai người thoải mái trò chuyện, cửa thang máy chẳng mấy chốc mở toang ra. Hoàng Bích Như ngơ ngác: Hơ? Sao thang máy đi nhanh thế nhỉ?

Chưa nói chuyện xong mà?!

Trước cửa thang máy có hơn năm vệ sĩ đứng đó. Một người bước tới, kính cẩn nghiêng người định khom lưng xuống, thì bắt gặp ánh mắt của Hải Đăng, anh ta rùng mình, vội lấy tư thế hiện ngang, cười cười lấp liếm: “Hải Đăng, để mình điu cậu ra ngoài.”

Bích Như ngây người, tay vẫn nắm chặt xe lăn không cho Hải Đăng rời đi, mặt lại đại ra, mồm mở to hết cỡ, trân trối nhìn đội hình như trong phim Hàn Quốc này...

“Ừ, tôi biết rồi! Mọi người vất vả quá!”

Ai táng cho cô vài cái đi, oát đờ heo?

Đón bạn thôi mà. Có cần dẫn theo nguyên một đội binh như thế này không?

Năm anh em trai đón một người bạn trai, có hơi bị khoa trương rồi đó.

“Đi thang máy một mình, sắp... anh có khó chịu lắm không?” Một người khác lên tiếng hỏi, anh ta nhìn sang Bích Như “Còn cô gái này là...?”.

Nghe anh ta hỏi, Hải Đăng ngoái đầu nhìn sang cô bé bên cạnh đang táp ruồi: “Như, để tôi nhờ mấy người bạn đưa cô về nhé!”

Gật gật đầu hí hửng. Dù sao cô cũng không tự về được, hiếm khi được đi taxi miễn phí thế này.

Bởi vì quá hạnh phúc nên người nào đó không nhận ra người nào đó gọi người nào đó đọc nhất một chữ "Như", nghe thật thân mật.

“Nhưng mà...” Huhu. Mới nói được mấy chục câu mà bye bye người bạn tốt này rồi sao? Thật không đành lòng mà.

Hải Đăng thấy cô im lặng, cho là cô đồng ý nên bảo mấy "anh bạn tốt" điu cô ra xe.

Bích Như nhìn thấy chiếc xe mới cóong kia thì càng đại ra, cả người không hề phản ứng, cứ để người ta kéo lên trước xe.

Hải Đăng thấy cô có vẻ không ổn nên đi chậm lại, ân cần hỏi: “Tôi đưa cô về, dù sao cũng không tự về được, xe cứ để lại ở công ty, ngày mai nhờ người nhà đưa lên được không?”

Bích Như gật gù đầu, ngoan ngoãn như đứa trẻ:

“Anh đi chung với tôi luôn?”

Chưa kịp nói chữ “à” thì cô đã bị đẩy lên xe như hàng hoá rồi.

Hải Đăng được một vệ sĩ bế lên xe, xe lăn thì được gấp lại. Anh ta ngồi cạnh cô, mỉm cười: “Ngại quá, tiễn Phật tiễn đến Tây Phương, tận mắt thấy cô về tận nhà tôi mới yên tâm!”

Bích Như cười hi hi, bây giờ bộ dạng cô cực giống mấy đứa bé trong nhà trẻ tan học được papa đón về.

Cảm giác được che chở mới tuyệt làm sao.

Thái Hải Đăng người bạn mới, chào mừng anh xuất hiện trong cuộc đời Hoàng Bích Như !!!

Bạn đang đọc truyện *Nếu Anh Chết, Em Có Tha Thứ Cho Anh Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10

Vào một buổi sáng đẹp trời, con đường đi làm Bích Như hằng chờ mong rốt cục đã đến. Đi làm, kiếm tiền, tìm bạn trai, vót 1 tấm chồng, kết hôn, sinh con, đi làm, chăm con, làm vợ là mục tiêu phấn đấu của bao cô gái trẻ. Chẳng thế mà trước khi đi, mẹ yêu của cô nhìn cô bằng cặp mắt đắm đuối,

“Con gái à, chỗ làm tốt cũng giống như bạn trai tốt, rất khó tìm, nên con phải hết sức trân trọng. Trong công ty nhất định phải cư xử hòa thuận với mọi người, kết thân với đồng nghiệp, đặc biệt là đồng nghiệp nam, tốt nhất là nhanh chóng đưa bạn trai về ra mắt mẹ. Mấy ông bác, ông chú, ông cậu, ông dượng, bà ngoại, bà thím, bà mợ, bà dì, bà cô rồi cô dì chú bác của con hễ gặp mẹ là cứ hỏi chừng nào con lên xe bông!”

Hoàng Bích Như giật mình, đầu óc choáng váng, chạy bán sống bán chết, bỏ lại mẹ cô với bài diễn văn chưa hoàn tất.

Con với cái, chỉ giỏi chạy!

Bên kia người mẹ đang cảm rầm, bên này con gái cũng vừa thờ hồng học vừa oán thán:

Mẹ à, mấy cô đi chú bác, cao tăng có tổ có hoi, thì mẹ cứ làm lơ, mặc chi mà đẻ bụng rồi hành hạ con gái như thế?!

Con mới 22, hoi có bạn trai như hoi giặc, ít có ác quá?!

Aiz, cũng hên khi cô bước xuống từ xe Hải Đăng, mẹ đang loay hoay trong bếp, chứ không đã lôi anh ta vào cuộc rồi.

Lết cái chân vẫn còn đau ra trạm xe buýt, Hoàng Bích Như xem đồng hồ: vẫn bảo đảm đến công ty kịp giờ. Cô âm thầm động viên mình: Cố lên!!!

Hôm nay Bích Như một bộ váy công sở trang nhã, thanh lịch nhưng không cầu kỳ, áo sơ mi trắng nền nã, váy âu phục màu đen, bộ dáng tinh xảo mà gọn gàng, mái tóc dài đen nhánh được buộc cẩn thận, càng tăng thêm nét nữ tính lại không phản cảm, hoàn toàn đúng chuẩn một nữ nhân viên văn phòng mẫu mực.

Lương Tử Nhan rất muốn đích thân đến đón Hoàng Bích Như, chỉ là thân phận anh có chút đặc biệt, sợ làm không khéo lại ảnh hưởng tới cô. Anh chỉ phái Thư Lam, là quản lý tổ thiết kế trung niên, đến đón cô. Kiếp trước, Thư Lam luôn chèn ép Bích Như, anh không phải không biết. Bây giờ cho cô ta ra đón, để cô ta tự biết rõ địa vị của Như Như trong lòng mình, đỡ cho sau này cô ta ý thể làm càn, làm nhiều chuyện tổn hại đến Như Như.

Vị quản lý trung niên này đương nhiên đi guốc tâm tình trong bụng sếp, cô ta mơ hồ đoán được thân phận tương lai của nữ nhân viên thiết kế mới này. Lệnh Ông Không Bằng Công Bà, Thư Lam đối với Bích Như rất nhiệt tình, giúp cô hoàn tất các thủ tục nhập chức, rồi dẫn cô đi tới các văn phòng trình diện, trước mặt mọi người hết lời ca tụng cô, nào là có tài mới được nhận vào công ty, nào là nhìn quần áo cô đang mặc trên người cũng biết cô là người có khiếu thẩm mỹ cao, tương lai chắc chắn sẽ là một thiết kế nổi tiếng... Hết khoe cái này đến tán dương cái kia.

Hoàng Bích Như phiền muộn không thôi. Thầm nghĩ: Cô ta cứ huyền thuyên như thế. Không khéo người ta lại tưởng đây là con hát mẹ vỗ tay ấy chứ?!

Sau khi "tra tấn" đương sự gần 1 tiếng, người quản lý đáng kính ấy mới dẫn Hoàng Bích Như tới một cái phòng sang trọng. Bích Như ngẩng đầu nhìn tấm bảng nhỏ gắn trên cửa: Phòng Giám Đốc Thiết kế.

Hoàng Bích Như lơ ngơ nhìn Thư Lam, cảm thấy mờ mịt, bà chị quản lý à, chị thật sự muốn dẫn tôi vào trong?

Cánh cửa mở ra, bên trong là đại sảnh rộng lớn. Đi thêm một hồi xa là phòng giám đốc thiết kế. Bên trái là phòng nhỏ làm việc của thư ký giám đốc.

Bích Như cảm thán: Chắc chắc. Bề ngoài tưởng là một căn phòng tầm thường. Hoá ra bên trong là một giang sơn thu nhỏ.

Thư quản lý dẫn cô tới căn phòng nhỏ bên phải thì dừng lại.

Hoàng Bích Như ngơ ngáo ngáo nhìn căn phòng trước mặt. Phía trước có ghi bảng: Phòng làm việc của nhân viên thiết kế.

Cô không hiểu, hoàn toàn không hiểu. Không phải nói thư ký là cánh tay đắc lực của sếp sao? Sao bây giờ như cô thấy, thư ký ở phòng bên trái. Cô lại là phòng bên phải?

Chẳng lẽ giám đốc ở công ty này thuận tay trái?

Chính xác là có một sự nhầm lẫn không hề nhẹ ở đây?!

Thư Lam liếc cô gái nhỏ đang trong trạng thái bán loạn, cô ta thờ dãi 1 cái, mắt để lên trần nhà, miệng nói sơ qua công việc hằng ngày và trách nhiệm của Bích Như, cuối cùng kết thúc bài diễn văn dài dằng dặc bằng 1 câu hỏi, "Cô Hạ, đây là phòng làm việc của cô, mấy điều vừa rồi tôi nói cô nhớ kỹ hết chưa ?"

Mặt Hoàng Bích Như lập tức tối sầm, rõ ràng không phải nhầm lẫn.

Sao không nói đại từ đầu là tôi sẽ làm việc sát bên phòng giám đốc.

Nếu biết trước, cho dù đánh chết cô cũng không đồng ý làm ở chỗ này đâu.

Kiểm nén bất mãn trong lòng, Bích Như vội vàng gạt đầu, "Dạ, mọi điều chị dạy em đều nhớ hết, không sót một chi tiết nào !"

Quản lý Lam hài lòng gạt đầu, "Vậy thì bắt đầu làm việc đi, có cái gì không hiểu thì cứ đến hỏi tôi."

Bích Như lễ phép nói "Dạ. Chị yên tâm, em sẽ cố gắng làm việc thật tốt!"

Sau đó ngập ngừng nói thêm, giọng ngọt như mía lùi "À chị ơi, em tên Hoàng Bích Như, sau này chị cứ gọi em là Bích Như, hoặc Như là được. Em là lính mới. Mọi việc sau này nhờ chị và mọi người chiếu cố nhiều hơn"

Thư Lam mặt không biểu cảm nhìn Bích Như, gạt đầu 1 cái, xoay người rồi đi. Phải nói cô che giấu rất tốt, mới đi được mấy bước, sau lưng không nhìn được đã mỉm cười, trong lòng tán dương: Tốt, không ý thể bạn gái giám đốc rồi lên mặt. Người có trước có sau, có tiềm năng làm bà chủ tương lai của cô.

Đừng thấy quản lý Thư bề ngoài tiểu nhân chính hiệu, gió chiều nào xoay chiều ấy mà nghĩ rằng cô ngu dốt, dễ thao túng. Lấn lộn gần nửa đời người, hơn

ai hết cô hiểu rõ quy tắc “ Thò không có kết cục tốt, Sur tử không có kết cục tốt, chỉ có cáo mới có kết cục tốt”. Đồi trước, Thư Lam không ngừng chèn ép Hoàng Bích Như vì cô từ sớm đã nhận ra, Hoàng Bích Như chỉ là 1 con thỏ. Cô tốt bụng nghĩ có thể rèn giữa cô ta khôn lên. Nhưng Thư Lam cô đã sai lầm. Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời, ngu ngốc kết cục vẫn hoàn ngu ngốc. Vẫn sa chân vào bi kịch tình yêu không lối thoát. Dẫn đến đau khổ cho cả 3 người.

Rõ ràng, có những thứ vốn đã định sẵn, cho dù có cách mấy không tài nào thay đổi.

Thư quản lý vừa đi khỏi, Hoàng Bích Như liền ngồi xuống bàn làm việc của mình, hớn hờ nhìn đồ dùng văn phòng riêng của mình, sờ tới sờ lui mặt bàn lạnh buốt bóng loáng, còn tỏa ra mùi gỗ đàn hương êm dịu, nếu nằm xuống ngủ nhất định đã mát mẻ còn thêm thoải mái dễ chịu.

Tính tính tình tang cô nâng bán than... Tiếng quát gì thế này? Bích Như giật cả mình, cô vội đảo mắt nhìn xung quanh, thì phát hiện trên bàn mình có cái điện thoại. Cái câu khó nghe này đích thị phát ra từ nó.

Cô nhanh chóng bắt máy, “ A lô ! Xin hỏi ai đầu dây đó ạ?”

“ Vào đây. ” Đơn giản, trực tiếp, giọng nói rất quen thuộc, còn ai khác ngoài cấp trên siêu biến thái của cô.

Bích Như thờ dãi, lật đặt đứng dậy, đẩy cửa đi qua phòng giám đốc.

Lương Tử Nhan đang vui đầu vào đóng tài liệu, áo sơ mi để hở hai nút áo, cổ áo hơi mở rộng để lộ khuôn ngực rắn chắc trắng kiện, mí mắt dày che khuất đôi mắt, cả người toát ra khí chất của một trai bao cao cấp, tuy không muốn thừa nhận, nhưng bộ dạng làm việc chăm chỉ của anh ta lúc này trông rất... chánh cầu.

Bích Như vô thức nhìn xuống áo mình: Áo không có túi.

Cô áo nào cúi đầu, nhủ thầm trong bụng: “Giám đốc à, không phải là tôi keo kiệt, mà tôi không đem sẵn tiền bên người. Anh không vì tôi không trả phí mà đá tôi ra đường chứ?!”

Trong lòng cô hơi căng thẳng tiến lên vài bước, nhỏ nhẹ xin chỉ thị, “ Dạ thưa giám đốc, xin hỏi ngài có gì dặn dò ?”

Lương Tử Nhan ký xong tài liệu trong tay mới ngẩng đầu, nhướng mày nhìn cô, “ Cô Hoàng, cô có biết cty chúng ta mới nhận một đơn hàng phục trang công sở cho một cty ở Pháp không ?

Bích Như nhanh nhẩu lắc đầu, ” Không biết...”

Nghe lời nói vô cùng chân thật, Lương Tử Nhan cố gắng nhịn phun ra máu. Anh mỉm cười gật đầu, “ Không biết thì tốt. ”

Hoàng Bích Như, “ ? ”

Anh nghiêm chỉnh nhìn cô, lại hỏi, “Cô đã biết việc hôm nay mình phải làm là gì chưa?”

Câu này càng làm Bích Như thêm mắc nghẹn, cô khẽ nhăn mày.

BMVNAHN, đông dài từ nãy giờ, có chịu nói đâu mà biết?

“Khụ, hôm qua tôi chưa kịp nói với cô, thì cô đã đi rồi. Nhiệm vụ của cô là nghiên cứu tập tài liệu này. Bên trong là tập hợp những mẫu thiết kế được đánh giá cao nhất trong 1 tháng nay của công ty. Tôi cho cô thời gian là một ngày, sau giờ tan tầm, cô đem đến cho tôi bản đánh giá chi tiết các ưu, khuyết điểm của chúng đến văn phòng cho tôi.” Thấy cô nhủ mày lại, Lương Tử Nhan vô cùng đau lòng, lập tức mở miệng giải thích, giọng nói trầm trầm khó nén dịu dàng.

“ Dạ, tôi sẽ cố hoàn thành... thưa sếp.. ! ”

Lương Tử Nhan hơi nhăn mày. Bình sinh anh ghét nhất những câu: Tôi sẽ cố. Phụng châm của anh là: Làm việc, chỉ được phép thành công, không cho sơ suất, dù là một lỗi nhỏ xú bằng hạt đậu. Chứ không phải chỉ đơn giản là cố gắng.

Nhưng người nói câu này lại là cô. Nên, anh miễn cưỡng cho qua.

Lương Tử Nhan cúi xuống tiếp tục công việc dở dang, anh đầu cũng lười ngẩng lên, ngực trần hắt hắt về phía Hoàng Bích Như, phất phất tay ra hiệu cô về phòng làm việc.

"Cái đồ sáng nắng chiều mưa. Sớm trưa thất thường" Hoàng Bích Như thầm rửa trên đỉnh đầu ai đó, xong ôm xấp tài liệu về phòng mình. Cô quyết chí không để mình mang tiếng bình hoa di động, đồ chưng kiểng ngắm được mà không xài được.

Nhìn bóng lưng Hoàng Bích Như đi xa, ánh mắt Lương Tử Nhan cũng đầy ý cười. Anh đứng dậy, thông thả cài nút áo lại.

Rất cục bé cưng à, em vẫn còn non lắm.

Tối hôm qua, anh trần trọc suy nghĩ suốt một đêm. Vì sao kiếp trước Như Như thích anh? Người xưa có câu: Theo tình tình chạy, chạy tình tình theo.

Lúc đó anh hồ hững với cô, cô lại yêu anh say đắm. Bây giờ anh có hơi để ý tới cô một chút, thì cô đã sợ hãi chạy tám thước.

Thế nên, bây giờ muốn thành công rình vợ về nhà, thì anh phải thay đổi kế hoạch tác chiến.

Chỉ cần anh giữ vững phong độ, đừng làm những việc quá phận như kiếp trước, cộng thêm chiến thuật: lúc gần lúc xa, lúc nóng lúc lạnh. Càng khó nắm bắt lại càng thu hút. Chỉ với dung mạo, khí chất bẩm sinh của anh thôi, anh không tin không nắm được cô trong lòng bàn tay.

Như Như, anh bảo đảm sẽ khiến em yêu anh đến chết đi sống lại lần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Anh Chết, Em Có Tha Thứ Cho Anh Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11

Ôm xấp tài liệu dày cộm về phòng, Hoàng Bích Như vừa ngồi xuống ghế thì đã cặm cụi làm việc. Đây có thể coi là cuộc thi sát hạch tài năng, xem cô có đủ tiêu chuẩn trụ lại công ty này hay không. Nếu vòng này cô knock out thì coi như xong đời. Nên cô nhất quyết phải thi triển hết toàn bộ năng lực, thành công vượt qua cửa ải của sếp.

Mất hơn 2 tiếng đồng hồ xem xét kỹ lưỡng tập tài liệu, Bích Như cảm thấy các mẫu thiết kế này thoạt nhìn bề ngoài không có gì đặc sắc nhưng trực giác của người nghệ sĩ thiết kế mách bảo với cô không đơn giản là như vậy. Cô không tùy tiện bình phẩm, mà chăm chú đánh giá các mẫu thiết kế, rất nhanh liền nhìn ra điểm mấu chốt. Toàn bộ mẫu thiết kế tham khảo ở đây đều theo tuân theo tiêu chí: không phân biệt người tiêu dùng, phù hợp với mọi đối tượng khách hàng.

Phàm người trên đời, tuy mặt mũi nhan sắc có thể đồng dạng nhưng cao thấp mập ốm không đồng nhất. Nên khi thiết kế trang phục, kiểu dáng quần áo tuy na ná nhau, chỉ là phải có chút cải biến, chỉ cần thêm một ít nếp gấp, thay đổi một ít hoa văn, quần áo dài ngắn biến hóa, điểm xuyết thêm vài họa tiết nhỏ bất đồng khiến cho năm tuýp người mẫu không giống nhau lại có thể mặc một loại quần áo na ná, nhưng lại mang đến cảm giác cùng khí chất khác nhau. Xinh đẹp, thanh khiết, nghiêm trang, sang trọng, đáng yêu, năm loại phong cách hoàn toàn bất đồng, dù mặc cùng một loại trang phục, chất liệu giống nhau, vừa tiết kiệm chi phí sản xuất, lại phát huy tối đa tính sáng tạo của người thiết kế.

Hoàng Bích Như cảm thấy mình thật điểm phúc. Cô không những được thưởng thức những mẫu thiết kế xuất sắc của các bậc lão làng, qua đó còn học hỏi được rất nhiều bài học, nhờ vậy tích góp nhiều kinh nghiệm bổ ích cho bản thân.

Thời trang không chỉ là đơn giản là tôn vinh cái đẹp mà còn là một loại phương thức thể hiện đẳng cấp, học vấn của người dùng. Người thiết kế không thể biểu đạt được những điều này trên bản vẽ, thì mọi điều đẹp để chỉ là nói suông.

Bích Như nghiêm túc nhận ra điều này. Cô cảm thấy bài test kỳ này Lương Từ Nhan giao cho không chỉ khảo nghiệm khiếu thẩm mỹ mà còn khảo nghiệm cả khả năng tư duy của cô.

Suy nghĩ thận trọng nhiều vấn đề, cô bắt đầu cảm bút, cũng không dám chủ quan. Cô mới có vài mẫu thiết kế còn con, lúc trước còn tự tin mình có khả năng đảm đương công việc này, nhưng xem ra là cô suy nghĩ quá ngây thơ rồi.

Hoàng Bích Như lấy bút, take note những chi tiết quan trọng ra giấy trước. Cô cẩn trọng ghi ghi chép chép, kiên trì đối chiếu tới ngắm lại, suy tư trăn trở, bôi bôi xóa xóa, viết tới viết lui hàng chục lần, dốc sức làm việc đến tận khi bụng réo ùng ục mới thiếp ngủ đi.

Thời gian từng giây trôi qua, Vươn vai một cái, sắp xếp lại đồng tài liệu trên bàn, Lương Từ Nhan nhìn đồng hồ trên tường: Hơn 12h trưa. Đã đến giờ ăn cơm trưa. Thế là anh đứng dậy, lấy áo vest khoác thêm, dùng tư thế hoàn mỹ bước ra văn phòng.

Đi ngang qua văn phòng nhỏ sát bên phải, bước chân không tự chủ dừng lại. Công việc của cô thế nào rồi? Cô... đã đi ăn chưa?

Anh hứng khởi tiến về phía trước, trước hết cần ghé qua phòng cô thăm hỏi.

Gõ nhẹ cánh cửa, cóc cóc cóc... Vẫn yên ắng, người bên trong không có phản ứng.

Anh xoay nhẹ cánh cửa, biết cửa phòng không khoá.

“Như Như, tôi vào đây.” Anh lại kêu nhỏ, không nghe tiếng cô đáp trả, anh trực tiếp mở cửa, nhẹ nhàng đi vào bên trong.

Đập vào mắt anh là hình ảnh cô đang gục đầu lên bàn làm việc say sưa ngủ, tay vẫn còn cầm cây viết, máy tính thì vẫn còn mở. Anh nhìn vào màn hình cô đang soạn thảo bản đánh giá các tác phẩm mà anh đã giao. Anh tò mò đọc vài dòng. Quả là một cô bé trời sinh ra làm thiết kế. Những ý tưởng vô cùng sáng tạo, độc, lạ đáo và thể hiện cá tính riêng.

Dưới con mắt của kẻ cuồng hoàn hảo như anh thì bản đánh giá này không tệ, trình bày lại thú vị, làm cho người khác nhìn vào rất tò mò, cuốn hút hơn nữa, để lại ấn tượng rất sâu sắc.

Đây chính là nỗ lực của cô trong công việc, từ sáng tới giờ cô ấy là vì công tác mà sức đầu mề trán.

Cô bé ngốc nằm ngủ đê cả tay lên máy vi tính, khiến chữ nhảy tùm lum. Anh bật cười, thay cô bấm nút save, sau đó tắt màn hình, không hề gây ra tiếng động nào có thể đánh thức cô.

Anh lấy tay gạt những lọn tóc loà xoà trên mặt cô, dịu dàng lướt nhẹ qua má cô.

“Em thật sự rất đáng yêu...”

Kiên cường cố chấp như vậy, không chịu khuất phục như vậy, cũng thật ngây thơ dễ dàng bị mắc mưu, bị tên xấu xa như anh hết lần này tới lần khác xoay như chong chóng, lại ngây ngô im lặng chấp nhận hết thảy.

Phát hiện cô thật sự đã ngủ say, không hề có phản ứng trước sự vuốt ve mềm mại của anh, anh liền đặt tay lên khuôn mặt nhỏ nhắn cảm nhận làn da mịn màng như em bé của cô.

Hoàng Bích Như đang gục trên bàn bỗng nhiên ừm ừm vài tiếng, nói mớ, tuy giọng nói rất thấp nhưng Từ Hải vẫn nghe thấy, rõ mồn một là đang khác, bỗng nhiên ngồi nhồm đậy, nói một câu: “Tên giám trăm khôn khiếp... BMVNAHN hậu nhân Hít le nhà ngươi, ta thế sẽ kế nghiệp Đồng minh.”

Xong, khề cựa quậy thân mình, sau đó tiếp tục nhỏ giọng ngáy đều đều, ngủ tiếp!

Lương Từ Nhan đơ toàn tập, anh cởi áo vest nhẹ nhàng đắp lên người cô, quan sát một hồi lâu, xác định cô không bị cảm lạnh hắt chiếc áo xuống đất mới an tâm.

Lương Từ Nhan cúi xuống hôn nhẹ lên cái trán tròn bóng của cô, đầy lòng cảm giác thật thỏa mãn, “Ngủ ngon”. Bảo bối của anh.

Áp chế nỗi xúc động trong lòng, Lương Từ Nhan tự trấn tĩnh bản thân. Không cần phải gấp, cứ để tự nhiên, từ từ sẽ có cơ hội, anh là lỡ mất cô một kiếp người, khó khăn lắm mới có cơ hội khiến cô yêu anh thêm lần nữa, vạn lần không thể để sai sót.

Lưu luyến ngắm nhìn cô bình yên ngủ say một hồi lâu, dù rất miễn cưỡng, anh vẫn bước ra khỏi phòng cô.

Đội bước chân từ trong phòng bước ra càng ngày xa, đến lúc không còn nghe thấy gì, một chiếc xe lăn mới chậm rãi từ trong góc khuất thế chỗ tiến vào căn phòng nhỏ.

Thái Hải Đăng nhìn Hoàng Bích Như vẫn đang gục xuống bàn ngủ một cách ngon lành. Anh bật cười. Nhìn tướng ngủ này có ai tin đây là một cô gái 22 tuổi không?

Thật là... Điều bộ này... đúng chất trẻ con 100% mà.

Ngắm nhìn cô gái đang ngủ vùi kia, Thái Hải Đăng khẽ thở dài. Nghe được tiếng ngáy nho nhỏ của cô, anh đã biết là cô thật sự rất mệt mỏi. Anh vốn dĩ không ngờ đánh thức cô dậy, nhưng lại sợ cô đói quá ảnh hưởng tới bao tử, anh đành phải rón ra rón rén đến gần, vỗ vỗ bờ vai cô thật nhẹ, đồng thời dịu dàng nói sát bên tai con heo lười mê ngủ:

"Như, dậy ăn chút gì rồi hãy ngủ, nhịn đói ngủ không tốt cho sức khoẻ đâu." Kết quả là...

Hoàng Bích Như chỉ ừm một tiếng thật nhỏ, ngược đầu lên, mắt không thêm mở, chỉ một chiêu "cầm nã thủ" uy chấn giang hồ, thành công nắm chặt cái gì ấm ấm đang để trên vai, đê xuống cạnh bàn, thoải mái đặt đầu lên làm gối miễn phí, cánh tay còn ôm khư khư cái gối con sâu dài dài ấm áp không buông, tiếp tục tiến vào mộng đẹp.

Thái Hải Đăng chỉ thấy máu dồn hết lên não, lỗ tai nháy mắt đỏ như tôm luộc. Toàn thân hoá đá, màu đỏ lan từ trên mặt xuống khắp cổ. Khuôn mặt cà chua xấu hổ cố gắng rút tay về nhưng không thành công. Con mèo lười nào đó bây giờ đang vô cùng hưởng thụ, làm sao để dàng buông tha cái gối mềm mại như vậy?

Thái Hải Đăng dờ khóc dờ cười. Cái này đúng là tự làm tự chịu. Ai biểu anh không để ý đến cảm thụ của cho cô làm chi?

Biết cô mệt mỏi mà vẫn cố ép cô dậy...

Anh quyết định ngồi yên, cố gắng không nhúc nhích, để mặc cô xem mình là gối tùy ý sử dụng.

Một trong năm người vệ sĩ đứng ngoài canh chừng cho đại boss, tùm tùm cười. Tổng giám đốc bề ngoài tỉnh lặng như nước, hôm nay bị con gái sàm sỡ, bộ dáng then thùng y hệt con gái về nhà chồng.

Chắc chắn. Cái cô Hoàng Bích Như này thật có bản lĩnh.

Thái Hải Đăng quay đầu, trừng mắt nhìn người vệ sĩ lớn mật. Anh không thích cái cách anh ta nhìn Bích Như, cứ như cô là 1 cô gái lẳng lơ vậy.

Như chỉ là 1 cô gái nhỏ chưa hiểu sự đời, tâm tính đơn thuần.

Hơn hai hét, anh biết cô vốn chỉ là 1 cô bé mới lớn, tuy tính tình có chút trẻ con, nhưng cô chỉ làm nũng với những người thân thiết nhất.

Vậy, hôm nay cô không nhéo với anh, có phải là... trong tiềm thức, cô xem anh là người thân thiết.

Giống như... Châu Tâm?

Bị luồng suy nghĩ này xẹt ngang óc, Hải Đăng ngơ ngẩn, tìm cứ thỉnh thoảng thỉnh thoảng liên hồi, chăm chú ngắm nhìn cô gái nhỏ đang say ngủ trong vòng tay mình:

Điều này, có thể xảy ra sao?

Không thể có khả năng. Thiên ý khó tránh. Mọi sự vẫn sẽ đi theo quỹ đạo của nó, không phải sao?

Lại nhớ đến một ít chuyện xưa, tìm anh nhói đau, sắc mặt mới vừa rồi còn sáng lạn trong phút chốc không còn tí máu nào.

Người vệ sĩ bị trừng, cảm thấy toàn bộ tim gan phèo phôi lục phủ ngũ tạng lạnh buốt. Lòng thầm rơi lệ xót xa cho nội tạng tan nát nghiêm trọng của mình.

Oan uổng quá sếp tổng, gan tôi có to bằng cái lu cũng không dám có ý nghĩ bất kính với tổng giám đốc phu nhân trước mặt ngài!

Hix. Có mà bị ngài "ban chết".

Bạn đang đọc truyện *Nếu Anh Chết, Em Có Tha Thứ Cho Anh Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12

Bích Như mở mắt dậy, kèm nhèm dụi mắt, khe khẽ theo phản xạ sinh lý của con người: ngóc đầu dậy.

Chiếc áo khoác từ trên người rơi xuống. Cô cúi xuống, toan nhặt lên, thì phát hiện có gì không đúng. Cô nhìn quanh một lượt, cuối cùng tầm mắt dừng lại nơi cánh tay mình.

Ôi mền dec oi, cái quái gì thế này?

Phải mất một lúc lâu, Bích Như hoàn hồn lại mới biết mình vừa phạm tội "sâm sỡ trai đẹp" nghiêm trọng. Cô nhìn tay mình đang sổng chết nắm chặt tay người ta không buông, đầu ngả về bên phải, gần như dựa hoàn toàn lên vai anh. Đầu Thái Hải Đăng bây giờ hơi hơi chéch về phía cô, mắt anh nhắm lại, chắc do mệt mỏi quá, nên Bích Như tỉnh dậy anh cũng không biết, nhưng anh mỉm cười, có lẽ đang mơ giấc mơ đẹp, thoạt nhìn rất vui vẻ.

Ặc, tư thế hai người lúc này...có hơi... thân thiết thái quá!

Cũng hên là... cô còn tự chủ, hai chân vẫn còn đoan đoan chính chính ở yên chỗ cũ. Chứ nếu ko, cô thật... thật ko biết đối diện với anh ra sao.

Trong trường hợp này không nên nói gì cả, không nên mở miệng đánh thức anh dậy, quyết không để hai người nhìn nhau không nói nên lời. Cô gắng trấn tĩnh, sau đó rút tay về, tiếp theo là cố gắng kéo cái đầu người nào đó đang say ngủ dựa vào tường.

Nhẹ nhàng kéo áo khoác trên người mình đắp lên người anh.

Ôi anh chàng đẹp trai, thế có bóng đèn làm chứng, em không cố ý quyến rũ anh đâu!

Chỉ là trong tận sâu đáy con tim của mỗi người con gái đều tồn tại tổ chất mê trai. hihi.

Lúc Bích Như thu dọn hiện trường xong, đứng dậy, dợm chân bước ra khỏi phòng, mùi thơm của thức ăn liền xông vào mũi.

Mùi cháo, còn là cháo cua, còn có tôm nướng, mực xào, toàn hải sản. Chà chà, nghe mùi đích thị là mì hải sản.

Hải sản, hải sản, đúng thứ cô thích.

Chắc chắn, nghĩ thôi đã thèm.

Cô từng "được" bạn bè trêu chọc là "chị em tốt của Hao Thiên Huyền". Tất nhiên, danh xưng đó không chỉ đơn thuần để chung kiểng. Rất nhanh, cô đã phát hiện thủ phạm khiến dạ dày mình réo ùng ục nằm ở đâu: Hai mắt cô chăm chú một bước không đi, một ly không dôi trên 2 cái túi treo trên xe lăn Thái Hải Đăng.

Ừc... ừc... Nhìn sơ quá cũng biết, mấy món này dành cho cô. Hải Đăng anh ấy không rảnh hơi đem thức ăn đến rồi nằm đó ngủ khò.

Nhưng... bây giờ người ta đang yên đang lành ngủ say sưa, mình vì dạ dày ác tâm đánh thức anh ta dậy, hình như có phải quá đáng?

Hoàng Bích Như suy nghĩ thật lâu. Nội tâm đấu tranh kịch liệt. Cuối cùng cô quyết định: Đánh thức anh ta dậy.

"Từng nghe:

Việc nhân nghĩa cốt ở yên dân

Người tốt bụng trước lo bụng tốt"

Chịu thôi. Bản tính cô vốn thương người mà ily. Nhịn đói ngủ vui không tốt cho sức khỏe đâu nha.

Người nào đó hoàn toàn không thấy thẹn với cổ nhân Nguyễn Trãi, càng không thấy thẹn với lời suy nghĩ bất bình thường của mình, oai hùng tiến lên, vỗ vào bả vai người nào đó, ngọt ngào gọi:

" Anh Hải Đăng, dậy đi" Dậy ăn nè, không tôi đói chết luôn đó.

Gái có công thì trời chẳng phụ. Đợi đến khi cô lay gần nát vai, anh Hải Đăng trong miệng cô mở mắt ra.

Thái Hải Đăng đang ngủ say bị đánh thức mơ mơ màng màng tỉnh dậy, đập vào mắt anh là hình ảnh một thiên thần với đôi cánh trắng lấp lánh, đang mỉm cười nhìn anh. Nụ cười của cô vẫn luôn đẹp như thế. Anh mắt cô nhìn anh ấm áp lại có chút tình nghịch. Anh cảm thấy mình hoa mắt. Nếu không sao anh lại thấy trong ánh mắt thiên thần lúc này chan chứa yêu thương, khiến anh không khỏi ngẩn người.

Nhìn đôi mắt ướt rượt đang mở to sững sờ nhìn mình, biểu tình thực hồn nhiên khả ái hoàn toàn tương phản với tuổi tác của anh, khóe miệng cô lập tức mỉm cười, ánh mắt sáng long lanh, cảm thấy mình thật thật vĩ đại. Mọi người thường nói: Bên trong mỗi người đàn ông là một đứa trẻ. Và Hoàng Bích Như cô, thật vinh hạnh, đã lỡ được bản chất trẻ con tận sâu thẳm thẳm trong người đàn ông 30 tuổi ra.

Mình thật giỏi!!! Há há.

" Cuối cùng anh cũng chịu tỉnh" Hại cô tốn bao nhiêu carlo vận dụng công phu "đánh thức người mê ngủ".

Thấy anh cứ nhìn trân trân vào áo vest trên tay, cô tiếp tục nở một nụ cười như hoa:

"Cảm ơn áo của anh, em tỉnh lại trước, thấy anh đang ngủ, sợ anh cảm mạo, nên mượn phép cho vật hoàn cổ chủ."

Hải Đăng nghe cô nói thì ngạc nhiên, anh mỉm cười lắc đầu:

" Đâu có, áo này không phải của anh."

" Há, không phải của anh, vậy của ai?" Cô ngạc nhiên, là ai đã choàng cho cô?!

"Anh không biết. Khi anh vào, đã thấy em khoác áo này rồi" Âm thanh êm tai lại vang lên bên cạnh.

Hoàng Bích Như toan nói, thì dạ dày bất lịch sự biểu tình sôi sục, chặn đứng bao lời hay ý đẹp của cô.

Cô xấu hổ, cúi gầm mặt xuống như baby trong nhà trẻ làm xấu bị cô giáo bắt gặp.

Mất mặt quá!!! Thề có trời cao. Bây giờ người mà quăng miếng đậu hũ trước mặt, con hứa với người, con sẽ đập đầu vào đó mà ko cần nghĩ ngợi.

Thái Hải Đăng cũng biết cô ngủ lâu như vậy, tỉnh dậy chần chẫn rất đói nên cũng không nói nhiều, chỉ mỉm cười hiền hoà bảo cô:

"Em xem sắp hết giờ nghỉ trưa rồi. Anh vẫn chưa ăn gì hết, có chút đói bụng."

Anh dỡ thức ăn ra, đặt lên bàn, không quên trấn an tâm hồn mong manh dễ vỡ của cô, " Anh có đem theo thức ăn ở nhà làm. Em ăn với anh. Đừng khách khí."

Câu cuối cùng rất nhỏ. Anh sợ cô xấu hổ.

Hiển nhiên anh lo lắng dư thừa. Con ma đói nào đó vừa nghe mấy lời mời mọc chân thành của anh, tâm đã sớm bay theo từng động tác mà theo cô là đẹp nhất, thiêng liêng nhất trên cõi đời này, đó là sắp thức ăn ra bàn.

Hải Đăng mở 1 hộp. Đúng như cô đoán, là cháo cua.

Anh đặt một chai dầu nóng trước mặt Bích Như, nhìn cô bằng ánh mắt quan tâm: "Chân em còn đau, em xoa bóp đi. Dầu này có mùi thoang thoang dễ chịu. Không gây dị ứng nữa. Tranh thủ lúc em xoa bóp, để anh dứt em ăn, không khéo trễ giờ vào làm"

Nói rồi cúi xuống, dùng muỗng chậm rãi quấy bát cháo, che giấu gương mặt đỏ như tôm luộc.

Anh là có lòng tốt muốn chăm sóc cô, chỉ là... không biết cô có đón nhận không?

Anh chỉ sợ cô nghĩ mình là kẻ xấu xa, có ý đồ đen tối.

Anh không dám nhìn vào mặt cô, sợ nhìn thấy sự khinh bỉ trên mặt cô. Càng sợ hơn cô chán ghét anh.

Thái Hải Đăng lo sợ Hoàng Bích Như ghét bỏ mình, bên kia, Bích Như còn đang quay cuồng với đồng dẫu hồi trong đầu, đến khi anh đem cháo táo của đưa đến bên miệng cô, cô cũng chưa phục hồi lại tinh thần.

Bích Như mở to 2 mắt, ngỡ ngàng. Biểu cảm của cô làm trái tim anh bị nhói một cái. Nhưng cũng khiến anh hy vọng. Chỉ cần cô không bắt nạt mình, càng không sợ loại bắt nạt này sẽ trở thành chán ghét.

Chỉ nghĩ đến việc sẽ có ngày Như nhìn mình bằng ánh mắt chán ghét, con tim Hải Đăng như bị kim đâm vào.

Đáng tiếc, anh cũng đã không có cách nào quay đầu, thậm chí dù cô có phản cảm, anh cũng không có khả năng buông tay cô.

Anh tuyệt đối không thể giẫm lên vết xe đổ, khiến bản thân lại rơi vào vạ kiếp hồi hận.

Trái với những gì Hải Đăng lo lắng, thật ra, Bích Như ngỡ ngàng hoàn toàn vì lý do khác:

Chuyện là, mắt cô từ đầu tới cuối chưa từng rời khỏi tô cháo cua thơm phưng phức đó.

Nên cô thấy... Rõ ràng... cô nhìn thấy... ngoài hộp cháo này ra, chỉ có duy nhất 1 cái muỗng? Vậy... vậy... chẳng lẽ nói hai người ăn chung?

Ặc ặc... Chỉ nghe người ta nói "có phúc cùng hưởng, có họa cùng chia", nào nghe ai nói "Có phúc cùng hưởng. Có ... nước miếng cùng chia" đâu?

Haizz. Chuyện lạ năm nào cũng có. Năm nay đặc biệt nhiều à.

"Sao vậy? Em không thích ăn cháo cua à?"

Thấy cô không phản ứng, Hải Đăng hỏi, hơi mất mát trong lòng, nhưng ánh mắt vẫn tràn ngập dịu dàng.

Bích Như hoàn hồn, ập a ập úng thốt không nên lời, "Không... không có. Chỉ là.."

Cô định nói "Chỉ là chúng ta cứ ăn chung như vậy sao?", lời chưa thốt ra hết đã bị một muỗng cháo dốc vào trong họng, khiến cô muốn nói cũng không được.

Hoàng Bích Như liếc trắng mắt, sao bây giờ cô thấy mình giống như trẻ lên 3, đang được bảo mẫu tận tình dứt cơm, à nhầm, dứt cháo.

Nhưng phải công nhận, cháo này rất ngon, độ ấm cũng thích hợp.

Thật ra khi không được quay ngược thời gian trở về với tuổi thơ, làm 1 baby vô lo vô nghĩ, nói khó chịu thì không phải, chẳng qua cô đang xấu hổ thôi.

Haizz, bất cứ người con gái nào ở trong hoàn cảnh của cô, đều luống cuống như thế cả.

Nhưng đành chịu vậy chứ biết làm sao bây giờ, tay cô đang bận xoa bóp chân đau, khắp người toàn mùi dầu. Tuy nói dầu này không gây khó chịu cho khứu giác nhưng suy cho cùng nó vẫn là dầu, để lẫn vào thức ăn, còn gì là ngon.

Với lại, chén cháo cua này, nói thì đơn giản thế thôi chứ đối với người sành bếp núc như cô, nhìn thoáng qua đã biết, trong đó cả ký cua chứ chẳng ít.

Thứ cháo cua đất tiền này, tự bỏ tiền túi ra ăn một tô nội tạng đau đớn cả năm... Bao nhiêu là tiền á!

Nên có cơ hội được chiêu đãi miễn phí, cứ hạnh phúc tận hưởng.

Chậm rãi dứt xong một muỗng, Hải Đăng lại múc một muỗng nữa, đặt ở bên miệng thổi thổi mới đưa về phía cô.

"Ừm--", biểu tình: ngoan ngoan há họng ra nào baby, ăn giỏi cô thưởng nhooa...

Hoàng Bích Như cảm giác mình cái lão hoàn đồng, từ 22 tuổi biến thành 2 tuổi. Cô nhìn anh, ngại ngùng: "Anh... anh cũng ăn đi."

Thái Hải Đăng cười cười, múc 1 muỗng cháo, không thèm thổi, dốc luôn vào miệng.

Bích Như hoảng hốt, “Coi chừng nóng!!!”

Anh nhìn cô, âm thanh thật dịu dàng: “Không sao. Nhìn bề ngoài vậy thôi nhưng không nóng lắm đâu.”

Thật ra nóng muốn chết. Nhưng anh sợ cô lo lắng nên nói dối.

Cũng tại anh quá vô ý, ăn không coi nòi, ngồi không coi hướng, giờ biết trách ai?

Bích Như nghe anh nói không sao, trong lòng cũng yên tâm. Cô tiếp tục xoa bóp hai chân. Hải Đăng quấy cháo, thuận tiện hỏi cô:

“Ngày đầu tiên em đi làm tốt ko?”

Nghe anh hỏi, cô thốt nhiên nhớ đến cái tên boss biến thái kia. Cô làm động tác rùng mình. Có sếp như thế. Haizz. Đòi quả bi ai củ khoai.

Cô lắc lắc đầu: “Cũng tạm. Ngày đầu chưa biết sao.” Sau đó nhích ghế gần anh hơn, nói nhỏ: “Chỉ có điều, sếp em rất quái đản. Anh ta...” Lần này ghé sát tai, thì thầm kể cho anh nghe việc Lương tử Nhan cởi áo show hàng.

Hải Đăng không nói tiếng nào, chân mày nhíu lại như dãy núi.

Bích Như bóp bóp chân, cực kỳ oán giận: “Xi, tự kỷ body mình đẹp lắm rồi rình đi khoe tùm lum cái chum. Không bằng một góc mấy thằng trai họ nhà em. Em nói anh nhé, anh ta đang ảo tưởng mình là Rafael Nadal đó”

Hải Đăng rất sốc, thấy cô nói đến khô miệng thì rất đúng lúc đưa cô chai nước suối anh đã chuẩn bị từ trước.

Bích Như ngửa cổ tu xong một ngụm nước, há họng ra. Hải Đăng vừa dứt cháo cho cô vừa nói:

“Nơi này là công ty thời trang, có thể đó cũng là một gu thời trang, khụ khụ... – anh cân nhắc tìm lời lẽ sao cho thật thấu tình đạt lý, lại không cứng nhắc-hơi-bị-đặc-biệt của sếp. Em đã thấy không hợp thì chớ nhìn”

Hải Đăng đưa cô khăn giấy, nghiêm túc nói với cô:

“Sau này ngoại trừ công việc, hạn chế tránh tiếp xúc riêng với sếp, hy vọng sẽ ít bị xem mấy thứ đó nữa.”

Bích Như gật gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu.

Cô cúi xuống bóp chân, ngẫm nghĩ một chút, sau đó ngước lên nói “Kỳ thật, tuy anh ta có chút quái đản, nhưng chắc hẳn không đến nỗi xấu xa. Nếu không, làm sao ngồi an ổn trên ghế giám đốc này? Hồi nãy anh ta giao cho em làm bản đánh giá sản phẩm. Em đã xem xét kỹ và rút được rất nhiều bài học bổ ích.”

Khoé miệng Hải Đăng nở nụ cười ” Vậy là anh ta có ý bồi dưỡng em đấy. Em có tự tin mình sẽ làm tốt?”

Bích Như đang xoa bóp chân, nghe anh hỏi vậy, mặt héch héch lên, hùng hồn khẳng định:

” Tất nhiên. Em tự tin mình có thể làm tốt”

“Vậy thì tốt”, sắc mặt dịu dàng của anh cũng không thay đổi. Anh múc muỗng cháo cho vào miệng, tiếp tục lắng nghe cô kể chuyện ở công ty:

“Lúc em mới vào, có chị quản lý, tên gì ấy nhỉ, à, quản lý Thư, chị ấy đến đón em. Miệng cứ lách chách khen em không ngừng, làm mọi người mở mắt ếch ra nhìn. Họ cứ tưởng em là con chị ấy”

Cô bật cười, thuật lại tỷ mỉ toàn bộ quá trình quản lý Thư tặng bốc mình trước mặt bá quan văn võ.

Từ đầu đến cuối anh yên lặng lắng nghe. Sắc mặt khá bình tĩnh, chỉ có ánh mắt mới hơi hơi lóe lên, tràn ngập cung chiều. Đợi cô kể xong, anh cười động viên:

“Cô ấy đích thực có làm lố một chút. Nhưng em phải giỏi thì cô ấy mới dám mở miệng khen như thế. Thư quản lý tuy là người gió chiều nào che chiều ấy nhưng làm người rất có quy tắc, không tùy tiện khen bậy khen bạ đâu”

Hoàng Bích Như nghe anh nói vậy thì hai mắt sáng lên như đèn pha, vội nhảy tới chộp tay Hải Đăng, ra sức lay lay: “Thật không? Anh thấy em giỏi thật không?”

Khụ khụ... Người nào đó bị nắm tay lần thứ n lập tức ho sặc sụa. Thái độ khiến đối phương ngưng ngưng, vội lấy ly trên bàn rót nước đưa qua.

Anh uống một hơi, sau đó nhìn qua “phần tử quá khích”, giọng so với ánh mắt càng dịu dàng hơn, xoa xoa đầu cô:

“Em vốn dĩ là nhân tài trong lĩnh vực này. Không vì câu nói của anh hay bất cứ ai khác thay đổi được sự thật này. Vừa rồi chẳng phải em rất tự tin khẳng định mình sẽ làm tốt đó sao?”

Bích Như cười hi hi. Thật ra cô chỉ mạnh miệng thể thôi chứ trong nội tâm cô tự ti vốn sẵn tính trời. Đối với bài test quyết định vận mạng lần này sắp giao, ngoài mặt cô làm bộ tếu táo thể thôi chứ trong bụng đang lo sốt vó.

Cô thật thật rất cần người động viên tinh thần mình.

Lúc cầm trên tay bộ sưu tập thiết kế Lương Từ Nhan giao, cô rất muốn gọi điện về nhà, hoặc gọi ngay cho Châu Tâm trút hết lo âu trong lòng, nhưng lại không dám. Mẹ cô đã già, Châu Tâm đang mang thai 8 tháng, tuyệt không thể đem lo lắng của mình truyền sang 2 người đó. Còn kể nỗi sợ với những người khác, lại cảm giác trong mắt họ mình chỉ là đứa trẻ chưa lớn.

Nay nghe anh nói vậy, bao áp lực cả ngày nay y như Doraemon dùng máy hút bụi thần kỳ quét một cái, thoáng chốc bay sạch hết.

Giải quyết xong cháo, anh mở hộp mì hải sản, món cô thích ăn nhất. Lấy khăn giấy lau đĩa thật kỹ, đẩy qua cho cô, sau đó cẩn thận lau lại tay, bóc một con tôm, từ tốn lột vỏ. Anh đem tôm đã lột sạch vỏ đặt vào hộp mì, giọng nói yêu chiều tới mức chảy thành sông. "Đây là mì hải sản nhà anh làm. Em ăn thử xem có hợp khẩu vị không?"

Cô gấp 1 đĩa. Ngạc nhiên ngẩng đầu lên: "Sao anh biết em thích ăn nhạt?". Rồi đẩy hộp mì qua, ra hiệu bảo anh ăn.

Khẩu vị của cô vốn nhạt. Nhiều lần đi với nhóm bạn, đều bị chê: mỳ ăn còn hơn ni cô ăn chay.

Vốn khi này cháo cũng rất nhạt. Nhưng cô nghĩ do mình đang đói, nên khẩu vị bị ảnh hưởng. Thật không ngờ, bây giờ dạ dày đã ổn, lại phát hiện mì và toàn bộ hải sản trong đây đều nhạt hết.

Con người bản tính trời sinh thích nếm những vị kích thích. Có người thích ăn ngọt, có người lại thích ăn cay...ít ai chịu ăn nhạt như vậy. Chỉ là với cô, một món ăn nên có vị chân thật của nó. Khi gia vị lẫn vào, lúc đó sẽ không phân biệt được đâu là vị thật của món đó nữa. Cô cảm thấy như thể thật giả tạo. Tựa như 1 cô gái xấu xí cố khoác lên mình lớp son phấn thật dày ngụy trang, nhìn vào có thể đẹp, nhưng đó là thực chất của cô ta sao?

Lừa mình dối người, có ích gì, chẳng lẽ bản chất vĩnh viễn có thể che đậy được sao?

Thấy chân đã bớt đau nhức, cô đập nắp chai dầu, cẩn thận lau tay qua lại năm sáu lượt, đến khi cảm thấy tay mình gần như bay hết mùi dầu, mới thay thế Hải Đăng bắt đầu lột vỏ tôm.

Cũng không thể bắt người ta hầu hạ mình hoài, không phải sao?

Hải Đăng gấp mì bỏ vào miệng, nhai xong mới nhẹ nhàng nói: "Ăn nhanh đi, sắp hết giờ nghỉ trưa rồi đó, không phải hộp cháo lúc này em chỉ ăn có phần nửa hay sao."

Bích Như rút khăn giấy đưa anh. Anh cầm lấy, lau tay, quay trở lại vấn đề lúc này cô hỏi: "Vậy là khẩu vị của em giống anh rồi đó. Anh cũng thích ăn nhạt".

Anh đặt khăn vào túi chứa rác linh tinh trên bàn, mỉm cười nhìn cô "Thật ra ăn nhạt rất tốt cho sức khỏe"

Nụ cười lúc này của anh thuần khiết như trẻ nhỏ, hoàn toàn không có tạp niệm khiến cô không chút nghi ngờ những lời anh nói.

Cô tự nhủ: Cũng đúng. Chỉ là hai người có khẩu vị trùng hợp thôi. Làm sao anh biết khẩu vị của cô chứ.

Bích Như tiếp tục lột vỏ tôm. Cô là phụ nữ, chuyện bếp núc, ăn uống tất nhiên rành hơn Hải Đăng là đàn ông, nên chẳng mấy chốc tôm trong hộp đã được cô lột hết vỏ. Không như Hải Đăng, cô còn tỷ mỉ rút hết đường chỉ tôm. Kỹ thuật điêu luyện, sản phẩm trưng bày đẹp mắt. So với tốc độ rửa bò khi này của Hải Đăng có một sự chênh lệch không hề nhỏ.

Hai người lại vừa ăn vừa tiếp tục tám chuyện trên đời dưới đất. Đa phần là Bích Như nói, Hải Đăng nghe. Thình thoảng anh kể cho cô vài điều thú vị làm cô nhin không được hồn nhiên cười phá lên.

Bên ngoài, sắc mặt Lương Từ Nhan tối còn hơn đêm ba mươi, ánh mắt tóe lửa hơn tia laser, máu sôi sùng sục như cháo dầu gà rán tập thể, chỉ muốn xuyên thủng vài lỗ lên hai người đang cười cười nói nói, tình tình tứ tứ đút nhau, anh một miếng, em một miếng bên trong.

Hừ hừ.

Bà La Sát bắt quả tang Ngưu Ma Vương và Ngọc Diện hồ ly ân ái con ghen trào máu chốc cũng chỉ đến mức này là cùng.

Tay Lương Từ Nhan nắm chặt thành quả đấm, cổ kim chế xúc động, chỉ sợ không nhin nổi vung vào đập nát cánh cửa.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Anh Chết, Em Có Tha Thứ Cho Anh Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Chó, Máu Và Nước Mắt

Lương Tử Nhan vút thẳng tập tài liệu trong tay xuống đất, ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm cô thư ký trước mắt, "Đây là cái gì? Cô sắp xếp tài liệu kiểu này cho ai xem? Đi làm lại tập khác ngay cho tôi."

"Giám đốc, oan uổng quá, tôi chỉ làm theo đúng những gì anh dặn thôi". Cô thư ký hai chân đều run rẩy, vết trang điểm trên mặt lấm lem mồ hôi, uất ức giải thích. Đây đã là lần thứ 3 anh ta bắt cô sửa tới sửa lui tập tài liệu. Anh ta rảnh nhưng cô không rảnh à nha.

Nghe được phản bác, tâm trạng của Lương Tử Nhan càng rối loạn hơn, anh nhìn nữ thư ký, cau mày nói: "Làm lại tập khác, đi đi!"

Dạ, giám đốc, tôi sẽ lập tức đi làm ngay."

Giọng điệu của anh hết sức hung ác, dù ngu cớ nào cũng biết cứ tiếp tục giải thích thì người chịu thiệt chỉ có thể là mình. Cô thư ký mới được tuyển dụng rất hoảng sợ nhìn đại boss đang bùng phát cơn giận, không ngừng thầm than cho số phận bọt bèo của mình.

Mấy ngày trước khi được thông báo ứng tuyển vị trí thư ký giám đốc thiết kế, cô còn rất vui sướng, trong sự lé mắt hâm mộ của đám bạn sinh viên mới ra trường hý hục đi khắp nơi xin việc, hăm hở tới nơi này nhận chức. Vốn tưởng rằng đây là một vị trí bất luận là ai cũng đều muốn đến đây làm việc, tiền lương cao, nhiều cơ hội phát huy tài năng, nhưng đúng như ông bà ta nói, cái gì cũng có giá của nó. Mọi người trong cty nói quả không sai mà. Anh ta quả không hổ danh” Lương giám trầm”, giám đốc gì mà chỉ biết cậy quyền cậy thế, suốt ngày ức hiếp nhân viên dưới quyền.

Ai nói cho cô biết, người trước mắt này là khủng long bạo chúa hay là giám đốc một công ty lớn vậy? Hở tý là phun lửa. Anh ta tưởng mình là hóa thần hay sao?

Hix. Biết thế lúc nộp đơn phỏng vấn xin làm ở đây cô đã đăng ký làm thư ký tổng giám đốc rồi. Tuy tổng giám đốc rất ít khi lộ diện, nhưng mọi người trên dưới công ty luôn khắc cốt ghi tâm câu: "tổng giám đốc tập đoàn Lương thị là người hiền hòa, tuyệt đối không bao giờ nổi giận với cấp dưới". Ai như cái tên sếp thối tha của cô?

Cô thư ký nhỏ vẻ mặt đờ đẫn, nhanh chóng lui khỏi vùng đất nguy hiểm. Cô thầm cầu nguyện cho ngày tháng trôi nhanh, mau chóng tới đầu tháng, cảm phong bì tiền lương trên tay mới bù đắp được bao cực hình tàn khốc cô phải chịu đựng mấy bữa nay.

Lương Tử Nhan nhìn thư ký đi ra ngoài một cách dè dặt, chân mày vẫn nhíu chặt càng co lại một chút.

Thực sự tệ hại. Đã ngốc, lại dần, còn ngu si hết thuốc chữa! Không biết ai đã tuyển cô ta, còn nói cái gì mà thông minh nhanh nhẹn, có môn là ‘ngàn năm chưa thông minh, vạn kiếp cũng không nhanh nhẹn nổi’ thì có, ngay cả Hoàng Bích Như nếu bị buộc điều vào vị trí này cũng có thể làm tốt hơn cô ta gấp trăm ngàn lần. Đột nhiên cái tên này xuất hiện trong đầu Lương Tử Nhan khiến máu nóng đã lâu không bốc lên trong người anh sôi sùng sục. Anh giận dữ buông một câu chửi tục.

BMVNAHN. Nhớ lại chuyện lúc nãy, sắc mặt Lương Tử Nhan xanh mét, tay nắm chặt thành quyền, buông ra, rồi lại nắm chặt lại hung hăng động mạnh xuống bàn.

Anh nhớ mình lúc đó như thằng khờ, anh tràn đầy hăm hở đi tìm cô, trên tay còn cầm theo phần gà sốt Tứ Xuyên anh cất công đi mua cho cô. Anh hăm hở muốn cùng cô chia sẻ. Tất cả đều là hăm hở, hăm hở. Kết cục thì sao, về đến nơi đập vào mắt anh lại là hình ảnh cô cười cười nói nói tình chàng ý thiếp ngồi ăn cùng người đàn ông khác.

Mà người đàn ông đó chính là cậu họ của anh.

Cậu họ. Rốt cuộc cô có quan hệ gì với cậu họ? Không lẽ cô và cậu họ đang hẹn hò...?

Ý thức mới nguy hiểm trước mắt, Lương Tử Nhan hí hóp đôi mắt sắc bén lại. Kiếp trước ngoài anh ra, bên cạnh Hoàng Bích Như chưa từng có người đàn ông nào. Nhưng bây giờ... Anh nhìn hai người lờ lờ kéo kéo, nắm tay nắm chân cách đó không xa, cảm thấy trong lòng phiền não càng lúc càng tăng, lửa trong mắt càng ngày càng dày.

Hoàng Bích Như. Cô giỏi lắm. Mới vào công ty làm việc chưa được nửa ngày đã ngang nhiên đi hốt trai đẹp khắp nơi, lại còn là... cậu họ nữa chứ.

Còn cậu họ nữa, bỏ kết ai không bỏ kết, lại tằm tia cháu dâu, à không phải, cháu dâu tương lai là sao?

Hai người này, có phải chê sống sướng quá, chưa từng diện kiến địa ngục nên muốn đi tham quan “thử coi cho biết” phải không? .

Ánh mắt sầm xuống, trong lòng cáu giận vô kể, là cáu giận đối với chính bản thân mình. Anh nhớ lại mình ăn nói khép nép, hao tâm tổn trí thiếu điều quỳ xuống cầu xin cô tới công ty làm việc, lại ngờ đâu bao công sức mình lại trở thành "Bọ ngựa bắt ve, chim sẻ chực săn".

Khốn kiếp. Cậu họ thật quá đáng. Cô ta càng quá đáng hơn.

Mình đã vì cô ta làm nhiều chuyện như vậy, cô ta lại dám lén lút ngoại tình sau lưng mình.

Mắt thấy cô và cậu họ quần quýt một chỗ, nhất thời có kích động muốn giết người.

Grừ grừ.

Lương Tử Nhan biết mình không nên mắt không chế như vậy, nhưng nhớ lại Bích Như trò chuyện với cậu họ, bộ dáng làm như thân hơn mười kiếp, lửa giận nơi đáy lòng khiến đầu anh muốn nổ tung.

BMVNAHN.

Nhưng anh vẫn phải nhẫn nhịn. Nơi này là công ty, cho dù có điên cuồng cỡ nào, thì anh cũng không thể diễn vở “giám đốc và tổng giám đốc âm ỉ tranh giành hồng nhan tri kỷ” được.

Cuối cùng vẫn không nhịn được, Lương Tử Nhan đi đến trước bàn làm việc, cầm điện thoại lên.

“Alô, xin chào!” Giọng nói nhỏ nhẹ xuyên qua tai nghe truyền đến.

“Cô vào trong một chút, tôi có việc cần giao!” Anh nói, lúc này mới phát hiện thanh âm mình hơi khàn khàn.

Haiz, có con virus nào đang tấn công mình thế nhỉ?!

Nó thật... đúng là mạnh mẽ!!!

“Ách, nhưng công việc của tôi... Được rồi, tôi vào ngay đây!”

Nghe được cam kết của cô, anh buông điện thoại xuống, ánh mắt quét ra cửa, chờ đợi.

Một giây, hai giây... nét mặt Lương Tử Nhan đông cứng lại, mắt không chớp. Cô thật quá đáng. Anh đã kêu vào liền. Thế mà...

BMVNAHN. Cô làm cái quái gì mà này giờ chưa xuất hiện? Cô dám coi lời anh như gió thoảng qua tai? Cô dám cho anh leo cây?

Từ nhỏ đến lớn, bình thường đều là anh làm lơ người ta, vẫn chưa có người nào dám để anh chờ đợi. Ngay cả cha mẹ anh.

Hai phút sau khi Lương Tử Nhan cúp điện thoại, tiếng gõ cửa bên ngoài văn phòng anh vang lên.

Anh theo bản năng đứng bật dậy.

"Mời vào." Giọng ngọt như mật vang lên dụ dỗ một con ruồi xấu số đang nạp mình vào cửa.

"Nghe giọng chắc sắp đang vui vẻ. Vậy là mình không cần phải sợ."

Trên mặt Bích Như mang theo nét thờ phào nhẹ nhõm. Cô bước vào, không ngờ phát hiện Lương Tử Nhan vẻ mặt âm trầm, đang đứng trước cửa phòng, ánh mắt sáng quắc phảng phất ý niệm muốn ăn tươi nuốt sống cô vậy.

Hình ảnh có tính chất minh họa sự kiện Darcula hiện hồn về báo mộng khiến cho toàn bộ ý chí tích góp được từ thuở cha sinh mẹ đẻ tới giờ của Bích Như nổ tung.

Hixhix. Lạy trời lạy phật. Cô thế. Gương mặt này... Cô vĩnh viễn sẽ không cách nào quên được.

Đồ... âm... bình!!!

Hô hấp của cô như cứng lại, hoảng sợ lùi về phía sau hai bước, cô cố gắng giữ mình không để run lên, chỉ dùng ánh mắt kinh ngạc lên án thái độ dọa chết người của anh ta.

Má ơi. Ban ngày ban mặt. Đừng đem bộ mặt hung thần ác sát đó ra nhát con chứ.

“Giám đốc... Anh.....” Bích Như luống cuống, người đàn ông này.....tại sao lại khủng lâu điên bên khó chữa trị như vậy?

Gương mặt tái nhợt của cô kéo thần trí của Lương Tử Nhan trở lại. Anh cố gắng khôi phục bình bình, cố gắng tạo thái độ tự nhiên nhất có thể:

"Cô ngồi đi", anh chỉ vào cái ghế sa lon cách đó không xa.

Về mặt cô nghiêm túc, chỉ có giọng run run tiết lộ cô đang cực kỳ cực kỳ sợ hãi: "Không cần, tôi đứng là được rồi."

Đùa sao. Ngồi bó gối chịu chết à? Tôi đâu có ngu.

Trong lòng cô thầm tính toán: Này nhé, nếu anh ta lên con, mình chỉ cần xách mông chạy ra khỏi phòng, sau đó lạng thẳng vào toa lét nữ. Đồ anh ta dám vào đó truy kích mình.

Anh vẫn chôn chân tại chỗ, lẳng lặng quan sát cô, cũng không hề có thêm bất cứ hành động nào. Một lát sau anh mới trầm giọng hỏi: “Cô, sợ tôi sao?”

Thấy bộ dáng cô sợ hãi như vậy, anh cũng không biết cảm giác trong lòng ngực là gì, vừa đau lòng vừa... chua chát.

Hơi thở nóng bỏng của người đàn ông như có như không phả vào tai cô khiến cô rợn tóc gáy.

BMVNAHN. Gặp Zombie thứ thiệt rồi.

Cha mẹ dạy không được nói dối nên cô dùng phương pháp cho qua. “Giám đốc, xin hỏi ngài gọi tôi vào đây, có việc gì cần giao?”

Đương nhiên cô vẫn cúi gầm mặt, dùng hành động thực tế nói cho người nào đó biết: nền gạch so với cái mặt anh ta còn đẹp hơn.

Trong lòng Lương Từ Nhan vốn còn có chút áy náy, nhưng nhìn thấy bộ dáng này của cô, lửa giận tự nhiên lại càng bốc cháy.

Cô làm vậy là sao? Ở chung với cậu họ thì vui vẻ, gặp anh một lúc đã khó chịu đến thế à? Thà nhìn cái đồng hồ gạch men đó cũng cương quyết không chịu nhìn anh một cái?

Thôi. Thả cho cô. Ai bảo anh yêu cô gái "ngu lâu, dốt bền, khó đào tạo" này đến thăm rồi. Anh cũng không thể làm gì cô. Bất nạt cô so với việc cầm dao tự đâm mình đau gấp ngàn lần hơn.

Anh đi thẳng vào vấn đề: “Tài liệu tôi đưa cô đã làm xong chưa?”

Cô kinh ngạc ngẩng đầu nhìn anh, “Vẫn chưa xong. Không phải giám đốc nói tôi cuối giờ mới nộp cho ngài sao?”

Bây giờ còn chưa đến 2 giờ mà! Giám đốc gì mà lật lọng còn nhanh hơn lật bài vậy. Cô không hiểu anh ta lại đột nhiên nổi cơn điên gì.

“Khỏi cần. Báo cáo đó để qua một bên đi. Giờ cô đi theo tôi.”

Hoàng Bích Như trước sau vẫn giữ thái độ lễ phép. Lễ phép- Đó là nguyên tắc hành xử cơ bản của nhân viên cấp dưới với sếp nhà: “Dạ vâng. Thưa giám đốc, nhưng... đi đâu ạ?”

Anh tay loay hoay sắp xếp các văn kiện thích hợp, miệng trả lời cô “Đi gặp khách hàng”

“Cái... cái gì?”. Đợt tập 1, sốc tập 2, boom tập 3, lựu đạn tập 4, chết đứng giữa đường tập 5.

What's the hell?

"Có vấn đề gì?" Anh cười như không cười, nghiêng người, tiến lại gần nhìn cô, hơi thở phả lên mặt cô.

Cô lập tức nín thở, không dám cử động, sững sờ nhìn gương mặt anh tuấn cười xấu xa của anh. "Giám đốc, nhưng việc đi tiếp khách với anh thường là thư ký. Tôi... tôi là thiết kế." Chuyện cười này không đáng cười chút nào.

“Có luật nào bắt buộc nhân viên thiết kế không được đi gặp khách hàng với giám đốc à?” Gương mặt vô cùng nghiêm túc nói những lời đó. Mắt nhìn chăm chăm vào biểu hiện trên mặt cô. Anh muốn xem cô sẽ ứng phó thế nào.

“Giám đốc, xin anh tự trọng... đừng bức bách tôi”, nhìn gương mặt anh nghiêm túc nhưng mở miệng toàn nói những câu bá đạo, áp chế người khác, cô thật sự muốn nổi điên.

Bích Như nuốt nước bọt, cố lấy giọng mềm mỏng mà cứng rắn nói: "Tôi chỉ đến đây, làm việc theo đúng chuyên môn và khả năng của mình. Tôi... không phải là loại gái như anh nghĩ"

Cùng boss đi tiếp khách hàng, thay boss uống vài ly rượu xã giao, sau đó ngà ngà say, theo boss vào khách sạn, kịch bản xưa như trái đất giữa sếp và nhân viên.

Anh... anh ta thật quá đáng, nghĩ gài hàng được cô à? Cô là ai? Đi không đổi tên, ngồi không đổi họ, nằm không đổi tên lót, đỉnh đỉnh đại danh: Hoàng Bích Như !!!

"Loại gái như tôi nghĩ? Cô nghĩ tôi nghĩ cô là loại gái gì?" Anh cong môi, mỉm cười liếc cô một cái.

Hoàng Bích Như chỉ hận lúc này không phun nước miếng vào cái tên boss kinh tởm này. Giọng cô run run vì tức giận "Anh... anh..."

Lương Từ Nhan cười thầm trong lòng, hàng mày rậm khẽ nhíu lại, “Theo tôi biết chúng ta đã ký kết hợp đồng thử việc 3 tháng.”

Hoàng Bích Như hai tay đan vào nhau siết chặt, mắt sáng lờ lờ nhìn lại anh ta.

Lương Từ Nhan không nhìn cô mà nhìn về nơi xa xăm, hờ hững phun châu nhả ngọc, “Nghe nói, nếu ai đơn phương phá bỏ cam kết, phải đền bù gấp 3 giá trị hợp đồng đã ghi.”

Hoàng Bích Như chuyển mắt một giây, nở nụ cười lấy lòng, sắc mặt đầy vẻ dịu dàng, âm thanh như tiếng chim vàng anh thánh thót bên tai,

“Giám đốc bộ phận thiết kế công ty chúng ta là người tài trăm năm hiếm gặp, (cái này không phải mình xạo, nếu anh ta không có tài làm sao làm được giám đốc), tính tình độ lượng phóng khoáng(mới là lạ đó), hết lòng đào tạo cấp dưới (cái này là anh Hải Đăng nói, mình chỉ lặp lại thôi). Được cùng ngài đi gặp khách hàng bổ sung kiến thức, nâng cao nghiệp vụ là vinh hạnh không ai có được (Miễn cưỡng cho vậy đi). Tôi xin hết lòng tháp tùng Lương giám (trăm thi có), trên đường đi quyết bảo vệ ngài an toàn, không để ngài chịu một chút thất thoát (tốt nhất anh đi đường bị xe cán luôn cho tôi nhờ), xin đại boss (không) nhân từ yên tâm(làm kẻ ác). (Hứ tròng dài!)”

Oẹ. Mình nói mà đến mình còn nôn mửa nữa. Không hổ danh dân Vĩnh Long, nơi sinh trưởng của đệ nhất danh ca, mở miệng ra là hát cái lương như gió.

háhá.

Lương Tử Nhan cố gắng giữ hai tay, ngăn mình không vỗ trán bồm bộp.

Mới vừa rồi còn xù lông xù cánh, cương quyết không đi, đảo mắt đã thành “là vinh hạnh không ai có được”, trình độ đổi gió thực cao siêu!

Có điều... bài diễn văn này có hơi làm lố.

Có cần quỳ xuống dập đầu khấu tạ hoàng ân mệnh mông cuồn cuộn nữa cho đủ bộ luôn không?

"Không cần khách khí." Anh mỉm cười, cầm xấp tài liệu trên tay, tay kia nắm bàn tay nhỏ bé của cô, chân bước ra cửa.

"Anh làm gì vậy?" Mắt to nhìn chăm chăm tay anh.

Anh buồn cười, nhướn mày. "Đã nói với cô rồi, đi- gặp- khách- hàng!"

Xi. Ai chẳng biết đi gặp khách hàng. Nhưng cái tên dê xồm kia, có mau buông tay bà ra không hả?

Hoàng Bích Như bực bội chỉ vào bàn tay đang nắm tay cô. "Tự tôi sẽ đi."

Cô không biết anh và thư ký của anh đối xử với nhau thế nào, nhưng đối với Hoàng Bích Như cô mà nói, xuất ba cái hành động gây hiểu lầm như vậy, thỉnh cô không thể tiếp. Huống chi thực sự cô không ưa anh ta. Hờ cái là làm khó làm dễ, nào có tàn siêu cấp tới đâu cũng never mind nhé.

"Đề ý vậy à?" Anh cười khê, nhìn vào tay mình.

"Tôi không quen, cũng không thích." Hơn nữa đối tượng là anh.

"Vạn sự khởi đầu nan, từ từ rồi sẽ quen thôi", anh cố ý đưa tay vòng qua hông cô.

"Buông tôi ra!" Mặt của cô biến thành màu đen, ra sức giãy dụa. "Tôi đổi ý rồi. Tôi không đi cùng anh nữa."

huhu. Tổ tiên 8 đời của con ơi. Sao số con đen đui thế này? Vớ phải 1 tên sếp đại siêu đại cấp đại biến thái.

"Muộn rồi. Cô đổi ý nhưng tôi không đổi ý", nói rồi nói lỏng vòng ôm, bất chấp việc cô ra sức kháng nghị, chân đạp cửa, tay lôi cô xềnh xệch ra ngoài, tiến thẳng đến chỗ thang máy.

Hoàng Bích Như dùng hết sức muốn rút tay ra, nhưng trời sinh cô ốm yếu, trọng lượng chỉ có 44 kg, sức mạnh thì khỏi bàn. Kết quả mặc cô có cố gắng thế nào, lực đạo tay của đại boss bắt lương không hề giảm, làm cho cô tránh không thoát, đành cam chịu số phận làm con chó theo đuôi anh ta.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Anh Chết, Em Có Tha Thứ Cho Anh Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 14: Lại Có Sóng Gió Sự Thật Bất Ngờ.

Hoàng Bích Như ngồi ngây đờ như tượng gỗ. Chán như con gián, buồn như con chuồn chuồn. Cái tên sếp của cô phải nói là quái đản, quái quái đản. Level "kinh- dị- Mỹ" của hần ta phải dùng vốn từ của nhà bác học mới có thể diễn tả hết. Kéo cô đến đây, để cô làm bình hoa chưng kiếng, ngồi ngắm hần xỏ 1 tràng tiếng pháp với người khách nước ngoài.

Đã biết cô không giúp ích được gì, cứ nhất quyết lôi cô theo là sao? Dở hơi à?

Thở dài trong lòng...

Trong lòng lại tiếp tục thờ dài...

Má ơi. Buồn ngủ chết con. Nhưng bề ngoài vẫn phải gắng gượng giữ gìn bộ dáng "ngươi chán mặc kệ ngươi chán, ngươi nhàm mặc kệ ngươi nhàm, ta đây tự chủ tốt: I-DON'T-CARE". Tất cả vì hình tượng vĩ đại của công ty.

Cuối cùng "phim má Vu" cũng kết thúc. Ông khách sau một màn hát say sưa với vị lãnh đạo tối cao đã lịch thiệp rời khỏi.

Bích Như quay người đi, kín đáo che cái ngáp, sau đó dùng tốc độ tên bắn quay lại, nhìn Lương Từ Nhan, lễ phép cười: "Giám đốc, việc đã xong, chúng ta có thể về được chưa?"

Phương pháp cũ: tâu vi thượng sách. Cô nhắc mông, toan xách đít bỏ chạy.

"Ngồi xuống đi!"

Vẫn ngồi yên tại chỗ, anh rút cuộc chậm rãi lên tiếng, đó lại một loại âm thanh đóng băng của Bắc cực.

Lương Từ Nhan nhíu mi, âm thanh trầm thấp uy nghiêm "Vừa đúng lúc đến giờ ăn chiều! Nếu không phiền thì chúng ta cùng nhau dùng cơm đi".

Phiền. Phiền. Rất phiền nữa là đằng khác.

Dưới ánh mắt sáng ngời của anh, cô âm thầm hít một hơi, tiu ngưu ngồi xuống "Vâng, sếp, được dùng bữa với anh là vinh hạnh của tôi. Nhưng ngại quá, tôi còn có chút việc, tôi xin phép về trước"

Bích Như vội vàng từ chối. Cùng ăn cơm! Đùa gì chứ? Mới vào làm chưa được nửa ngày, đã ngồi ăn cùng boss đại nhân, loại tình huống phức tạp gì thế này? Ngẫm lại cảm thấy rất kỳ quái.

Cô không muốn mang danh "hồ ly tinh" đầu nha.

"Vội gì thì cũng phải ăn đã, ăn một bữa cơm có thể mất bao nhiêu thời gian của cô?". Sắc mặt Lương Từ Nhan trầm xuống, trong giọng nói lộ ra ý không vui.

"Nhưng tôi...". Bích Như đang định giải thích, lại bị ánh mắt sắc bén của anh trực tiếp ngăn lại, dưới uy quyền chuyên chế của anh, cô hậm hực ngậm miệng.

Nhận thấy không khí có chút căng thẳng, Lương Từ Nhan tự trách mình đã có hơi khắc khe với cô. Dù sao đối với con gái phải ngọt ngào, không thể cứ lạnh lùng dọa dẫm.

Anh hạ giọng dỗ dành, "Chỉ ăn bữa cơm, không mất nhiều thời gian đâu. Ăn xong, tôi sai người đưa cô về công ty".

Đồ cáo già, cô bức tức thầm rửa trong lòng, cái này là uy hiếp, uy hiếp trắng trợn.

Làm ơn đi giám đốc, ngại lời tôi đi vội quá, túi xách cũng không kịp đem theo, trên người tôi một xu không có, chỗ này lại cách xa công ty thế, tôi mới vào công ty, chưa quen biết ai, không thể gọi điện thoại kêu đồng nghiệp đem tiền xuống dùm.

Anh có thể đảm bảo tài xế taxi sẽ tin tưởng đợi tôi leo tuốt lên tầng lầu 21 lấy tiền xuống đưa anh ta sao?

Hix. Thế mới nói. Trên người không có tiền nó khổ thế đấy.

Hết cách rồi. Cô đành rầu rĩ tuân mệnh.

Lương Từ Nhan nhìn thấy cô không lên tiếng phản bác thì biết là cô đồng ý, chân mày giãn ra, gạt gù hài lòng. Với gương mặt không chút thay đổi, anh vẫy vẫy tay gọi "Phục vụ"

"Chào anh! Giám đốc Lương! Đây là menu, mời anh xem". Dĩ nhiên vẫn như cũ, người phục vụ chẳng phải ai khác chính là chủ quán.

Tại sao chủ quán lại phải tự mình phục vụ? Không phải vì thân phận cao quý của Lương giám đốc! Trên nguyên tắc, chỉ cần bước vào quán, tất cả khách hàng đều như nhau, không phân biệt cao thấp, cũng không thay đổi giá cả, đơn giản đều là khách đến ăn. Thế tại sao chủ quán lại phải phục vụ? Bởi vì các nhân viên nhà hàng nhìn thấy khuôn mặt lạnh lùng của vị giám đốc tập đoàn lớn đều không ai bảo ai, cương quyết không dám đến gần.

Mặc dù ai cũng biết anh ta là Vip, lại là khách quen của quán, nhưng tất cả nhân viên ở đây sợ cái khuôn mặt vừa lạnh lùng vô cảm kia như sợ cọp, cho nên chủ quán không còn cách nào khác phải tự mình đón khách.

"Được, cảm ơn." Lương Từ Nhan nhận lấy menu, sẫm sẫm soi soi. "Một phần gà sốt Tứ Xuyên, XXX, YYY, còn có ZZZ, cảm ơn!"

Anh gấp menu trả lại cho chủ quán.

"Đồ uống vẫn thế phải không?" Thu menu, chủ quán chờ anh trả lời. "Đúng vậy, cảm ơn."

“Tôi đọc lại nhé, ZZZ... YYY..., đúng chưa ạ?”

“Đúng vậy.” Lương Từ Nhan gật đầu đồng ý, tâm hồn đã sớm bay lên chín tầng mây.

Anh sắp được như cậu họ, ngồi ăn cùng cô. Bảo sao anh không vui vẻ?

“Sẽ mang lên ngay”. Được xác nhận, chủ quán xoay người rời đi.

Trong lúc đợi người mang đồ ăn lên, anh nhìn cô, có chút dăm chiêu nói ra suy nghĩ trong lòng, “Trưa nay tôi thấy cô ngồi ăn cùng một đồng nghiệp nam, nhìn rất tình tứ. Cô mới vào làm chưa được nửa ngày.....”

Trong giọng nói không có giấu cợt, cũng không có ý gặn hỏi.

Chỉ như 1 người qua đường kể lại câu chuyện họ nhìn tận mắt, bắt tận tay.

Khoan khoan đã. Cái gì mà "Nhìn tận mắt, bắt tận tay"? Tim Hoàng Bích Như đập mạnh lên, không phải căng thẳng, mà là ...

BMVNAHN chứ, điên rồi nha.

Tôi gặp gỡ ai mắc mớ gì đến anh? Còn nói bỏ lửng, khúc sau có ý gì đây?

Định chơi trò Đinh Mẫn Quân với bà hả?

(Tác giả chú thích: Trên đỉnh Quang Minh, khi Trương Vô Kỵ nhận lời thách đấu, chịu 3 chương của Diệt Tuyệt sư thái, sau khi nhận xong chương thứ 2, chàng ngồi xếp bằng luyện công, Đinh Mẫn Quân lớn tiếng nói:

- Này họ Tăng kia, nếu ngươi không dám tiếp thêm chương thứ ba của sư phụ ta, sao không sớm cút ngay đi cho xa. Ngươi ở đó dường thương, không lẽ bọn ta cũng phải đứng đây mà chờ ngươi hay sao chứ?

Chu Chi Nhược nhỏ nhẹ nói:

- Đinh sư ti, để cho y nghĩ thêm một lát, cũng chẳng đáng gì.

Đinh Mẫn Quân giận dữ nói:

- Ngươi ... ngươi lại định bênh người ngoài, có phải thấy gã tiểu tử này ...

Bản tâm y thị định nói "có phải thấy gã tiểu tử này anh tuấn, nên phải lòng y chẳng?" nhưng chợt nghĩ ra ở đây có biết bao nhiêu người thuộc hàng tên tuổi của các môn phái khác, ngôn ngữ thô tục như thế chẳng nên ra khỏi cửa miệng, nên nói lấp lửng không hết câu, vội vàng nín bặt. Thế nhưng ý của mụ ta, mọi người ai mà chẳng hiểu? Nửa sau câu đó có nói ra hay không cũng thế thôi. [http://www.Diendanlequydon.com/tieu-thuye ... 4-c30.html](http://www.Diendanlequydon.com/tieu-thuye...4-c30.html))

Bà nó chứ! Nhịn, nhịn, chị đây nhịn.

Hoàng Bích Như bực bội, định diễn vở "ta đây căm tức. Cảm phiền đừng làm phiền".

Nhưng ngẫm lại thật vô lý. Im lặng là chấp nhận. Rõ ràng cô không phải loại người như anh ta nói. Hà cớ gì phải ngậm bồ hòn làm ngọt, ngồi nghe anh ta sỉ nhục?

“Giám đốc. Anh..... nói gì tôi không hiểu. Đúng như anh nói. Tôi chỉ mới vào đây làm được nửa ngày, làm sao có bạn lĩnh quen biết nhiều đồng nghiệp ở công ty? Bất quá chỉ quen sơ sơ vài người, cũng không phải thân thiết lắm " Cái này cô nói thật. Cô mới đi làm nửa ngày, cả công ty này người cô biết chỉ có mỗi anh Hải Đăng. Nhưng 2 người mới kết giao vài ngày, cũng không tính là quen thân.

" Cô...Thật sự không có thân với anh ta? " Chính là không nói chuyện yêu đương với cậu họ? Ánh mắt Lương Từ Nhan phức tạp.

Sương mù trong tầm mắt, cô đã sớm không lý giải được thứ mình nhìn thấy.

Gì đây? Ánh mắt này là sao?

Có bức thiết, có chờ mong, có khát vọng, có..... phần lớn cũng là cảm xúc cô ko nói rõ được.

Cô cắn cắn môi, nghĩ thầm: Tốt, chị đây gái ngoan không đấu với trai mất dạy (câu gốc : hảo nữ không đấu ác nam). Huống chi, " trai mất dạy " ấy còn là sếp "cao và tốt" của cô.

Vì miếng cơm manh áo, nên tuy trong lòng tràn đầy bất mãn, nhưng cô vẫn vác bản mặt " mẹ nói gì con cũng nghe, cha bảo gì con cũng dạ", khuyến mãi thêm một chút giọng ngọt như mía lùi:

“Giám đốc, anh nghĩ sao thì chính là như vậy”

Ý tứ chính là : Tất cả do anh nghĩ, anh tự cho suy nghĩ của anh là đúng. Không đáng tới tôi. Càng không ảnh hưởng đến việc tôi có thân với anh Hải Đăng hay không.

Nhé!!!

Đừng tưởng là sếp thì có quyền can thiệp vào chuyện tình cảm cá nhân của người khác.

Lương Tử Nhan nghe xong liền gật đầu, trầm ngâm nhìn cô, ánh mắt chớp động sáng bóng, ngay lúc cô bị anh nhìn đến phát run, anh bỗng nhiên mỉm cười, “Cô nói thật?”

Bích Như cầm ly nước trên bàn tu một hơi cạn sạch, sau đó mới gật mạnh đầu, “Đương nhiên!”

“Được, tôi tin cô một lần.” Lương Tử Nhan nghiêng người về phía cô. Thân thể kè sát, Bích Như sợ đến mức bao nhiêu nước vừa uống tỹ nữa thì phun ra ngoài.

" Giám đốc, xin anh nghiêm túc một chút." Cô vội vàng ngồi dịch sang, cố gắng giữ khoảng cách với anh chàng động kinh này trên ba mươi centimet.

Tào lao! Trước cả chục con mắt mà còn tào lao như thế.

Huhu. Phu nhân giám đốc tương lai à, tôi thật lo lắng cho tương lai của cô lắm..

Cô rất có triển vọng 1 tuần bắt ghen 7 ngày 1 ngày bắt ghen 7 lần

Đồ hồ ly tinh. Anh không sợ nhưng tôi sợ.

" Chúng ta trong sạch tất nhiên không có gì phải sợ, chỉ có điều miệng lưỡi dư luận không thể xem thường. Cần trọng vấn hơn." Cô nhấn mạnh : chúng ta trong sạch.

Lương Tử Nhan làm sao không hiểu những lời cô nói.

Trái tim anh quặn thắt. Sự lạnh lẽo trong giọng nói của Bích Như đâm vào lòng anh từng nhát một.

Người rõ ràng ở ngay trước mặt, lại có vẻ rất xa xôi.

"Đi ra ngoài cả ngày chắc cô mệt rồi, đừng nói nữa, ngồi đợi một lát phục vụ đem món ăn lên, ăn xong rồi hãy về" Anh một hơi chặn họng cô, cũng không để cô có cơ hội nói gì thêm, vơ đại xấp tài liệu trên bàn lên, đóng vai kẻ cuồng công việc.

Thật ra chỉ có chính anh biết, anh là chạy trốn, chỉ vì anh sợ lại từ trong miệng cô nghe được những lời nói xa cách, như thế sẽ không ngừng chà sát trái tim anh.

Một lúc sau, người phục vụ bung thức ăn lên. Hoàng Bích Như nhìn nguyên bàn thức ăn, mắt tròn trố, lúc này cô chỉ muốn lăn ra khóc tổ tiên ông bà.

Má ơi. ZZZ, YYY,... cái gì mà toàn... món... món" không cay không ăn tiền 'vậy nè ?

Hoi cay trên bàn ăn nồng nặc khắp trăm mét.

Bao tử cô vốn không tốt, ăn chút đồ cay là đã đau thấy họ hàng làng xóm rồi. Vậy mà cái tên đại boss này, tuy là nói anh ta trả tiền mời khách nhưng cũng phải hỏi qua người ta ăn gì chứ. Có đâu tự tung tự tác. Giờ thì hay rồi. Một bàn toàn đồ cay, ăn vô đề lũng ruột đi "hiếu kính" ông bà à ?

Ngắm lại phát điên. Đồ ăn gì tên mỹ miều, nghe tưởng đâu vô hại. Dọn ra mới thấy món nào món nấy bỏ ớt cả ký.

“Ăn đi, đừng ngại.”

Ngại cái đầu anh đấy.

Giờ phải làm sao đây ? Trên đời có muôn vàn cách tự sát. Nhưng Hoàng Bích Như cô quyết không tự sát bằng cách ngu ngốc này.

Đầu óc cô loạn lên, loay hoay tìm cách thoát thân. Món đã dọn ra, như cung đã giương lên, không thể không bắn. Làm sao có thể bất lịch sự nói : " Đại boss tốt bụng nhất trần đời, cảm phiền nhé, an ăn một mình đi, tôi không ăn đâu ", mà ăn thì nhất quyết không được. Làm sao bây giờ???

Oh my god, tính mạng của tôi!!!

"Đây, gà ở đây rất ngon, hương vị thơm ngọt, cô nếm thử xem". Lương Tử Nhan tự tay gấp một phần gà, còn cẩn thận chấm qua chấm lại đến khi thấm thật nhiều nước sốt, sau đó đưa tới trước cái chén nhỏ của Hoàng Bích Như.

Kiểu săn sóc đặc biệt này của anh khiến Hoàng Bích Như muốn phun máu.

Má ơi. Gắp đưa được rồi, còn nhúng tới nhúng lui vào nước sốt cay xè đó. Định giết người không giuom giáo hả ?

Cô nhìn miếng gà cay nồng trĩu danh, nhìn xuống phần cơm trắng bị "nhiễm cay" của mình, sau đó lại đưa mắt nhìn anh, chỉ hận không một cước đá văng người này. Cái miệng nhỏ nhắn khẽ giật giật, sau đó cúi đầu xuống cố gắng ăn hết miếng gà trong chén.

Tại sao phải cúi đầu? Vì không muốn để lộ sắc mặt đau khổ. Tuy cô vẫn có thể làm ra vẻ điềm nhiên như vậy, nhưng món này... ông nội ông cố ông sơ ơi... Cay chết con rồi!!!

Bữa cơm này Lương Từ Nhan ăn rất vui vẻ, nhưng có người đang lo sốt vó cho bao tử mình. Anh liên tục gấp nhiều món vào chén Hoàng Bích Như khiến cô sợ chết khiếp.

"Không thể ngồi yên nhìn quân thù dày xéo bao tử ta". Ánh mắt Bích Như lóe lên một tia sáng. Lợi dụng phút Lương Từ Nhan đang tập trung chiến đấu với thức ăn trong chén của mình, cô hồ hững cảm ly nước người phục vụ mới châm thêm hóp một hóp, tay run run, ly trà quay vòng vòng, cô về mặt hốt hoảng chụp lại.

Kết cục bao nhiêu nước trà vô cùng hợp tình hợp lý trú ngụ hết lên váy cô.

Lương từ Nhan đang ăn, nghe tiếng động lạ, lập tức dừng động tác, lo lắng nhìn cô: "Không sao chứ? Ly có bể không? Thủy tinh có cửa trúng người không?" Nói rồi toan đứng dậy, bước về phía cô kiểm tra.

Bích Như như kẻ bị phỏng, lập tức đứng dậy, kéo dần khoảng cách giữa hai người càng xa càng tốt:

"Không sao... không sao... Hên là ly không bể. Chỉ có điều nước trà ướt hết váy rồi. Giám đốc, ngại cứ ăn, tôi xin phép vào toa lét chỉnh trang một chút"

"Ừ, cô nhanh đi lau khô, cẩn thận kéo nhiễm bệnh, tôi ngồi đây chờ cô." Anh nhìn cô, khóe mắt thể hiện yêu thương nồng nàn chẳng hề che giấu.

Đáng tiếc, Hoàng Bích Như không có thời gian bận tâm. Cô phải cứu bản thân mình trước đã. Nghe câu nói của anh, như phạm nhân được ban lệnh ra khỏi trại giam, cô nhấc chân, cố lấy tư thế thực nữ nhất, uyển chuyển đi về phía WC nữ, từ đầu đến cuối không quay đầu lại nhìn người phía sau một cái.

Bước vào toa lét, cô lật đặt gài cửa, sau đó ngồi xuống, thọc tay vào cổ họng, dùng hết ý chí quật cường, làm hết mọi cách cho bản thân nôn thốc nôn tháo.

Khi ngón tay thọc vào yết hầu, đau quá!!! Cảm giác quặn thắt khó chịu. Nhưng cô biết mình không thể đầu hàng. Lại tiếp tục ới. ới. Phải ới bằng hết đồng thức ăn cay đó ra.

Lúc cô bước ra toa lét, sắc mặt trắng bệch. Lương Từ Nhan nhìn cô, hoảng hốt. Chỉ mới vào toa lét 1 lúc, trở ra sao trông cô tàn tạ thế này?

"Cô sao thế? Không khỏe à?"

Bích Như ngồi xuống, gượng cười nhìn anh: "Không sao"

Không sao thì tốt. Anh gấp cho miếng thịt gà bỏ vào bát của cô: "Ăn nhiều một chút."

Về mặt cô cứng ngắc, vội cảm ơn, sau đó ai oán thờ dài...

Anh biết nôn một lần, mất bao nhiêu sức không hả!

Cúi nhìn miếng gà trước mặt. Làm như kiếp trước mình là rét hay sao ấy. Đến cuối cùng vẫn chết về tay gà.

"Không được ăn!!!"

Bàn tay gấp thịt gà đang đưa thẳng vào cái miệng nhỏ nhắn chợt dừng lại. Cô về phía phát ra tiếng nói: là anh Hải Đăng. Anh ấy đến đây làm gì?

Người tới đúng là Thái Hải Đăng. Gương mặt tuấn tú chưa bao giờ rời khỏi cô, trong đáy mắt là giận dữ, nhiều hơn là lo lắng.

Nhìn thấy có khách mới, một người phục vụ đơn đã chạy tới, ngọt ngào "Quý khách đi mấy người ạ?"

"Không cần. Tôi có hẹn. Là vị khách bên bàn bên kia", anh chỉ về phía Hoàng Bích Như đang vẫy vẫy tay, trên mặt lộ ra nụ cười tươi rói, mỉm cười gật đầu ra hiệu với cô. Sau đó thông thả đẩy xe đi tới, người vệ sĩ đi theo phía sau.

Bích Như đứng lên, cô kéo cái ghế kê bên mình quăng tuốt sang Á Rập Xê Út, lấy chỗ cho Hải Đăng ngồi. Cử chỉ này khiến máu nóng trên người Lương Từ Nhan sôi lên sùng sục. Anh thề chưa bao giờ anh thấy ghét cậu họ đến vậy, chưa bao giờ, hơn nữa khi Hoàng Bích Như tránh anh còn hơn tránh tà, thấy cậu họ lại mỉm cười niềm nở như thế, lại còn dọn chỗ sẵn. Hừ. Chăm sóc quá nhỉ. Bao cảm xúc khó chịu càng trở nên mãnh liệt hơn.

Khó chịu nhất là không có thêm quan tâm đến thái độ của anh. Thái Hải Đăng điềm nhiên ngồi vào chỗ Bích Như dọn sẵn cho mình. Bích Như vươn tay ra, cô cười cười giới thiệu: "Anh Hải Đăng, đây là sếp em- giám đốc Lương, còn đây- cô quay qua Lương Từ Nhan- đây là Thái Hải Đăng, anh ấy cũng là nhân viên trong công ty chúng ta"

Ai chẳng biết anh ta làm trong công ty này ? Còn là người quen lâu năm nữa. Hai người đàn ông làm tư thế bắt tay

" Chào " (Cháu nói một lời nào tiết lộ thân phận của cậu, xem cậu xứng trị cháu thế nào)

" Chào " (Tất nhiên cháu không nói. Cậu dù gì cũng là tổng giám đốc, quyền hành hơn cháu, cháu nói ra, tự bẽ mặt đập vào chân mình sao ?), người cháu nào đó "hồn nhiên" nghĩ trong lòng.

Khói súng bốc đầy trời, chỉ tiếc thủ phạm tạo ra thế chiến thứ 2 vẫn hồn nhiên không biết, sau khi màn giới thiệu hoành tráng kết thúc, cô quay đầu qua, " song tấu " với "người mới", rất có lương tâm đá " thằng sếp " nào đó qua một bên.

" Giờ này anh không ở công ty, tôi đây làm chi ? "

(Chính xác câu cháu muốn hỏi. Cậu trả lời đi. Tôi đây tranh vợ với cháu à?)

" Anh đi gặp khách hàng. Còn em ? " Lý do củ chuối quá. Một nhân viên tàn tật sao có thể đi gặp khách hàng được? Không biết em ấy có nghi ngờ thân phận mình không?

(Khinh bỉ trong lòng: Cậu còn câu nào ít IQ một chút không? Thảo nào tới giờ vẫn còn là “trao tân”)

Vỗ vỗ vai, tạo dáng “ta đây chiến hữu đồng sinh cộng tử”:

“Vây là 2 thằng mình cùng hội cùng thuyền- ngờ người một chút- hình như lộn vắn rồi phải không, haha- cười lấp liếm- phải nói chí lớn gặp nhau mới đúng. Em cũng mới vừa tiếp khách với sếp xong nè ” Gãi gãi đầu, không biết mình dùng vắn như vậy có đúng ko ta ?

(Cái tay! Cái tay! Bỏ cái tay em ra! Còn nữa. Người này sau này là cậu chồng em đó nha. “2 thằng mình” cái gì mà “2 thằng mình”)

Xoa đầu ” Em nói gì cũng đúng cả”

(Cậu cũng b-u-ô-n-g- r-a !!!!)

Ồ. Sao anh biết em nghĩ gì?

Mỉm cười nhìn người nào đó đang ngây ngốc, sau đó ánh mắt quét tới thức ăn trên bàn ” Nãy giờ em ăn mấy món này à?” Ngừ khí dịu dàng, che giấu tức giận.

(Tất nhiên- Vênh mặt- Vợ cháu, cháu phải chăm sóc chứ)

“Dạ”

(Ngon lắm đúng không?)

“Ăn nhiều không?” Chết giọng bây giờ chuyển sang lo lắng.

(Nãy giờ cậu hỏi nhiều quá rồi nha. Vợ cháu chứ không phải vợ cậu.)

Hồn nhiên tạo thế chiến thứ 3 ” Giám đốc gặp cho em nhiều lắm” Đôi mắt ngân ngấn nước. BMVNAHN, sao đau thế này. Chết con mẹ nó rồi.

Huhu. “Thuốc độc” phát huy tác dụng rồi.

Càng lúc càng đau dữ dội, mày cô nhủ lại, vẻ mặt cũng căng cứng, cô đang đè nén cái gì đó.

"Em làm sao vậy? Nơi nào không thoải mái?" Thái Hải Đăng phát hiện cô nhăn mặt, vội vàng hỏi. Anh đưa tay ra, định sờ trán cô, nhưng ngưng lại.

Anh... xem nữa đã quên...

Nghe anh nói, Lương Từ Nhan chạy vọt về phía cô, kinh hãi, “Em... là bị sao vậy?”

Anh nhìn qua cậu, rồi lấy tay sờ trán cô, là lạnh ngắt, còn không ngừng mà toát ra mồ hôi lạnh. Tâm anh thoáng chốc sợ hãi, lo lắng, bối rối không biết làm sao.

“Anh Hải Đăng... chắc em... đau bao tử rồi... Mấy món khi nãy... Cay quá...”

Bàn tay thon dài của Lương Từ Nhan còn đang trên trán cô, câu nói này làm cho khuôn mặt của anh lập tức đông thành tượng băng, thậm chí mang theo một chút bất đắc dĩ, rốt cuộc khi cô đau nhất, người cô nghĩ đến không phải là anh.

Nghe được lời nói yếu ớt của cô, trái tim Hải Đăng bị bóp thật chặt, cái gì mà cậu chồng – cháu dâu. Đẹp, đẹp hết đi. Anh hất tay Lương Từ Nhan ra, cố gắng kìm nén cơn giận đang sôi trào trong lòng, quay đầu gọi ” Phục vụ, lấy cho tôi ly nước, mau”

Sau đó dịu dàng vỗ về cô ” Mẹ em luôn để 3 liều thuốc đau bao tử trong cái túi được may phía trong váy em Ngoan, em cố gắng lấy ra.”

Sao? Sao anh biết... Ý thức mơ hồ suy nghĩ không tròn câu, Hoàng Bích Như chỉ biết cố hết sức lấy thuốc ra.

Người phục vụ đưa nước tới. Họ chỉ thấy cô gái dựa vào người đàn ông. Xem ra là người nhà. Chắc là 3 anh em đang làm nũng.

Chẳng có gì để xem.

Hải Đăng tiếp nhận ly nước, tự tay cho cô uống thuốc “ Ngoan, uống thuốc xong, anh đưa em vào bệnh viện. Không sao hết”

" Em phải về nhà. Ba mẹ biết em vào bệnh viện sẽ lo lắng" Giọng cô nghèn nghẹn. Cô cố gắng giữ cho mình không rơi lệ. Không thể khóc giữa chốn đông người. Như vậy mất mặt lắm.

Nhìn bộ dạng quật cường của cô, tim Hải Đăng đau muốn rĩ máu. Anh hận chính mình. Sao anh không phải là người bình thường? Như vậy, anh có thể chăm sóc cô nhiều hơn. Tim từng trận co rút, anh nói, " Ừ, không nhập viện, chỉ vào đó kiểm tra thôi. Kiểm tra xong mình về. Được không?"

Cô dựa sát vào người anh, cố gắng gặt đầu. Bụng cô bay giờ đau quá.

" Anh dìu em ra xe. Em đi được không?" Anh lo lắng. Bây giờ người phát run là anh chứ không phải là cô nữa.

Anh luôn chiều cô. Cô muốn anh làm gì, chỉ cần cô vui, anh cũng sẵn sàng. Cô kiên cường thì có sao, miễn anh chăm sóc tốt cho cô, đừng để xảy ra chuyện gì là được.

Hoàng Bích Như suy yếu chưa kịp trả lời, Lương Tử Nhan lập tức vương hai tay, giành trước ôm lấy cô.” Để cháu ẵm cô ấy ra xe! Lên xe của cháu, để cháu đưa cô ấy đi bệnh viện”

“Đi thôi.” Không chần chừ, không cự tuyệt. Đối với anh, cô là quan trọng nhất.

Ôm lấy cô, thẳng một đường chạy ra ngoài, Tài xế của Thái Hải Đăng đậu xe ngoài cửa chờ sẵn. Anh ta thấy 2 vị đại boss bước ra, trên tay còn ẵm theo 1 cô gái, sắc mặt tái nhợt, nhìn thoáng qua biết có sự chẳng lành, vội vàng bước xuống hỗ trợ.

Khung cảnh nhà hàng nhốn nháo hẳn lên. Khi Lương tử Nhan ôm Bích Như chạy ra, vừa chạy vừa la " Mọi người tránh dùm. Có người đi cấp cứu", mọi người không ai bảo ai, tự động nhường đường. Sau đó tùm lại bàn tán sôi nổi. Tác giả hết nhảy bên này nghe ngóng: Chán, bỏ qua. Qua bên khác: Tào lao, nội dung không hay.

A! Cái này thú vị à nha. Đồng tai lên nghe. Vừa tường thuật trực tiếp cho các quan khách hai họ:

" Cô gái đó bị sao vậy nh?"

"Chắc mới đi quánh ghen về, mệt quá ngất xỉu" (Tác giả: Có lý. Đánh ghen cũng hao tổn nguyên khí lắm chứ không phải chuyện đơn giản đâu nha)

" Vậy chị nói, người chạy trước là chồng cô ta, hay người đi sau mới phải?"

"Tôi đoán cái anh ẵm cô ấy"

"Còn tôi dám lấy đầu ra bảo đảm, cái anh phía sau"

"Nói nghe hay quá. Vậy dám cá không?"

"Chơi luôn"

"Vậy nhé..."

Nhào vô nghe... Bị đánh bật ra.

Nè nè... Ta là tác giả. Ai là nam chính do ta toàn quyền quyết định, sao mấy người không o bé ta hả?

Tốt nhất là mua chuộc ta bằng tiền bạc, đồ ăn ngon, ta thích ăn nhất món...

Đạp mạnh hơn. Văng qua bên Vạn Lý Trường Thành.

Tác giả ngồi bó gối ngắm phong cảnh: Công lý ở đâu!!! T-r-ờ-i-o-i!!!

Thái Hải Đăng ôm Bích Như, nhìn cô yếu ớt vô lực như vậy, lồng ngực vỡ tan thành hai mảnh. Anh chà sát bàn tay, sau đó đặt lên bụng cô, cứ chà rồi đặt, đến khi hai bàn tay đỏ ửng lên như máu.

Vừa giúp cô ỉ ảm bụng, anh vừa nghẹn ngào khuyên cô, cũng chính là động viên bản thân mình: "Không sao. Không sao hết. Em ngủ một giấc đi. Tỉnh lại sẽ hết đau!"

"Em không sao...anh yên tâm..." Cô nép vào người anh, cố gắng ngăn mình không rên thành tiếng, nhắm mắt lại. Hôm nay cô thật sự mệt mỏi. Cảm giác yết hầu đau rất lúc ở nhà vệ sinh vẫn khiến cô sợ hãi.

Lương Tử Nhan ngồi bên cạnh, nhìn dáng vẻ hài hòa hòa hợp kia của bọn họ, tâm tình anh lúc này chỉ có thể dùng từ "vạn tiền xuyên tâm", tim anh "đã nát càng thêm nát"

Trời ạ, bây giờ trong thế giới cô, anh chỉ là người thừa thôi sao???

Đến bệnh viện, bác sĩ lập tức cấp cứu cho cô. Ba người đàn ông (2 nhân vật chính cộng thêm anh vệ sĩ đi theo giúp đỡ) bị đẩy ra ngoài đứng chờ. Gương mặt người nào người nấy căng cứng, tim hết nhảy ra lại nhảy vào, còn hơn cóc ếch nhái ếch ương chơi lò cò

10 phút sau, vị bác sĩ bước ra giải thích: " Bệnh nhân không sao, chỉ là có tiền sử viêm dạ dày, bây giờ ăn cay, bao tử không chịu nổi. May mà uống thuốc kịp thời, cơ thể được làm ấm, nay chúng tôi đã cấp cứu, nghỉ ngơi một lúc hẳn là sẽ không có chuyện gì nữa."

"Cảm ơn bác sĩ, cảm ơn bác sĩ!" Thái Hải Đăng nghẹn ngào. Khi nãy bộ dáng cô mặt không chút máu, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng làm cho anh rất sợ hãi.

Người đàn ông lẫn lộn bao năm trên thương trường bây giờ cảm thấy mình thật ấu trĩ. Dẫu biết vận mệnh cô chắc chắn không sao. Nhưng anh không thể ngăn quả tim bé nhỏ của mình lo lắng.

Vị bác sĩ thấy anh kích động, thực hiểu lòng người, vỗ vỗ vai anh " Không sao nữa rồi. Sau này nên chú ý cô ấy nhiều hơn. Chia nhỏ nhiều bữa ra ăn. Tuyệt đối không cho ăn đồ cay, đồ chua, XXX, YYY, ZZZ... nghe chưa?"

Còn Lương Tử Nhan sau khi nghe những lời bác sĩ, sấm rền bên tai. Anh cảm giác hàng vạn cây búa gỗ binh binh lên đầu mình.

Lương Tử Nhan sa sút tinh thần hoang mang lắm lắm

"Cô ấy có tiền sử viêm dạ dày? Không thể nào?" Lúc trước mỗi lần cùng anh đi ăn các món cay, cô ấy còn ăn rất ngon, rất vui vẻ, có bị gì đâu.

Lương Tử Nhan nói rất nhỏ, nhưng Thái Hải Đăng thân là tổng giám đốc một tập đoàn lớn, những lời nói âm lượng vo ve như muỗi hơn nữa cũng đều đã nghe qua. Anh nén giận, lịch sự chào vị bác sĩ rồi đi.

Việc xấu không truyền ra ngoài. Anh cố nhịn đến khi vị bác sĩ đi khuất, di chuyển xe lăn ngồi đối diện thẳng cháu trời đánh.

Trời vẫn chưa đánh thì anh thân là cậu, sẽ dạy dỗ nó thật tốt.

Thái Hải Đăng vùng nắm đấm, đánh thật mạnh lên gương mặt trắng nõn của Lương Tử Nhan. Lương Tử Nhan không chịu nổi, thân mình lao đảo, ngã sang một bên ghé đá.

Mà Thái Hải Đăng do quá dùng sức, xe lăn cũng lao đảo. Người vệ sĩ vội vàng chạy tới giúp anh ổn định xe.

Vệ sĩ theo anh bao lâu nay ngỡ mình đang xem trực tiếp chuyên đề " Chuyện lạ có thật". Anh không ngờ một người luôn ôn hòa như tổng giám đốc lại có thể phát điên. Bình thường nhân viên có làm gì quá đáng anh cao lắm cũng chỉ trừng mắt nhìn họ một cái. Chưa bao giờ đánh người. Huống hồ lại là giám đốc Lương, người tuy thân phận là cậu cháu nhưng với anh chẳng khác anh em ruột thịt.

Về mặt Lương Tử Nhan mờ mịt, ngẩng đầu lên nhìn anh.

Thái Hải Đăng ra hiệu cho người vệ sĩ đi chỗ khác.

Đợi anh ta đi khỏi, Thái Hải Đăng nhủ mày, mặt lạnh nhìn người đối diện vẫn còn đang ngơ ngơ ngác ngác:

"Mọi người đều có thể nói câu đó. Chỉ có cháu là không có tư cách. Cháu thân là chồng. Làm chung trong công ty 2 năm, kết giao 1 năm, vợ chồng 2 năm. 5 năm, 5 năm ở bên nhau. Ngay cả điểm yếu sức khỏe cơ bản nhất của vợ không biết." Anh gần từng tiếng. Anh nhận nhịn tới lúc này đã là quá lắm rồi. Lúc nhìn bàn thức ăn, anh đã rất rất muốn đánh nó- tên chồng không ra hồn chồng này.

Lời của Hải Đăng gây chấn động Lương Tử Nhan, một ý nghĩ nảy sinh trong lòng, anh nhìn chăm chăm cậu họ, không dám tin.

"Cậu.....Cậu nói như vậy...Không lẽ cậu cũng....."

Bạn đang đọc truyện *Nếu Anh Chết, Em Có Tha Thứ Cho Anh Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Chương 13- 20

Nhưng vệt dầu sắp chết cái mỏ vẫn phải cứng lên. Lương Từ Nhan sắc mặt ngưng trọng, yếu ớt phản bác:

”Xứng hay không, là chuyện riêng của cháu và cô ấy. ”

Thái Hải Đăng ánh mắt sắc bén bắn về phía Lương Từ Nhan, đẩy xe lăn tiến lên trước mặt anh, giọng nói đầy châm chọc vang lên "Cháu nói đúng. Luận về tư cách làm chồng, không ai xứng hơn cháu"

"Kiếp trước cháu đối xử tệ với cô ấy thế nào, cháu không nhớ sao? Cháu đem chân tình của cô ấy giẫm đạp dưới chân. Trước khi gặp cháu, cô ấy cũng giống như bây giờ, hồn nhiên, yêu đời. Là cháu, cháu đã hủy hoại cả cuộc đời cô ấy. "

Những lời trách cứ của anh như cơn gió lạnh âm 18 độ, chọc thẳng vào lòng Lương Từ Nhan khiến tim hoàn toàn đóng thành băng.

Mi tâm Thái Hải Đăng dần giãn ra, khuôn mặt tuấn mỹ như đá cẩm thạch lạnh băng, nghiêm nghị, đôi mắt đen mơ hồ đột nhiên bùng lên lửa giận:

“Nhưng cháu hãy đi hỏi lương tâm chó cắn nát của cháu. Bao năm trời ở bên nhau, cô ấy thích gì, cháu biết không? Hạnh phúc cô ấy cần nhất, cháu đã bao giờ cho cô ấy? Hay cháu chỉ toàn đem đến cho cô ấy toàn đau khổ?”

Lại một tiếng sấm động kinh hoàng, chấn động cả người Lương Từ Nhan đến phát run, trong nháy mắt sức lực toàn thân dường như bị tan biến mất. Anh đã sắp không thể thở được nữa rồi.

“Cô ấy với cháu không thù không oán, cháu hà cớ gì dày vò cô ấy, chả lẽ chỉ vì cô ấy đã toàn tâm toàn ý yêu cháu sao?”

Khi cháu bị Hà Gia Tuệ phản bội, sao lại có thể nhẫn tâm đem cô ấy ra làm công cụ trả thù? Cháu đừng tưởng cậu không biết. Cháu cưới cô ấy chỉ là để dẫn mặt Gia Tuệ. Cháu có bao giờ nghĩ cho Bích Như chưa? Cháu lấy cô ấy làm gì, để rồi ngày ngày dẫn vật cô ấy?”

Hải Đăng lạnh giọng nói, trong đôi mắt sâu thẳm, tơ máu càng thêm ngưng trọng làm cho người ta sợ hãi

"Sau đó cháu thân là chồng, lại không bằng cảm thú, leo lên giường cùng người tình cũ, hại cô ấy sảy thai, chính cháu đã tự tay giết chết con hai người, cũng giết luôn tâm Bích Như, bức cô ấy ra đi vĩnh viễn.

Cô ấy đã bước khỏi cuộc đời cháu, đúng ý cháu mong muốn. Cháu lại quyết ý không buông, tự buông thả bản thân, biến mình thành kẻ si tình hạng bét, khiến cha mẹ đau lòng.

Sau đó cháu còn tự tử. Cháu có nghĩ, cháu tự hủy hoại bản thân mình như thế, anh chị sẽ đau lòng? Sẽ sống không bằng chết.”

Mỗi một câu Hải Đăng nói ra, thân thể Lương Từ Nhan cứng thêm một chút. Tự tay giẫm nát hạnh phúc của mình, sau đó chà đạp bản thân, khiến cha mẹ thân già đau lòng vì con cái, những việc này anh đều biết, nhưng bây giờ nghe tới tai lại giống như thanh kiếm thép, xuyên thấu vào da thịt từng phân một. Cảm giác lồng ngực bị đè nén đến đau buốt như thế này có tên gọi là tội lỗi.

Hơi thở của Hải Đăng y như rồng phun lửa, gương mặt đỏ ngầu, ánh mắt sắc lạnh đến đáng sợ, tay vo lại thành nắm đấm, các khớp xương y như bị vỡ thành từng mảnh, anh khàn giọng nói:

"Từ Nhan, con đã bao giờ nghĩ đến, nếu con chỉ là một người đàn ông xa lạ, hai chúng ta không cùng...- nói tới đây, anh hơi ngập ngừng- không cùng một nhà, cậu đã không chỉ đơn giản đâm cháu một cái. Cậu niệm tình cháu dù sao cũng đã trải qua một kiếp dài đau khổ khi Bích Như bỏ đi, nên đối với cháu cậu luôn nhượng bộ, cũng có chút khách khí. Chuyện cháu trong ngày Bích Như phỏng vấn thuê người đột nhập vào WC nữ, âm mưu diễn vở “anh hùng cứu mỹ nhân”, cậu biết. Cả chuyện cháu hết lần này đến lần khác, vô tình hay hữu ý, khủng bố tinh thần cô ấy, cậu cũng biết. Chỉ là cậu cho qua. Cậu đã có thể nhún nhường đến như thế, vậy mà cháu vẫn còn chưa thấy đủ hay sao? Khó khăn lắm chúng ta mới được trùng sinh, cô ấy cũng có thể bắt đầu lại một cuộc đời mới, không sầu không khổ. Kết quả là, cháu nhìn xem, cháu đã chăm lo cho cô ấy được cái gì? Chưa từng đem đến cho cô ấy cảm giác an toàn. Khi cô ấy ở bên cháu chỉ toàn sợ hãi”

Trái tim của Lương Từ Nhan giống như bị một con dao đâm vào, rất nhanh sẽ chết đi.

"Cậu... Làm sao anh lại có thể biết được?" Ngay cả nói anh cũng không thể nói thành câu.

Không thể như vậy... Làm sao cậu có thể biết được chứ? !

Cặp mắt lạnh lùng của Hải Đăng đảo qua anh ”Tất cả mọi chuyện cháu làm cậu đều biết. Kể cả người được cháu cài vào thực hiện âm mưu. Cậu cũng đã gặp qua anh ta. Cháu có cần cậu dẫn anh ta tới trước mặt cháu đối chất không?”

Mặt Lương Từ Nhan tối tăm, như bị một tầng mây đen bao phủ, mặt cứng đờ như sắt, các cơ trên mặt đều đình chỉ hoạt động. Cả con người anh hoàn toàn không có một chút sức sống.

Hôm đó quả thật anh có thuê một người đàn ông lực lưỡng, nhìn có vẻ bặm trợn. Kế hoạch là anh ta đột nhập toa lét nữ, sau đó anh sẽ xuất chiêu "anh hùng nghĩa hiệp". Nếu cô gái bị dọa trong WC là Bích Như càng tốt, anh sẽ ghi điểm trực tiếp.

Còn nếu cô gái khác, hình tượng anh hùng của vị hoàng tử phong lưu, chính trực vẫn đủ sức hớp hồn cô.

Kết quả, xui xẻo làm sao, thuê ai không thuê, kiếm ai không kiếm, lại vớ nhầm người quen biết Bích Như.

Anh ta vừa thấy cô trong đoàn người ứng tuyển gần nơi anh ta "tác nghiệp" thì ba chân bốn cẳng bỏ của chạy lấy người.

Còn đáng ghét ra đi trong yên lặng, làm Lương Tử Nhan anh sốt ruột, không biết trời trăng gì sục vào toa lét nữ, hỏi anh ta "hành sự" nhanh nhanh.

Hại anh bị bạo hành, thiếu chút mất mạng.

Anh đâu có ngờ, cô bé này, nhìn bề ngoài nhí nhố, hoạt bát như thế, nhưng khi ra tay thì lại mạnh bạo như vậy.

Lao vào hùng hục cứ như anh ăn cắp 100 nén vàng, 1000 thoi bạc, 1 triệu viên kim cương của cô vậy.

Nghĩ tới cảnh ngày đó, thật hãi hùng...

Hải Đăng để ý tới biến hóa trên gương mặt Lương Tử Nhan. Anh đoán được thằng cháu yêu đang nghĩ gì. Lập tức chân mày nhíu lại.

Đòi anh ghét nhất người nào đã sai mà còn một hai cái cổ. Lúc nào cũng chỉ biết đổ lỗi cho người khác.

Tự bản thân làm sai cho đã rồi trách người khác bạo lực.

Sao nó không tự trách mình. Nếu không phải tại nó vào toa lét nữ sinh sự, cô bé con trong sáng thuần khiết ấy có phải giương nanh múa vuốt thế không?

Cái này không phải là bạo lực mà là tự vệ.

Thử hỏi có người con gái nào trong trường hợp đó mà không phản ứng mạnh?

Những người ngồi bó gối chịu chết là những người vô dụng. Như, cô ấy không phải là "bình hoa chung kiếng", mặc ai muốn quăng sao thì quăng, đập sao thì đập.

Hải Đăng thong thả móc điện thoại trong túi, luồn bấm một dãy số,

“Alô, Dục, tôi hẹn cho anh trong vòng 5 phút, huy động 100 vệ sĩ đến bệnh viện XYZ, mấy anh làm gì tôi không cần biết, chỉ cần hộ tống giám đốc tập đoàn Lương thị cách xa phòng hồi sức 100m cho tôi” Anh lạnh lùng ra lệnh.

Cách xa 100m. Đây là nhân nhượng lớn nhất của anh rồi.

Thân mình Lương Tử Nhan chấn động mạnh một cái, lập tức, một ngọn lửa giận dữ bốc lên trong ngực: "Cậu muốn làm gì?"

Giọng nói run run mang theo hơi thở lạnh lẽo, nguy hiểm.

"Cậu họ. Cậu không nể tình chị cậu, thì cũng phải tự suy xét lại bản thân, xem chủ nhân đích thực của công ty này là ai? Cậu nên nhớ kỹ thân phận mình: tuy trên danh nghĩa cậu là tổng giám đốc, nhưng chỉ là kẻ-làm-công-cao-cấp-do-gia-đình-tôi-thuê. Cậu có tư cách gì ở đây vênh vênh vào vào. Huống chi, gia đình tôi và cậu, vốn như-không"

Cậu ta có tư cách gì? Bất quá chỉ là đứa con mồ côi do ông chú nhặt về.

Cho cậu ta mang họ Thái, thì cậu ta vọng tưởng mình là mặt trời thật sao?

Một tia đau đớn thoáng hiện trong đáy mắt, nhưng bị Hải Đăng che dấu. Sắc mặt anh trầm tĩnh, thờ ơ xem những lời nhục mạ mình như gió thoảng qua tai.

Trùng hợp sao, lúc này, các bác sĩ đẩy Bích Như qua phòng hồi sức đi ngang. Trông thấy anh, họ gật đầu chào.

Hải Đăng mỉm cười, gật đầu đáp lại, ánh mắt dịu dàng nhìn cô gái nằm trên băng ca.

Khi tìm anh đang bị bóp nghẹt bởi sự thật tàn khốc, thì cô lập tức xuất hiện, như dòng nước ấm chảy qua, cuốn sạch mọi cảm giác khó chịu trong anh.

Nhìn nụ cười và ánh mắt dịu dàng của Hải Đăng, Lương Tử Nhan cảm thấy thật chướng mắt.

Cậu ta tưởng mình là ai? Bích Như là vợ anh. Cậu ta muốn làm gì?

Muốn tắm tía cháu dâu sao?

Đừng có mơ.

Đáy mắt sắc bén như tên bắn đâm thẳng về phía mục tiêu...

" Cậu. Xin hãy tự trọng. Người cậu đang liếc mắt đưa tình, không bao lâu nữa sẽ là cháu dâu cậu"

Người đàn ông khi yêu, 100 người, hết 99 người bá đạo. Họ không chấp nhận bất kỳ người đàn ông nào khác đến gần người phụ nữ của họ.

Lương Từ Nhan là 1 trong số 99 người đó. Thậm chí còn độc tài hơn. Ngoài anh ra, anh không cho phép người đàn ông nào nhìn Bích Như của anh.

Hải Đăng lộ ra chút phản ứng, anh chậm rãi ngược mắt, ánh mắt rét lạnh như băng, môi mỏng nhẹ nhàng mở ra, giọng nói vẫn bình tĩnh, đầy từ tính: "Thì sao?"

Chuyện kiếp trước đã thành dĩ vãng, bây giờ mọi thứ bắt đầu lại từ đầu, không biết nó dựa vào điều gì lại phán chắc chắn rằng Bích Như sẽ là vợ nó.

Chưa đến phút cuối thì còn chưa biết ai thắng ai thua.

Hai chữ ngắn gọn, trong nháy mắt đưa Lương Từ Nhan vào đường cùng!

Anh nhất thời cứng họng, khuôn mặt đỏ bừng, không biết nên nói điều gì, sợ hãi liên tục xông lên đầu: ý tứ trong lời nói của Thái Hải Đăng là gì?

Là khiêu khích? Thể hiện quyết tâm tranh giành?

Hay đơn giản chỉ là lời tranh cãi lúc nóng giận của 2 người đàn ông?

Nhưng dù thế nào, thì cậu ấy cũng đã thành công trong việc đốt lên ngọn lửa giận ngập trời trong anh.

Có câu: Một lần bị rắn cắn, mười năm sợ dây thừng. Kiếp trước Lương Từ Nhan vì đau khổ đợi chờ Hoàng Bích Như quay đầu tha thứ. Đợi mãi... đợi mãi...

Rồi... cho dù anh chết, cô cũng không tha thứ cho anh.

Nên giờ anh sợ. Sợ đôi tay này sẽ không nắm giữ được cô...

Lo sợ càng nhiều, ghen tuông càng lớn, nỗi hận trong lòng cũng theo đó dâng cao nghi ngút.

Nhắm mắt, đè nén tất cả lạnh nhạt cùng lạnh lùng, Lương Từ Nhan xoay người, ánh mắt trầm tĩnh như nước, trầm giọng nói: "Cậu tự nhìn lại bản thân mình đi. Ngoài cái chức danh tổng giám đốc tập đoàn Lương thị do gia đình tôi ban cho, cậu có gì? Cậu muốn tranh đoạt cô ấy với tôi sao? Cậu đừng có không biết tự lượng sức mình"

Thái Hải Đăng nhủ chặt chân mày. Tay anh nắm chặt thành xe, gần từng chữ: "Cháu muốn tự mình rời khỏi nơi này hay là đợi những người vệ sĩ kia đến đưa cháu đi?"

Hải Đăng rung mình, tựa như có con gió độc len lõi vào thân! Anh thật không ngờ, vì tình yêu, đứa cháu mà anh luôn yêu quý có thể thay đổi như thế.

Ngày trước nó tuy lạnh lùng nhưng chưa bao giờ tàn nhẫn tổn thương người khác.

Trước đây hai người đối xử thân tình, coi nhau như bạn bè tri kỷ, vậy mà... bây giờ... anh có thể nhìn thấy sự căm ghét cực độ tỏa khắp người nó.

Nhưng... Từ Nhan, đứa cháu này của anh cũng thật đáng thương. Cảm giác tuyệt vọng khi mất đi thứ mình yêu quý, khó khăn mới có lại, nên nó luôn sợ hãi bị người khác cướp đi.

Đó cũng là thường tình.

Hơi thở của người đàn ông nhu hòa lại, Hải Đăng nhìn chăm chú vào gương mặt lạnh lùng đầy khí giận của Lương Từ Nhan, thì thầm:

"Từ Nhan, con suy nghĩ nhiều rồi." Đôi môi phát ra âm thanh lạnh lùng kiên định, tựa như một lời cam kết...

Tranh giành ư? Quan trọng không phải là ai nắm giữ cô ấy mà quan trọng là cô ấy yêu ai.

Chỉ cần điều Bích Như muốn, cho dù đau lòng bao nhiêu thì anh cũng sẽ giúp cô đạt được.

Đột nhiên tiếng di động vang lên, Hải Đăng cầm lên nghe. "Này, Dục, thế nào?" Âm thanh trầm thấp dần dần tăng lên cao khiến người khác phải sợ hãi.

"Thưa tổng giám đốc, " hàng" ngài muốn, đã được đưa tới cửa!" Giọng không cảm xúc của người vệ sĩ tên Dục vang lên trong điện thoại, âm thanh Người Về Từ Lòng Đất khác xa với nội dung tếu táo trong lời nói anh ta.

"Cảm ơn!" Anh vừa nói vừa cười khẽ, đầu lắc nhẹ, rồi cúp điện thoại.

Mấy tuổi rồi mà còn sting dẫu thế?

Lúc này ánh mắt mới lướt qua nhìn thẳng vào ánh mắt ung sắc bên. Môi mỏng mấp máy, lạnh lùng nói: "Mặc kệ cháu tin hay không, cậu chưa bao giờ có ý định tranh giành với cháu. Nếu cháu thật sự muốn đền bù cho Bích Như, hãy cố mà đối tốt với cô ấy. Nếu không..... Cuối cùng cháu chỉ đẩy cô ấy càng ngày càng xa cháu mà thôi!"

Đau đớn, lan tràn đến tất cả xương cốt tứ chi, nhưng trong giọng nói vẫn cố kiềm nén.

Sau đó anh xoay người rời đi.

Sau lưng anh, một đội quân vệ sĩ hùng hậu đang vây lấy Lương Từ Nhan.

Hải Đăng biết, nhưng anh không quan tâm. Hoặc có thể nói, anh không còn sức quan tâm nữa. Sự thật phũ phàng, đầu đã biết từ lâu, nhưng nay bị chính người mình thân thuộc đem ra làm vũ khí, đâm thẳng vào tim, khiến anh rỉ máu.

Nội tâm Hải Đăng kêu gào: Không cần quan tâm đến những người đó. Anh chỉ cần quan tâm đến cô gái nhỏ trong kia.

Vì, cô ấy sẽ không bao giờ tổn thương anh.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Anh Chết, Em Có Tha Thứ Cho Anh Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Chương 14

Trong phòng bệnh VIP được bố trí rất gọn gàng, mọi đồ vật đều phủ một màu trắng sữa sạch sẽ. Những tia sáng từ đèn hành lang tiến vào qua ô cửa, dừng ở trên người Hoàng Bích Như, cũng dừng lại trong tim Hải Đăng, khiến anh cảm thấy hai mắt mình xót xót.

Con cá nhỏ của anh dễ bắt nạt như vậy sao?

Vốn dĩ là một cô bé hồn nhiên yêu đời, ngây thơ như sương sớm, hoàn toàn không có tâm cơ, chưa từng biết hại ai, vậy mà đến cuối cùng lại vẫn có người không bằng cảm thù thương tổn, suýt chút nữa uy hiếp đến sinh mệnh yếu ớt của cô.

"Như..." Anh nhỏ giọng gọi cô, nhưng cô vẫn không hề đáp lại.

Hải Đăng khẽ thở dài. Trong lòng anh cảm thấy cực kỳ áy náy. Sau khi trùng sinh, anh luôn muốn bảo vệ cô, đem đến cho cô mọi điều tốt nhất. Nhưng... giờ phút này, cô vẫn nằm đây, vẫn chịu tổn thương.

Là anh bất tài, không thể bảo vệ tốt cô.

Anh phải làm sao bây giờ? Như, em nói đi...

Người vệ sĩ nhẹ nhàng đẩy cửa ra, cung kính đặt tô cháo nóng hổi lên bàn: "Tổng giám đốc, cả buổi chiều nay ngài vẫn chưa ăn gì"

Hải Đăng thờ ơ, đôi mắt chỉ nhìn chằm chằm cô gái nằm trên giường "Đề đó đi"

"Yes, sir!" Cúi gập đầu 180 độ, nhưng, mục đích chọc cười thất bại hoàn toàn.

Xem xem đi. Vị đại boss chí cao vô thượng nắm giữ túi tiền của anh ta, sắc mặt vẫn chẳng khá hơn tí nào.

Ngài hiền triết, có mỹ danh Hữu Dục, nói không sai: Người lọt vào bể tình, thẳng nào cũng... ngu rảo trôi.

"Anh cũng đi làm việc khác đi! Nhân tiện mua giúp tôi chén cháo tổ yến bồi bổ cho Bích Như!"

Hữu Dục ngẩn ra, "Dạ. Tổng giám đốc."

huhu. Ngài tổng. Tôi theo ngài lâu như vậy, nửa giọt cháo hành ngài còn không nhớ tới tôi đâu đấy.

Thật bất công!!!

Xưa có câu: Hồng nhan bạc mệnh. Nay có câu: Hồng nhan bạc triệu.

Đó có sai!!!

Sau khi người vệ sĩ bước ra khỏi phòng, Hải Đăng tay cầm điện thoại di động, lưu loát bấm một dãy số.

Anh phải gọi báo tin cho cha mẹ Bích như biết, để họ khỏi lo lắng.

Ông Hoàng Nhân Ngao, cha Hoàng Bích Như đang ngồi gục... trên bàn ngáy khò khò. Bên trái ông điện thoại cố định, bên phải là điện thoại di động.

Đã trễ thế này mà con gái rượu vẫn chưa về. Làm tâm trạng người làm cha như ông bây giờ y chang người đang phồng đít mà còn bị bắt ngồi trên chảo lửa.

Gọi cho nó một chục cuộc, nhưng không ai bắt máy. Đau lòng quá đi.

Thế là ông dứt khoát ngồi đó, ôm điện thoại đợi cuộc gọi. Sau đó... đầu tiên, mắt ông nhắm lại, đầu ông gục xuống, miệng ông há ra: phò... phò... phò... luôn lúc nào không biết.

Đang ngủ ngon lành, bỗng nhiên bị tiếng chuông điện thoại kêu inh ỏi đánh thức, ông Hoàng nửa tỉnh nửa mê quơ điện thoại di động lên, mắt nhắm mắt mở nghe máy, “Alo, ai thế? Nói chuyện đi! Đây... Muốn gì hả? Gọi cho đã mà không nói chuyện, có bị bệnh không vậy?”

Cầu gắt mở to hai mắt nhìn ngang ngó dọc xem thử thằng nào bố láo bố lếu nào ăn gan hùm mật gấu dám phá giấc ngủ của ông đây.

Tiếng chuông điện thoại vẫn reng. Để ý kỹ lại thì ra là tiếng chuông lúc này ông nghe được là chuông của cái điện thoại bên trái, tức là... điện thoại bàn.

Ngước nhìn đồng hồ treo trên tường, đã gần 8h tối. Thế mới biết mình đã vinh quang gục trên bàn ... 2 tiếng đồng hồ.

Ông cứ đinh ninh cuộc gọi đến là con gái yêu. Nên dù bức bối đang ngủ thì bị đánh thức, ông cũng không thể nói chuyện cộc lốc, hay hò hét nó trong điện thoại được.

Nguyên tắc vàng của người cha mẫu mực: Không bao giờ được la con cái khi chúng ở ngoài đường.

Muốn gì thì về nhà rồi nói.

Cầm làm bề mặt con cái trong mọi tình huống !!!

Vì thế, ông bắt máy, lấy giọng điệu " người lớn không chấp nhặt trẻ con" chào đón con gái yêu:

“A lô, Như hả con? Sao giờ này chưa về nữa?”

Nghe giọng là cha Bích Như. Anh cảm nhận được trong giọng nói đầy lo lắng.

Cũng phải thôi. Cha mẹ nào có con gái lớn đi làm về trễ hơn 4 tiếng đồng hồ, gọi điện thoại hoài không được, ruột gan không nóng mới là lạ.

Hải Đăng lễ phép “Cháu chào bác. Cháu làm cùng công ty với Bích Như. Hôm nay có đồng nghiệp mời cô ấy dùng cơm. Nên... nên... cô ấy về trễ một chút”

Cái này cũng không tính anh nói dối. Cô đích thực là được đồng nghiệp lôi đi ăn, à không, nói chính xác là " bị", chỉ có điều “khao” tới phải vào bệnh viện.

Ra là thế. Hại ông lo sốt vó cả buổi tối.

Có điều...

“Vậy sao? Vậy cho tôi gọi lời cảm ơn mọi người ở cộng ty đã chiều cố con bé. Nhưng sao nó không đích thân gọi điện thoại về cho tôi, mà phải nhờ cậu gọi dùm?”

Biết ngay mà. Dù có 1000 lý do đi chăng nữa cũng không thể che được. Nhưng... biết nói sao cho ông cụ hết lo? Chả lẽ nói thật với ông rằng: “Thưa bác, con gái bác nhờ phúc đồng nghiệp mời đi ăn nên giờ vào bệnh viện cấp cứu luôn.” Và “đồng nghiệp” đó chính là sếp mới của cô ấy.

Nói ra ông cụ không lo đến chết, anh đi đầu xuống đất.

“Cháu...” Ấp úng mãi không biết nói sao, sắc mặt hết biến xanh lại chuyển sang đỏ. Anh không bao giờ muốn nói dối với những người con cá nhỏ coi trọng. Huống chi, đây lại là ba cô.

Nhận ra sự khó xử của người bên kia đầu dây, đầu óc của người kinh nghiệm sống bao năm, từng trải bao chuyện đời dâu bể, lại càng hiểu rõ con gái mình, ông Ngao lập tức nhìn thấu vấn đề, tay còn lại đập đập trán, cay đắng hỏi:

“Bữa tiệc có món nào cay không?” Ngần vịn lần đừng nói có. Con bé không ăn được đồ cay.

“Dạ... Có ...Chút ít... Không đáng ngại” Vì cô ấy nôn ra hết rồi. Sau khi cấp cứu không còn gì đáng ngại nữa..

Xong đời! Hiểu con không ai bằng cha mẹ. Ông biết tính con gái rượu cả nể, với lại, tình huống trước mắt, có là nhị cũng phải nể, huống chi là cả.

Tình huống này không thể trách con gái ngoan của ông. Ngày đầu đi làm, đồng nghiệp mời đi ăn, từ chối thì quá mức chảnh cái rồi.

Mà món ăn ở ngoài, có món nào không cay đâu?

“Con bé nằm ở bệnh viện nào? Phòng mấy? Bác sĩ nói chừng nào xuất viện?” Gương mặt già nua nhăn tít lại. Lòng đau như cắt, nước mắt đầm đìa, chỉ cảm tức chưa xả thịt, lột da, ăn gan, uống máu cái tên thói tha nào dám lôi con ông đi chịu tội.

Tổ ông, tổ cha, tổ... mấy chục đời nhà mày. Ông mà biết là cái quân chết giẫm chết bầm nào khiến con yêu con quý của ông thành như vậy, chỉ với một chiêu "Đồ Long đao pháp" thôi, ông đây sẽ biến mày thành..., đờ tồn tiền qua Thái Lan!!!

Ngồi băng ghế đá dưới sân bệnh viện, Lương Tử Nhan đột nhiên thấy ngứa mũi, hắt xì liên tục cả chục cái. Mũi anh ta trong vòng 1 phút 30 giây liên sùng như quả cà chua.

Quan trọng nhất là, cái-chỗ-ấy-ấy sao lại xót xót nhĩ?! Cảm giác như có ai đập một phát vào....vậy (¬_¬)

Haizz. Không khí trong bệnh viện này thật không tốt tí nào.

Ở dưới thang cháu đang "đau đốn", trên lầu ông cậu gật gù, trong lòng thầm tán thưởng với vị lão nhân đang nói chuyện điện thoại cùng mình, quả thực gừng càng già càng cay. Khóe miệng anh nhếch lên, chậm rãi mở miệng:

”Đúng thật là không có chuyện gì có thể qua mắt bác Hoàng! Cô ấy đang ở bệnh viện XYZ, phòng... , lầu... Bác đi - lược bỏ n từ chỉ đường cẩn thận-sẽ tới. “

Ông Ngao cố nén tâm tình kích động “Ừ” một tiếng lấy lệ.

Thái độ của bác trai khiến anh cũng khản trương, lật đật bổ sung: "Cháu nói thật. Bích Như không còn nguy hiểm gì nữa. Bác trai bác gái không cần lo lắng. Đợi cô ấy khoẻ hơn một chút, cháu sẽ đích thân đưa cô ấy về nhà. Bác yên tâm” Tiếng nói trầm thấp ngập tràn vẻ kiên định và chút khản cầu.

”Cháu-sẽ-chăm-sóc-cô-ấy-thật-tốt “. Tất nhiên câu này anh để trong lòng.

Nghe giọng điệu chàng trai bên kia đầu dây lộ vẻ khản trương, ông Hoàng Nhân Ngao cố gắng giữ mình không nhất thời để lộ xúc động, cười phá ra.

Haha. Thật là thằng bé ngoan. Biết nghĩ tới tâm tình người lớn.

Quan trọng nhất là, không biết nó quen con bé bao lâu, mà nghe trong điện thoại, thấy nó thiếu điều đưa con bé lên vai.

Chỉ cần qua tay ông đào tạo, bảo đảm một thời gian ngắn sau, thằng bé này có triển vọng gia nhập hội "những người đàn ông đội vợ lên đầu"

Rất tốt...

Đôi mắt hồ ly ngàn năm sáng rực còn hơn đèn pin trong đêm tối. Giọng nói ngọt như mật chẳng mấy chốc vang lên, còn khuyến mãi thêm ngữ điệu thờ dài y như thật:

”Không cần phải nói. Tôi tin cậu. Giúp tôi chăm sóc con bé thật tốt. “

Trong lời nói chứa đựng sự chúc phúc và dặn dò.

Nói xong, cúp máy cái rụp.

Hồô. 22 năm cực khổ nuôi dạy. Cuối cùng cũng có thể tổng tiến “hũ mắm treo đầu giường” này đi rồi.

Word Hạnh phúc được viết từ giây phút này.

Bà Hoàng chiều giờ đi đám, nên không biết việc con gái “mất tích”. Bà về, mới bước vào nhà, đã nhìn thấy chồng đang cười tí ta tí tòn: “Ai gọi mà ông vui thế?”

Ông Hoàng Nhân Ngao thông thả cầm ấm trà, chậm rãi rót ra tách, rồi chậm rãi tu một hơi cạn sạch, xong mới nhìn vợ:

“Chúng ta sắp có con rồi”

Ding dong..., bà Hoàng liền sững sờ, “Ông... Ông nói Gì??”Đôi mắt tròn to hết cỡ nhìn chồng. Lão già. Đang nói cái quái gì thế hả?

Ông Hoàng miệng cười, tay vỗ vào tay vợ: “Bà cứ vậy. Chuyện đâu còn có đó, thịt chó còn có mắm tôm. Cứ từ từ. Tôi kể cho mà nghe”

Rì rà rầm rập...

Nhỏ to... to nhỏ...

"Túm lại, bà xem đi, không bao lâu, con gái sẽ rinh về cho chúng ta một thằng rể!"

Sau khi bài diễn văn nhạt thếch kết thúc, người cha rất có lương tâm nào đó hùng hổ phán câu xanh rờn, thành công khiến vợ á khẩu.

Lão già này, con gái nhập viện không lo. Ở đó mà rề vớ cò.

Xem ra lão ham có rể tới phát điên rồi.

Ặc ặc, chả lẽ ở với mình, bị mình bắt nạt dữ quá, ham hồ kiếm đồng mình, định một bước "kháng chiến vùng lên" à?

Còn khuya, kh-y-khuy-a-khuya nhé.

Người đàn ông kia, con gái quen bao lâu, tình cảm tiến triển thế nào còn chưa biết, lại hờ ra thì con rể này, con rể nọ.

Rồi còn, tính tình anh ta thế nào, gia cảnh ra sao,... thiếu gì chuyện phải tìm hiểu.

Bà biết chồng mình thuộc hội chứng "cuồng con". Trong mắt ông ta, tiêu chí chọn rể nhất định phải là: "đội con ông ta lên đầu", còn những vấn đề khác-Him dont care.

Nhưng mà...

Trời ạ. Kết cục bà lấy phải ông chồng quái-quái-quái cỡ nào!!!

(Quái: Why I marry him?- quái: Ông ta thật quái đản- người miền Nam phát âm từ oái thành quái: Tôi oái ông ta rồi.

Trời ơi!!!)

Thiệt là. Hối hận không kịp.

Hải Đăng cúp điện thoại, nhìn Bích Như đang ngủ bằng ánh mắt dịu dàng.

Ba em bảo tin tưởng anh. Em.cũng sẽ luôn tin tưởng anh chứ?

Bạn đang đọc truyện *Nếu Anh Chết, Em Có Tha Thứ Cho Anh Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Chương 15

Lúc Hoàng Bích Như tỉnh lại, sắc trời đã tối đen, đèn bàn bên cạnh tủ giường phát ra ánh sáng nhu hòa.

Cô nhìn lên vách tường màu trắng, trần nhà màu trắng và drap giường màu trắng, ý thức được mình lại ở trong bệnh viện như trước, chỉ là, ngay cả bản thân cô cũng không biết lúc nào đã ngủ mất.

Ít nhất thời điểm đi rửa ruột, cô vẫn còn tỉnh táo, nhưng chuyện sau đó cô đã không còn ấn tượng.

Cô với tay lên đầu tủ, túi xách của mình đã nằm ngay ngắn ở đó.

Quái lạ, từ lúc theo tên đại boss biến thái ấy đến nhà hàng, sau đó đưa vào bệnh viện cấp cứu, từ trên xuống dưới, ngoài cái thân cô và bộ quần áo đang mặc trên người ra, cô không có gì.

Cô nhìn đồng hồ. Đã 9h hơn.

Nghĩ đến mình chậm trễ không quay về, cha mẹ trong nhà sẽ lo lắng. Bích Như lập tức ngồi dậy, định lục điện thoại di động trong túi xách, gọi về nhà báo bình an cho cha mẹ.

Chợt, một chiếc áo khoác âu phục rơi ra từ trên người cô.

Là của anh Hải Đăng, có thể anh ấy quên mang đi...

Không biết tại sao, Hoàng Bích Như lại liên tưởng đến tình cảnh anh đổ dành mình vào bệnh viện, cô mím môi, trong lòng cực kỳ ngọt ngào, sau đó cô vo chiếc áo ôm chặt vào lòng, tay kia móc điện thoại gọi về nhà.

Đầu dây bên kia vừa nhận được điện thoại lập tức nghe máy.

"Như hả con?"

Là mẹ. Mẹ kính yêu của con.

"Dạ. con nè mẹ" Giọng cô nghẹn ngào. Tay phải trong vô thức ôm chặt cái áo hơn.

Cô biết ba mẹ rất lo cho mình.

Nhất là ba cô. Người có hội chứng "cuồng con gái rượt" như ông, thấy cô tan ca tới những 4 tiếng sau chưa về, không lo chết mới là lạ.

Trong trường hợp này, cô biết mình phải tỏ ra kiên cường, mạnh mẽ cho ba mẹ khỏi lo. Nhưng cô vẫn không áp chế được bản thân, vẫn muốn làm nũng, vẫn muốn than đau khổ với cha mẹ.

Đây là tâm lý bình thường của những đứa con, trong lúc yếu đuối nhất, cần sự chở che, họ luôn nghĩ về 2 đấng sinh thành.

Bích Như lại là con út. Nhà cô tuy không giàu có gì, nhưng trước giờ cô luôn được cha mẹ, bạn bè, thậm chí là họ hàng nâng niu như báu vật.

Cô lại mới ra đời, chưa từng trải qua sóng gió, bây giờ bắt ngờ đụng độ thói đời bạc bẽo, nên nỗi sợ càng to lớn hơn..

"Chuyện gì thế con? " Đầu dây bên kia, tiếng mẹ dịu dàng, là nắm tay vững chắc kéo cô ra khỏi vực sâu sợ hãi.

"Con không sao. chỉ là mới xa ba mẹ có mấy tiếng mà con rất nhớ. Mẹ, mẹ nói xem, sau này con làm sao lấy chồng được?" Tâm trạng khôi phục, cô lại giờ giọng làm nũng.

Bà Hoàng bị con gái chọc bật cười, gương mặt trung niên thoáng chốc trẻ đi vài chục tuổi.

"Cái con bé này. Lớn rồi chứ còn nhỏ nhắn gì nữa đâu mà cứ suốt ngày nhõng nhẽo. "

Bích Như tay thoan thoát xếp chăn, miệng cười ngọt ngào, như thể mẹ đang ngồi cạnh mình "Hi. Con là con gái của ba mẹ, không nhõng nhẽo với ba mẹ thì nhõng nhẽo với ai?"

Nói tới đây, để điện thoại xuống, loay hoay mặc áo khoác của mình vào, mặc xong mới cầm điện thoại lên, giọng chuyển sang nghiêm trang: "Mẹ. Nói với ba đừng lo lắng. Giờ con sửa soạn về nè. Còn mọi chuyện, để về nhà con kể ba mẹ nghe sau." Cô hồn nhiên nói, không nghĩ tới, với tính cách ba mẹ mình, nếu không phải đã biết tường tận sự thật, làm sao có thể từ đầu tới cuối, không hỏi han câu nào việc cô tới giờ vẫn chưa về.

"Sáng nay mẹ có thấy con đi xe đâu. Bây giờ sao về? Giờ này đường còn taxi không?"

Bích Như khoác túi xách lên vai, cô đứng dậy, tai vẫn nghe điện thoại, tay kia ôm chặt áo khoác. "Mẹ yên tâm. Taxi chạy 24/24 mà"

Khụng người suy nghĩ: Phải không ta? Cô đây chỉ muốn nói cho ba mẹ yên lòng. Không biết có đúng không nữa.

Nhìn chăm chăm áo khoác trên tay, chân cô bước nhanh đi đến cửa.

Mở cửa ra. Trong lòng thầm nhủ: Nhất định phải tìm cơ hội thuận tiện cảm ơn anh một lần nữa giúp đỡ mình.

"Đây là bệnh viện lớn. Con dám cá một đồng taxi đang xếp lớp như cá mè dưới cổng bệnh viện luôn ấy chứ. " Thuận tiện khép cửa lại.

Đêm khuya yên tĩnh, hành lang không có chút tiếng động nào, khi Hoàng Bích Như đóng mở cửa phát ra âm thanh cọt két rất nhỏ.

"Vội lại, nếu không có sẵn thì con sẽ gọi điện thoại yêu cầu dịch vụ. Con mẹ cũng đâu phải không đem theo tiền"

Bước chân tiến về phía trước ngừng lại đột ngột. Ánh mắt Bích Như ngỡ ngàng nhìn cảnh tượng trước mắt.

Ngoài hành lang, một bóng người ngồi ở trên... giống như ghế nhưng không phải ghế...

Bích Như tưởng mình nhìn lầm. Cô dụi dụi mắt nhìn thật kỹ.....

Khoảnh khắc đó đẩy lòng cô dâng lên cảm xúc chua xót lẫn ngọt ngào mà không thể dùng lời nói nào hình dung được.

Theo bản năng cô thả nhẹ tiếng bước chân, chậm rãi đi đến gần chiếc xe lăn, phản chiếu trong mắt cô chính là hình ảnh thân thể cao lớn của Thái Hải Đăng đang ngồi trên xe, đầu anh dựa sát tường, hai mắt nhắm nghiền.

Anh... anh... đang ngủ. Ngủ ngoài hành lang vừa lạnh rét vừa đông cứng này.

Hốc mắt cô cực kì đau xót.

Anh ấy... anh ấy đã ngồi ngủ ở đây bao lâu rồi?

Cô nhớ, trong cơn mê mang, cô cảm giác có bàn tay ấm áp nhẹ nhàng vén những sợi tóc mai trên trán mình qua bên tai, rồi một ánh mắt dịu dàng sâu kín luôn đặt lên người cô, còn có giọng nói trầm thấp liên tục gọi tên cô.

Người ấy... là anh sao?

Trên người Hải Đăng vẫn còn mặc bộ quần áo ban ngày, chỉ là áo khoác bên ngoài hiện tại ở trong tay Bích Như.

Chiếc áo sơ mi trắng có phần nhàu nát, có lẽ lúc ngồi trên xe, khi cô dúi vào người anh, đã tạo ra.

Thật sự cô không tưởng tượng nổi cảnh tượng lúc mình ôm Hải Đăng mà kêu gào, khóc lóc. Bộ dạng cha chết mẹ sống, à lộn, cha chết mẹ chết như thế nào.

Quá sức mắt mất!

Bà Hoàng vừa dọn dẹp nhà cửa vừa nghe điện thoại nên không để ý con gái đang nói thì ngưng lại.

Nhưng một lúc lâu sau, vẫn không nghe tiếng con gái rượt nói chuyện tiếp. Bà sốt ruột, giọng nói có phần lo lắng "Chuyện gì thế con?"

Bản tính con gái bà, bà biết. Nó không bao giờ hỗn đến mức, đang nói chuyện điện thoại với mẹ, lại tắt ngang xương. Trừ phi có chuyện gì đó.

"Không... không... có gì đâu mẹ" Bích Như lắc lắc đầu, mắt vẫn nhìn phía trước.

Trong hành lang, ánh sáng đèn neon hơi chói mắt, có lẽ là cảm thấy ngủ không yên, một cánh tay của Hải Đăng đặt ở trên mắt, ngăn ánh sáng chiếu thẳng vào mình.

Bích Như đứng ngây ngốc, mắt nhìn gương mặt trắng bệch vì lạnh của anh, đôi mắt đăm chiêu.

Sao anh ấy chưa chịu về nhà?

Anh ấy ... vẫn luôn.....canh giữ ở bên ngoài như vậy sao?

"Mẹ...Con có việc... Con gọi lại cho mẹ sau" Giọng ngập ngừng, lộ sự áy náy. Cô chưa bao giờ chủ động tắt điện thoại của cha mẹ trước.

Nói xong câu đó cô liền cúp máy, nhanh tay bỏ điện thoại vào túi xách.

Chỉ sợ mẹ nói thêm lời nào, cô sẽ dao động.

Cô cúi thấp người, đặt túi xách của mình sát bên chân anh, sau đó rón ra rón rén, tay cầm chiếc áo định đắp lên trên người Hải Đăng.

Chợt, cô dừng lại, nhìn áo khoác âu phục cầm ở trong tay mình.

Rõ là đênh đoảng. Sao cô có thể quên chiếc áo này màu đen.

Màu đen hút muối. Trời đã tối muối càng nhiều. Dám cá chỉ cần cô đắp lên, đàn muối như loài kèn kèn thấy xác ướp Ai Cập, bu lại như lá trong rừng lấm ả.

Cô cời áo khoác trên người mình ra, thật cẩn thận, thật nhẹ nhàng, sau khi khoác lên người Hải Đăng xong, còn tỉnh tề chỉnh lại, sao cho chiếc áo bao phủ chặt toàn thân anh, tránh để anh bị lạnh.

Đây là bản năng con út của cô. Chăm sóc cho anh trai và ba lâu ngày, đã luyện thành thói quen.

Áo khoác của cô màu hồng, tất nhiên an toàn hơn, nhưng lại nhỏ so với vóc người anh.

Dưới sự cố gắng của cô, chỉ có thể miễn cưỡng giúp anh chống lạnh.

Bích Như thở dài. Đây chính là sự khác biệt giữa đàn ông và đàn bà, không đúng, cô là phụ nữ, mà người ta vẫn thường hay nói đó sao?!

Đắp xong, cô...bỏ chạy...(-_-)

Chỉ là không đến năm phút, cô lần nữa quay trở lại, trên tay cầm theo cái ghế đẩu.

Bích Như nhẹ nhàng bước nhanh về phía Hải Đăng. Cô đặt ghế bên cạnh anh. Sau đó, móc điện thoại ra, bước vài bước ra lan can.

Bích Như xoay lưng về phía lan can, tiếp tục sự nghiệp " nấu cháo điện thoại" còn đang dang dở:

" Mẹ. Con yêu ba mẹ nhiều lắm" Giọng nhão nhào nhọt vang lên khiến đầu dây bên kia nổi hết da gà.

"...." "Mày khùng hả con? Biết đang nói chuyện với ai không?"

Con quý. Đang diễn tấu hài đó hả con?

Thân là ba nó, nó dám tự tiện chuyển đổi giới tính cho mình lúc nào vậy?!

hừhừ. Vì hình tượng người cha vĩ đại. Ta nhìn.

Bích Như "..."

Chết cha con la rùi.

Là ba chứ không phải mẹ.

Cười gượng "ha ha. Xin lỗi papa thân yêu. Con lộn. "

Vịt còn có vịt lộn. Người tát sẽ có lúc lộn xộn tùm lum.

" Nhưng con nói thiệt. Con yêu ba mẹ nhiều lắm". Mắt vẫn nhìn chăm chăm người đàn ông đang ngồi đối diện.

Không biết anh ta có hát tung cái áo ra như ông anh mình không nhỉ?!

" Sao thế? Có gì muốn xin xỏ hả con?" Con với cái. Vòng vo trái ngoa ngoài. Muốn xin gì thì nói phứt ra luôn cho rồi.

" Ba quả là người đàn ông tâm lý nhất trên đời. Là người cha vĩ đại nhất nhân gian. Là tấm gương sáng chói cho các con học tập. Ba ơi- giọng càng nhão hơn- Tối nay con... không về ngủ được không ạ?"

Rầm...

Không ngủ ở nhà chứ ngủ ở đâu? Định phơi thầy tại bệnh viện hả?

Sợ ba mẹ hiểu lầm, lại lo lắng, cô vội vàng giải thích:

" Cũng... cũng không hẳn là qua đêm không về. Con chỉ xin về trễ chút xíu. Con có người bạn, vì chăm sóc cho con nên ngủ quên tại hành lang bệnh viện.... Con chỉ muốn ở bên chăm sóc anh ấy. Đợi anh ấy tỉnh lại, con sẽ về liền. Ba mẹ yên tâm. Anh ấy là người tốt. Không nguy hại gì đến con"

Cô tưởng ba sẽ ngăn cản. Nhưng ông Ngao không trách cứ gì. Chỉ nhỏ nhẹ khuyên cô trời đã tối, con muốn về hay không thì tùy. Quan trọng là trong bất cứ tình huống nào cũng phải chăm sóc tốt cho bản thân.

Bích Như thờ phào. Cô ngồi xuống ghế, ôm chặt túi xách, và áo khoác của Hải Đăng vào người, thoải mái nhắm mắt lại.

Ba mẹ lúc nào cũng tâm lý như thế.

Được làm con của ba mẹ là hạnh phúc lớn nhất đời cô.

Bích Như luôn được người thân cận xem như báu vật chiều chuộng, không có nghĩa là cô chỉ biết hưởng thụ sự chăm sóc mọi người dành cho cô.

Cô vẫn biết cái gì gọi là đồng cam cộng khổ.

Lúc chạy đi kiếm ghế, cô dạo quanh khắp một vòng bệnh viện, vẫn không thấy những người bạn của anh đâu

Có lẽ họ đã về nhà.

Anh đang ngủ say, có vẻ rất mệt. Là bạn tốt, thấy bạn mình mệt mỏi, phải tạo điều kiện cho bạn nghỉ ngơi phục hồi sức khỏe, chứ không phải lôi bạn đang trong cơn ngủ say dậy.

Cô không đành lòng đánh thức anh.

Cũng không thể bỏ mặc anh ở đây ngồi ngủ 1 mình như thế được.

Nguyên tắc kết bạn của cô: Ai bỏ bạn bè trong cơn hoạn nạn thì rồi người đó sẽ được biết nỗi đắng cay của cơn hoạn nạn.(S. Ruxtavêli)

Bạn bè là khi có nạn, cùng nhau chung chịu. Chứ không phải mạnh thì nào thẳng nấy "de".

Nên, cô sẽ ở đây, cùng chịu lạnh với anh.

Cùng lúc đó, người vệ sĩ tên Dục vẫn luôn ở bên bảo vệ sếp. Anh ta nhìn vào, ánh mắt thoáng ngỡ ngàng.

Bức tranh... tĩnh như nước, người cũng như nước... nhìn bề ngoài tưởng như vô tình, nhưng thật ra hữu tình. Ánh đèn chiếu vào: hình ảnh 2 người ngồi bên nhau. Thật dịu dàng, thật ấm áp. Không dựa đầu, không nắm tay, chỉ đơn giản là ngồi cạnh nhau, dùng chân tình đánh tan con giá lạnh.

Trời lạnh, gió to. Quả thật không cần phải cùng anh ngồi đây hứng gió Tây Bắc, cô có thể quay người đi. Nhưng cô gái nhỏ, với nụ cười lúc nào cũng rạng rỡ trên môi, hết mực dịu dàng, vẫn cam tâm tình nguyện ở lại, kiên trì thực hiện nguyên tắc "Bàn bề sinh tử chi giao. Có phúc cùng hưởng có họa cùng chia" của mình

Còn người đàn ông. Chỉ một lòng cho đi, không cầu đền đáp.

Rõ ràng có thể vào trong ngủ, nhưng vẫn cố chấp ra ngoài cho muỗi chích chọi, chỉ muốn người con gái ấy không bị tổn hại danh tiếng.

Rõ ràng, khi người con gái ấy bước đến đã tỉnh, nhưng vì không muốn cô ngại ngùng, vẫn cố giữ con tim đang đập loạn bình ổn.

Rõ ràng, khi người con gái ấy chạy đi, bị thương là thế, nhưng vẫn không ngăn lại.

Rõ ràng, khi được nhận hồi đáp, tâm vốn dĩ lâng lâng trên cõi mây, vẫn cố khắc chế mình không run lên, vì sợ cô gái ấy thấy mình tỉnh lại, sẽ ngại ngùng, sẽ xấu hổ.

Yêu, là sợ cho đi, bằng chính con tim. Người con trai tự nguyện cho, người con gái dịu dàng đáp lại, dù cô chưa bao giờ biết những gì anh đã làm vì mình.

Như vậy, có tình là chân tình xuất phát từ chân tâm không?

Là thật tâm, thì sẽ là hạnh phúc nhất đời.

Nếu là thương hại, thì...

Nghĩ tới đây, người vệ sĩ không can đảm nghĩ tiếp.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Anh Chết, Em Có Tha Thứ Cho Anh Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Ngoại Truyện

Luôn trách anh ta vô tình, nhưng người vô tình nhất chính là cô.

Phần 1: Nỗi lòng người ra đi

Ngày đó, trong công viên...

Một người phụ nữ xinh đẹp, ánh mắt dạt dào hạnh phúc, đang ngồi một bên ngắm đứa con nhỏ 3 tuổi hồn nhiên nô đùa.

Chợt, cô nhớ đến 1 chuyện.

Hàng loạt tờ báo hôm qua giật tiêu đề: Giám đốc Lương Từ Nhan- tập đoàn hùng hậu Lương thị tự sát tại nhà riêng.

Toàn là những bài báo nhảm nhí, kể lể về cuộc đời anh ta, tường thuật anh ta sinh thời giới thế nào, tài cán ra sao...

Nụ cười. Anh ta là người vẫn chứng nào tật nấy. Thậm chí lấy cái chết ra làm công cụ P.R cho mình.

Cô nhớ bài báo có đoạn: Ngài Lương trước khi chết, trên người vẫn ôm khư khư tấm ảnh. Trên ảnh viết dòng chữ: Nếu anh chết, em có tha thứ cho anh không?

Đáy lòng cười lạnh. Anh ta nghĩ, sau bao nhiêu chuyện anh ta làm với cô, từ “tha thứ” còn có thể xuất hiện sao?

Cô ngu si quá đủ, tất cả giới hạn đã dừng lại từ rất lâu rồi.

“Con cá nhỏ !!!”

Một giọng nói dịu dàng vang lên, cắt ngang những dòng suy nghĩ hận thù trong lòng cô.

Bích Như giật mình.

Biệt danh đó.... Là biệt danh một người đặt cho cô. Và cũng chỉ có duy nhất người đó gọi.

Người đó luôn khen cô lương thiện.

Người đó còn nói: Nếu mỗi người được ví như một con vật, thì cô sẽ là một con cá nhỏ đáng yêu, đơn thuần, thanh khiết.

Bích Như quay lại. Người đó...

Vẫn gương mặt đó, vẫn nụ cười hiền lành dịu dàng nhìn cô, và như một phép màu, luôn xuất hiện lúc tâm hồn cô u ám nhất...

Đáy mắt Bích Như nhất thời dâng lên một luồng nóng ấm, khi nhìn thấy anh, cô như người đi ngoài biển đêm thấy ánh sáng của ngọn đèn, trong lòng nảy lên một niềm may mắn và cảm động, không thể nói nên lời.

Là Hải Đăng.

Quả nhiên, anh ở đây.

Cô dợm chân toan chạy về phía anh, nhưng sau đó, ánh mắt buồn bã, chỉ đứng yên, dịu dàng nhìn anh.

Cô và anh, giờ biết dùng thân phận gì đối mặt cùng nhau?

Thái Hải Đăng ngồi trên xe lăn, gương mặt tuấn tú cách Bích Như vài mét, mỉm cười nhu hòa nhìn cô. Anh thấy sự khó xử của cô. Tim, lại nhói lên từng cơn.

"Sếp tới đây là để...?" Chỉ biết dùng xưng hô sếp để gọi, vì ngày xưa anh là tổng giám đốc của cô.

Cô ngần ngại không muốn gọi anh là cậu chồng.

Cô và anh ta đã chấm dứt rồi.

Nhìn vào mắt cô, anh cố nén chua xót.

Cô bé, em đừng kiên cường thế. Đau mà cứ cố nén, sẽ càng đau hơn đó, em biết không?

"Dạo gần đây e... à không. Như sống có tốt không?" Giọng nói trầm thấp đầy từ tính chậm rãi truyền đến.

Anh ta chết dí ở đâu, giờ mới mò tới hỏi han cô, Bích Như cảm thấy thật nực cười.

"Ồn" Cô giờ có con làm điểm tựa tinh thần, một công việc ổn định, bạn bè tốt xung quanh, có cha mẹ, họ hàng thương yêu. Tính ra cô vẫn hạnh phúc hơn rất nhiều người.

"Đứa bé đó là con của Từ Nhan?" Anh chỉ về đứa bé xinh xắn đang hồn nhiên chơi đùa.

"Nó là con của tôi. Không liên quan gì đến nhà họ Lương." Cô dứt khoát trả lời.

Muốn giành con với cô sao? Đừng hòng.

Cô biết anh ta vừa chết. Khả năng đứa bé được thừa kế là rất lớn.

Nhưng cô không cần.

Khóe miệng nở nụ cười nhạt, Hải Đăng nhìn cô chăm chăm, ưu nhã nói: "Tôi cũng không phải họ Lương. Như nói với tôi làm gì?"

Bích Như ngẩn ra. Quê 360 độ.

Ánh mắt sâu thẳm nhìn cô " Từ Nhan mới mất"

"Tôi biết" Gương mặt người con gái đang dịu dàng, khi nghe đến tên ấy thì lửa hận phun trào. Giọng nói cô trở nên lạnh lùng, gương mặt thoáng chốc đanh lại.

Cô giờ như đang nói về một kẻ đâm cha, giết mẹ, đốt nhà, hãm hại nguyên cả dòng họ mình vậy.

"Có thể đi viếng nó không? Trước lúc chết nó vẫn cầu xin nhận được tha thứ" Giọng nói trầm thấp đầy từ tính chậm rãi truyền đến.

"Anh nói cái gì?" Bích Như nhìn Hải Đăng, cô tưởng như mình vừa mới bị sét đánh ngang tai.

Đôi mày thanh tú của cô chau lại.

Bích Như tự giễu: Nhìn cô giống thánh mẫu lắm sao?

"Không-đi" Đôi môi gần từng tiếng lạnh lẽo.

Ánh mắt Bích Như tối sầm lại, sau bao nhiêu đau khổ anh ta gây ra cho cô, bắt cô đi viếng ta.

Mơ đi!!!

Phút chốc, không khí u ám như đè nén khắp cả công viên.

Dừng một lúc, Hải Đăng từ tốn giải thích: "Hai ngày trước tôi phải ra nước ngoài công tác, nghe tin Từ Nhan có biến, vội vã bay về. Biết được di nguyện của nó, thì vội đến tìm Như ngay..... Mong em..... à không, mong Như giúp nó yên lòng nơi chín suối."

Giọng điệu của anh lộ rõ sự mệt mỏi cùng uể oải. Nhưng tinh thần vẫn cố cựa mạnh, giữ ngữ điệu bình tĩnh như thường.

Buồn cười, ai bảo anh ta tới đây. Nghĩ mình là superman sao? Giờ ngồi đó than vãn với cô?

Bích Như quay mặt nhìn ra chỗ khác: "Một thì về nhà nghỉ đi. Nhớ uống nhiều nước bổ sung muối khoáng. Ăn nhiều món ăn dinh dưỡng. Còn nữa. Mùa này thời tiết thất thường. Lúc nào cũng phải thủ sẵn thuốc cảm mạo, và dầu xoa bóp phòng khi đau nhức" Cô biết mỗi khi trời lạnh, các khớp xương anh hay nhức nhối.

Di chứng của tai nạn năm nào.

Cô đây là..... đang quan tâm anh sao?

Phải vậy không?

Trái tim lạnh giá dường như có dòng nước âm lạnh lẽo chảy vào, nhưng Hải Đăng cố gắng để bản thân không hy vọng quá nhiều.

Ánh mắt thâm thúy ngược lên tìm kiếm gương mặt cô, khoảng cách gần dưới ánh sáng mặt trời, cô sáng rực như sao trời. tuy rằng cô đã quay đi, nhưng anh vẫn cảm nhận được, trong đáy mắt cô là sự ân cần lo lắng, tim của anh như bị một bàn tay buộc chặt.

Cô vẫn luôn quan tâm anh như thế.

Dẫu không yêu anh, nhưng trong tim cô, anh vẫn có một vị trí.

Vậy là đủ rồi.

Anh sẽ vĩnh viễn nhớ kỷ khoảnh khắc này!

Anh ôn hòa mở miệng: "Như cũng phải biết tự chăm sóc tốt bản thân. Em.. à không, Như dạ dày không tốt, đi ra ngoài ăn uống nhất thiết không được cá nê ăn đồ cay. Như vốn không chịu được lạnh. Nên ngủ đừng mở máy lạnh. Mở quạt thôi. Mở máy lạnh, dễ cảm mạo đó, biết chưa?"

Bích Như ngẩn ngơ. Cái này là "trả lễ" câu nói của cô khi nãy đó hả?

"Như có thể vì tôi mà... đi viếng nó không? Coi như tôi cầu xin Như..., được không?"

Anh đã hạ thấp bản thân, dùng giọng điệu của người cậu tuyệt vọng cầu xin người mình yêu... đi thăm cháu mình lần cuối.

Bích Như không biết nỗi khổ tâm của Hải Đăng, nhưng nghe giọng điệu đau thương của anh, hốc mắt cô đỏ lên, ý lạnh trên khuôn mặt dần tan đi, lòng cũng từ từ mềm xuống.

Nhưng cô quyết không thỏa hiệp.

"Không cần tổng giám đốc cũ quan tâm, đám tang giám đốc cũ sẽ có rất nhiều người đến viếng, thiếu đi tôi cũng không thể không làm đám ma được. Hơn nữa, nói thẳng ra tôi không muốn đi, ngại hà tất gì ép tôi?"

Lời nói bên tai Hải Đăng, giọng nói thanh lạnh ẩn chứa rõ sự oán hận. Ánh mắt nhìn đến đứa con vì hấn suýt bị mất, trái tim cô như bị khoét sâu, đầy đau đớn.

Hải Đăng ngơ ngác, dùng ánh mắt lảng tránh tất cả nỗi bi ai, chưa chút để nhìn cô, gương mặt tuy trầm tĩnh nhưng trái tim đã lở loét, đau đến không còn cảm giác.

Em, vì sao lại như thế?

Cô bé thánh thiện ngày xưa giờ đã bị thù hận che lấp.

Hoặc là, có yêu mới có hận.

Em căn bản là còn yêu nó sâu đậm.

Cả người Hải Đăng vì ý nghĩ này mà tỏa ra hơi lạnh, anh lạnh lùng đâm dao vào tim mình:

"Em vẫn còn yêu Tử Nhan?"

Hoàng Bích Như không trả lời thẳng vấn đề của Thái Hải Đăng, chính là lạnh lùng vặc lại:

”Tổng giám đốc xin hỏi ngài hỏi như thế vậy là có ý gì? Chuyện tôi yêu hay không yêu ai có liên hệ gì với ngài sao?”

Trong lòng Hải Đăng nhói lên, ánh mắt trong veo đề nén tơ máu đang nổi lên, cười nhạt rồi khàn khàn giọng nói:

"Quả thật Như vẫn còn yêu nó.Có yêu mới có hận. Yêu càng nhiều, hận càng sâu. Nếu Như đã yêu nó như vậy, sao không thể tha thứ cho nó, cũng là cho bản thân mình một cơ hội sống tốt hơn."

Lời này nếu là Bích Như trước kia, nhất định sẽ dao động, sẽ quay đầu, nhưng Bích Như hiện tại... nghe xong lại nhắm mi, lắc đầu nói:

” Hết thấy chỉ là ảo giác của ngài thôi ngài sếp tổng à, tôi thật sự rất hận anh ta. Hận đến thấu xương. nên tôi sẽ không mềm lòng..”

Cô không cho phép lần thứ 2 biến mình thành nãi tàn!

Tuyệt đối không thể!

Đôi mắt chim ưng nhìn vào chiếc nhẫn cưới cô còn đeo trên tay.

Bích Như thấy anh nhìn chăm chăm, cô hoảng sợ, giấu bàn tay ra sau lưng.

" Bỏ-ra"

Hải Đăng trừng mắt, mặt mày thâm trầm ra lệnh.

Bích Như sợ hãi. Chưa bao giờ Hải Đăng dữ dằn với cô như thế.

Cô bước tới, sợ sệt rút chiếc nhẫn trên tay ra đưa anh.

Hải Đăng bật cười. Cô bé này, quả là nhân viên ưu tú. Thông minh, hiểu ý cấp trên. Chỉ mới dặn 1, mà đã làm 3 rồi.

Anh cầm chiếc nhẫn trên tay, ngữ điệu ôn tồn mà nghiêm khắc:

"Nếu đã không còn yêu nữa, thì hà cớ gì giữ lại nhẫn cưới. Vứt đi...."

Nói rồi anh dùng sức quăng chiếc nhẫn.

Chiếc nhẫn lăn một vòng, lăn đến trên đường cái.

"Không...." Bích Như hét lên khi nhìn thấy chiếc nhẫn sắp biến mất trong tầm mắt.

Trong đầu cô chỉ có duy nhất một ý nghĩ: Chiếc nhẫn đó thể hiện cho sự thù hận của cô. Bao năm qua cô sống nhờ thù hận. Nay mất nó rồi, cô lấy gì làm động lực sống tiếp đây.

"Không thể, không thể." Bích Như miệng lắp bắp, bước chân hốt hoảng chạy về phía con đường cái đối diện, cúi đầu nhặt chiếc nhẫn lên.

Đột nhiên một chiếc xe chạy chuyển hướng, tốc độ vun vút lao về phía Bích Như.

"Con cá nhỏ! Cẩn thận xe" sắc mặt Hải Đăng thoáng chốc trở nên trắng bệch như giấy, anh hốt hoảng kêu to.

Thái Hải Đăng vội vã điều khiển xe lăn chạy thật nhanh đến bên Bích như. Khi anh cách cô vài mét, nhác thấy xe hơi sắp gần kề, trong giây phút sinh từ ấy, không biết lấy sức lực từ đâu ra, Hải Đăng rướn người lên, toàn thân đổ nhào qua, đẩy Bích Như văng ra xa khỏi nguy hiểm.

—— "Rầm——"

Tiếng va đập, tiếng phanh gấp, toàn thân Hải Đăng bị xe cán qua, xe lăn đề lên người.

Một vũng máu đỏ tươi lan rộng dần.

Thân thể cùng với mặt đất lạnh như băng giao hòa, phát ra âm thanh thê lương, Thái Hải Đăng như chiếc lá thu tàn lụi. Anh biết mình rồi sẽ mềm mại hòa vào lòng đất mẹ, vĩnh viễn không quay về.....

Không khí trầm lặng, dường như nó hoàn toàn đông lại xung quanh anh, chẳng hề lưu động nữa.....

Hoàng Bích Như mặc kệ chiếc nhẫn cưới cùng những vết trầy xước trên thân, nhanh chóng bò dậy, chạy tới, ôm lấy Hải Đăng đang nằm trong vũng máu. "Hải Đăng, Hải Đăng..... Anh không sao đâu, anh nhất định sẽ không sao đâu!"

Toàn thân Hải Đăng toàn là máu, máu chảy nhỏ giọt ra ngoài đất, ào ào chảy mạnh như nước lũ, ngăn cũng không thể ngăn.

Bích Như dùng bàn tay run rẩy, cố gắng giữ chặt người anh, không cho máu tiếp tục chảy ra, nhưng BMVNAHN, máu vẫn ồ ạt chảy ra ngoài, trong nháy mắt nhiễm đỏ hai bàn tay cô.

Máu ơi, ta van mày, đừng chảy nữa.

Ông trời ơi, con van ông.

Máu anh hòa cùng nước mắt cô, tang thương....

Mí mắt suy nhược thoáng chớp động, Thái Hải Đăng cảm giác mình như đang được đặt trong hầm băng, nội tâm thật lạnh, nhưng vẫn không cảm nhận được một chút xúc cảm sâu sắc nào. Anh mở mắt, gương mặt xinh đẹp gần kề trước mắt anh, dần dần từ mờ lung trở nên rõ ràng.

Con cá nhỏ? Thật sự là em sao?

Em không sao. Thật tốt quá.

"Cá nhỏ ngoanAnh không sao, đừng sợ....."

Anh cố gắng vươn tay ra, lau đi những giọt nước đọng trên mắt cô. Nhưng cánh tay lại nặng như được làm bằng chì cứng ngắc, cổ tình treu ngơ, không theo sự điều khiển của anh.

"Anh....." Bích Như thấy Hải Đăng tỉnh dậy, gọi một tiếng. Cầm bàn tay anh đang khó khăn giờ lên, cảm giác lạnh như băng, khiến lòng cô run lẩy bẩy, vội vã đặt bàn tay mình lên tay anh, nắm thật chặt, cố sức làm nó ấm áp.

"Ồn rồi, con cá nhỏ, mọi chuyện đã trôi qua rồi, em đừng sợ, có anh ở đây, sẽ không ai có thể tổn thương em được nữa đâu." Hải Đăng dùng sức ngồi dậy, sau khi cố nói ra hết câu nói đầu tiên, từng ngậm, từng ngậm máu đỏ tươi trào ra khỏi miệng, khiến hàm răng trắng sáng của anh cũng nhiễm đỏ.

Nước mắt cô rơi xuống như mưa, tay không ngừng lau chùi vết máu nơi khóe miệng anh, "Anh Hải Đăng, em không sợ, có anh bên cạnh, em không sợ gì cả. Anh đừng nói gì cả. Xe cứu thương lập tức tới ngay..... đừng nói chuyện... .."

Hải Đăng cảm thấy thân thể càng ngày càng lạnh như băng, tri giác từ từ tiêu tán.....

"Anh, nhất định phải nói, em đừng sống trong thù hận nữa có được không?" Cũng đừng nhìn đời bằng ánh mắt lạnh lùng như vậy. "Khụ, khụ!" Kèm theo từng hồi ho khan kịch liệt, là từng ngụm máu tươi phun mạnh ra ngoài, giờ phút này, cả người và quần áo Hải Đăng dính đầy máu, sắc màu càng khiến không gian xung quanh càng thêm u tối.

"Được rồi! Anh, đừng nói nữa..... Chừa chút hơi sức.....Cố gắng lên....."

Cả người Hoàng Bích Như run bần bật, cô có cảm giác sợ hãi, bây giờ cô không biết nhịp tim của mình có thật còn đang đập hay không.

"Bây giờ anh không nói..... sợ rằng vĩnh viễn sẽ không còn cơ hội"

Hơi thở anh càng ngày càng nhẹ, càng ngày càng mỏng manh yếu ớt, đầm nát lòng cô:

"Con cá nhỏ của anh là thiện lương nhất." Âm thanh anh thều thào, không còn chút sức lực, "Ng Sloan, nghe lời anh, buông bỏ thù hận đi em. Khi một người bắt đầu biết hận, họ sẽ không thể sống vui vẻ được nữa đâu, em biết không?"

"Anh luôn chiều em mà. Lần này anh không chiều em à. Em đã bảo anh đừng nói nữa! Em nghe anh, anh nói gì em cũng nghe anh hết" Hoàng Bích Như nghẹn ngào, lời nói đã có chút không mạch lạc.

"Em..... Nhất định phải, sống thật tốt....." Đôi môi trắng bệch mở lần cuối cùng.

Đôi mắt suy nhược không còn chút sức lực dần dần đóng lại, đôi tay lạnh như băng dần dần cứng ngắc, trượt khỏi lòng bàn tay cô, vô lực mà rớt xuống lòng đường lạnh băng.....

"Không! Không thể nào..... Anh Hải Đăng, anh mau tỉnh lại đi! Tỉnh lại đi có được không..... Anh luôn chiều em. Em nói gì anh cũng nghe. Em xin anh đấy. Anh tỉnh lại đi. Anh mau tỉnh lại đi được không. Anh đang chọc em đúng không....."

Hoàng Bích Như ôm thật chặt thân thể lạnh buốt của Thái Hải Đăng, miệng không ngừng van xin anh tỉnh lại. Nhưng anh đã không nghe lời cô nữa rồi.

Anh....

Cô cảm thấy lòng của mình như đang bị dao xoắn lại, đau càng thêm đau.....

Cô luôn trách Lương Tử Nhan vô tình, nhưng người vô tình nhất chính là cô.

Vì sao cô lại vô tình với anh như vậy, cô chưa bao giờ quay đầu lại, để cảm nhận chân thật nhất chân tình đang ở bên cạnh mình.

Vì sao, lại để cho anh dùng sinh mạng của mình chứng minh tình yêu với cô?

Cô không cần..... không cần anh dùng cách này để chứng minh.... ..

Cô không muốn anh ra đi.....

Không muốn anh bỏ lại cô.... ..

Không muốn.....

Âm thanh huyền ảo xung quanh dần dần tan biến, Hoàng Bích Như không nghe được gì cả, mọi giác quan trong cô tê liệt.....

Cô biết, từ giây phút này, cô sẽ không bao giờ có thể nở nụ cười lần nữa....

Nỗi đau lớn nhất trên đời không phải là sinh ly tử biệt, mà là lúc một trong hai người hiểu rõ tình yêu của đối phương, nhưng lại mất nhau vĩnh viễn.

Nỗi đau ấy vĩnh viễn không cách nào vượt qua, cho đến tận giây phút người ở lại ra đi.

Vẫn còn đau.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Anh Chết, Em Có Tha Thứ Cho Anh Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Chương 16

Thái Hải Đăng nhấp nha nhấp nhồm như ngồi trên chảo lửa.

Cô bé này, sao vẫn còn ngồi đó. Không về hay vào trong phòng mà nằm. Ngồi ngoài sương gió, chiếc áo khoác an toàn duy nhất lại đắp cho anh, bản thân thì ngồi co ro, bộ định để cảm lạnh luôn hay sao?

Không được. Phải bảo con cá nhỏ vào trong mới được. Chứ ngồi hứng gió Tây Bắc thế này, người khỏe cũng thành người bệnh.

Nghĩ là làm, anh mở mắt, định khuyên cô vào trong nghỉ, chưa kịp nói tiếng nào thì cái điện thoại di động “kỳ đà” đột nhiên đúng lúc đúng giờ đúng khắc vang lên, thanh âm phát ra từ trong giỏ xách của Bích Như, khiến cả hai người giật mình.

Hải Đăng vội lấy lại tư thế... giả vờ ngủ của mình.

Còn Bích Như ngại ngùng nhìn người đang ngủ ngon lành kế bên, ánh mắt bối rối. Cái tật đênđng đoảng đánh chết không chữa.

Thật là. Thấy người ta đang ngủ ngon thì chỉnh chế độ im lặng đi. Ai lại để liên khúc âm ỉ.

Lại nói: Cái nhạc chuông này.... có hơi mơ mộng quá.

Thật củ chuối mà.

Mất cả sĩ diện.

“But if you wanna cry

Nhưng nếu như em muốn khóc

Cry on my shoulder

Hãy khóc trên vai anh!

If you need someone who cares for you

Nếu em cần 1 người - 1 người thật sự quan tâm đến em

If you're feeling sad, your heart gets colder

Nếu như em cảm thấy buồn và thấy trái tim mình dần trở nên băng giá

Yes I show you what real love can do

Thì anh sẽ cho em thấy điều tuyệt vời mà tình yêu có thể làm được!

If your sky is grey oh let me know

nếu như một ngày bầu trời trở nên u ám và anh ko thể biết

There's a place in heaven where we'll go

Bởi anh biết 1 thiên đường mà chúng ta sẽ đến

If heaven is a million years away

Dù thiên đường ấy cách có xa ngàn dặm

Oh just call me and I make your day

Thì chỉ cần em gọi, anh sẽ lập tức mang nó đến bên em

When the nights are getting cold and blue

Khi màn đêm trở nên lạnh lẽo và cô đơn

When the days are getting hard for you

Khi ngày dài trở nên nóng bức đối với em

I will always stay here by your side

Thì anh sẽ vẫn luôn ở bên em

I promise you I'll never hide

Anh hứa, anh sẽ không bao giờ trốn chạy,”

(Điệp khúc bài Cry On My Shoulder - Super Stars <https://www.youtube.com/watch?v=t1hNs8EYGKE>)

Là Châu Tâm.....

Cô ngồi bật dậy, vội vàng dzọt ra lan can, tay trượt phím nghe.....

“A lô, Châu Tâm? Ừm. Tớ đây?”

Đầu dây bên kia có vẻ nôn nóng, nói một tràng gì đó. Bích Như chỉ cười hi hi lắng nghe, sau đó thông thả mở lời:

“Hi hi. Không có gì- Một tay cầm điện thoại, một tay bịt mũi. Cố gắng không hắt xì ra tiếng. Không thể để bà bầu biết. Bầu biết bầu lo, không tốt cho sức khỏe- Tớ đang ở trong bệnh viện- không chịu nổi nữa, hắt xì ra tiếng- mới đầu thì có nguy hiểm, nhưng giờ ổn rồi”

Nói tới đây, cô hơi cau mày: Ba mẹ cũng thật là. Châu Tâm đang thai nghén 8 tháng, lại đi nói mấy tin này. Việc cô vào bệnh viện, cho dù cậu ấy có biết thì cô giúp được gì đâu. Chỉ tổ làm cậu ấy lo lắng, rồi ảnh hưởng thai....

Mất Hải Đăng tuy nhắm lại, nhưng trái tim từ giây phút nghe cô hắt xì, tâm như dao cắt, lòng tràn đầy đau đớn.

Tại sao cô lại không chăm sóc tốt bản thân? Cô ngồi ngoài hành lang gió máy, chắc chắn sẽ bị nhiễm lạnh, chẳng lẽ cô không biết điều đó sao?

Tại sao? Tại sao cô lại nhường chiếc áo khoác duy nhất cho anh, để bản thân mình bị viêm mũi?

Con cá nhỏ, không ai nói cho em biết, đừng bao giờ đối xử quá tốt với một người khác phái sao?

“Cậu bị sao thế?” Châu Tâm ngồi bành chân theo đúng chuẩn bầu 8 tháng trên ghế sofa, vừa nhai nhồm nhoàm miếng táo chồng đút vào miệng, vừa nói.

“Không sao. Ngồi ngoài hành lang hơi lạnh. Nên bị viêm mũi. Lát ngủ dậy là hết à. ” Nhìn thấy áo khoác trên người anh chệch đi, cô theo bản năng chỉnh lại.

“Cái gì? ” Miếng táo đang nhai trong miệng suýt phun ra.

Đào Lâm thấy vợ kích động thì vội vàng chạy tới, vỗ vỗ lưng cô, miệng không ngừng trấn an “Bình tĩnh... Bình tĩnh....”

Châu Tâm lườm chồng, ánh mắt sắc lẹm viết rành rành ba chữ “Anh tránh ra”.

Bầu là lớn nhất. Đào Tâm vội vàng nhích xa mười mét, ủ rũ tiếp tục công việc bán phần mua hương, à nhầm, gọt táo đút vợ của mình.

Châu Tâm cau mày, trong lòng không ngừng mắng cô bạn thân thiết của mình.

Con nhỏ này. Đã bao nhiêu tuổi rồi mà không biết tự chăm sóc cho mình?

Cũng biết nói trời lạnh sao không vào trong phòng mà nằm? Phòng bệnh trả tiền xong để đó cho bác sĩ y tá nằm à?

“Ngồi yên đó cho mình. Cấm động đây, nhúc nhích. Mình sẽ vào trong đó với cậu liền.” Giọng nói đầy quyền uy ra lệnh.

Nói xong câu đó, né điện thoại ra xa, nhìn chồng “Lấy cho em tờ giấy và cây viết”

Sau đó cúi xuống, ghi ghi chép chép.

Haizz. Đừng trách cô hung dữ.

Quen nhau từ thời học mẫu giáo tới giờ. Làm sao cô không rành cậu ấy? Cái gì mà

“trẻ con”, “bỏ bê bản thân”..... đều đúng với cậu ấy hết.

Cái bà cô thuộc chòm sao song ngư ấy à, lúc nào cũng cần người bên cạnh. Bây giờ Mr. Right của cậu ấy chưa xuất hiện, cô sẽ chịu cực một chút, vừa chăm sóc đứa trẻ to xác ở nhà, vừa chăm sóc đứa trẻ sắp chào đời, vừa chăm sóc... cô bạn thân từ thời ẵm bồng này vậy.

”Vào đây? Cậu có làm không đó?- hắt xì- Bây giờ gần 10h rồi- hắt xì-Từ nhà cậu tới bệnh viện cũng phải mất gần 1 tiếng- hắt xì- Cậu lại đang bầu bí nặng nề- hắt xì- Thôi, để mai đi. Dù sao mai mình về nhà rồi, có gì qua nhà mình chơi.- hắt xì-Mình sẽ nấu món cậu thích ăn nhất.”

Châu Tâm đã viết xong, cô đẩy giấy qua cho chồng.

Đào Lâm nhìn tờ giấy, mi mắt co giật liên hồi.

Trong giấy ghi “Anh lấy 20-30 g gừng tươi, bỏ vỏ, xắt nhỏ, đổ một chai coca vào, em nhớ trong tủ lạnh, ngăn ngoài cùng còn 1 lon coca nguyên chưa uống, dùng xoong nhôm nấu chung với nhau. Đợi khi sôi đổ vào bình giữ nhiệt cho em. Em đi thăm bệnh Bích Như”

Oh My god!!! Nấu thì được rồi. Nhưng quan trọng là đương sự có xoi nổi món này không?

Coca nấu với gừng. Vị này hơi lạ à nha.

Trùng mắt nhìn chồng “Cô ấy sợ uống thuốc tây. Đáng.”

Ồ?! Chê thuốc tây đáng lại chịu nổi cái vị quái đản này à?

Bạn vợ- e hèm, hơi-bị-ba-chăm (Tác giả: “.....”)

Người chồng tốt, người cha tốt là cho dù tâm không cam, tình không nguyện thế nào đi nữa, sau khi làm động tác “OK, madam” với vợ xong, phải luôn dùng tốc độ ánh sáng nghiêm chỉnh thực hiện mọi nhiệm vụ bà xã đại nhân giao.

Không để ý tới phản kháng của người bên kia đầu dây, lấy giọng đại tỳ, hùng hồn ra lệnh “Cấm ý kiến ý cò. Đọc đi. Cậu đang ở phòng máy, lầu mấy- nhìn bóng dáng chồng gật gù: Còn hên biết nghĩ tới baby. Tường không thèm nghe lời mình chứ- đường nào, bla... bla...?”

Thật bị ai. Châu Tâm cô là người rất có lý lẽ nhé. Chỉ có điều, ở bên cô nàng này hơn 10 năm, giờ lại thêm lão chồng lóc cha lóc chóc, người vốn dĩ hiền

lành đoan trang hiền thực người gặp người thích, hoa gặp hoa nở, đến lớp xe thấy cũng phải nở như cô, theo năm tháng cũng hóa ra kẻ độc tài.

Bích Như đọc địa chỉ. Châu Tâm ghi lại.

Đạo này bụng cô lớn, cử động đôi chút khó khăn. Móc điện thoại ra quẹt quẹt không làm rơi cũng làm rớt. Cô đã từng tổng tiền 3 cái smartphone vào bãi phế liệu điện tử.

TẤT CẢ VÌ CON EM CHÚNG TA. Tiết kiệm tiền mua sữa bột cho con.

Nên, dứt khoát ghi ra giấy, có gì đưa cho tài “xế xi” hay “xế xă” cũng tiện.

“Mà nè. Cậu bị gì mà phải vào bệnh viện cấp cứu?”

“Ừm. Chuyện nói ra dài dòng lắm. Đợi cậu vào đây, mình kể cho mà nghe....bla bla....”

Thật ra chẳng dài quái con cái gì hết. Chỉ là cô ngại miệng thôi.

Châu Tâm đang bầu bí nặng nề, sợ rằng cầm điện thoại mỏi tay. Dám cậu ấy mở loa không chừng.

Đoán cô bạn thân có điều khó nói, cũng không thất đức truy cùng diệt tận nữa, chỉ mỉm cười hiền lành “Ừh. Lát nữa gặp rồi kể. Cậu ăn uống gì chưa? Muốn ăn gì mình đem vào cho.”

Bích Như bước đến ghế, ngồi xuống. “Cần gì tay xách nách mang chi cho cực khổ. Sát bên bệnh viện quán xá đầy. Sợ gì thiếu đồ ăn. Cậu vào nói chuyện phiếm với mình cho đỡ buồn là được rồi.”

“Ừh. Vậy thôi mình tắt máy. Lát gặp” Để xem ông chồng làm ăn thế nào rồi. Không khéo đốt nguyên cái nhà bếp luôn, học theo Âu Dương Bảo Lâm “có phúc cùng hưởng có họa cùng chia” không chừng. (<https://www.youtube.com/watch?v=O3Say2kLQEG>)

“Ừm. Lát gặp.” Bích Như cúp máy, hí hửng cất điện thoại vào túi xách.

Sau đó, dẹp qua một bên, nhắm mắt lại, tiếp tục đóng vai “người bạn chính nghĩa”.

À không, nói nhắm mắt lại ngủ là chuyện của mấy tiếng sau. Người nào đó mắt mới nhắm lại vài giây, đã chịu không nổi, vội mở hai con ngươi ra.

Haizz. Ngồiì chưng kiềng- quá nhàm chán rồi.

Quyết định: lấy điện thoại, rất có trách nhiệm, vừa trông baby brother vừa cây Angry Birds.

Đúng, bây giờ trong mắt cô, cái người đàn ông bệ vệ ngồi kế bên, chỉ là 1 baby brother không hơn không kém.

Hừ. Ai bảo anh ta không biết chăm sóc mình?

Khi không khi không ngồi đó ngắm gió trời.

Anh ta tưởng mình là superman sao?

Đến lúc này Thái Hải Đăng hết chịu nổi, anh nâng mắt lên, chạm phải bóng dáng mảnh mai cùng anh ngồi ngoài hành lang.

Ánh mắt tràn đầy đau lòng.

Anh nhìn cô ngồi co ro, trên tay cầm điện thoại đang nhắn tin báo bình an với người thân (Tác giả: thực ra em đang chơi game online đó anh), sắc mặt lập tức đen xuống, toan vươn tay qua ôm người bên cạnh vào lòng, sưởi ấm cho cô. Nhưng anh trấn định bản thân. Chỉ cười dịu dàng, dịu giọng gọi:

“Như.”

“Wa sin?” (What's sing: Ca cái gì thế?)

(Tác giả “.....” Haizz. Lũ trẻ trâu giờ dùng teen code ít thấy thương. Làm tác giả thấy mình già rồi.)

Cô vẫn đang cúi đầu, trong giọng lười biếng ngâm nguyên bản “đang chơi game, miễn làm phiền” to ùng.

Đừng nói chuyện với cô. Đối với một người không biết quý trọng bản thân, tự nguyện “dâng hiến bản thân cho gió cát mưa sa” như anh ta, cô không thêm quan tâm.

Hải Đăng thấy điệu bộ cô như thế, cố nhịn không cười ra tiếng.

Cô bé này, lúc thì tinh tế, cẩn trọng hơn ông cụ non, lúc lại trẻ con như Lão Lai Tử.

Tình cảm mãnh liệt càng ngày càng giống như một con ngựa mất dây cương, Thái Hải Đăng vội cụp mắt xuống, không để cô thấy sự dè dặt nhưng không thiếu đi nóng bỏng trong đó.

“Vào phòng đi, ngoài hành lang lạnh lắm sẽ ảnh hưởng đến sức khỏe của em”

Khi anh mở miệng nói chuyện, mới biết giọng mình khàn đến đáng sợ.

“.....” Không thềm lên tiếng.

“Em không quan tâm đến sức khỏe mình, những người quan tâm em, nhìn em bị bệnh, họ có vui nổi không?”

Cô khác anh. Cô có ba mẹ, những người thân, còn có người bạn chí cốt hết mực yêu thương, không như anh, dù cho bị bệnh liệt giường, cũng sẽ không ai vì anh mà đau lòng.

Bích Như kinh ngạc, ngược mắt nhìn anh, lại nhanh chóng cúi đầu, tay nắm thật chặt chiếc điện thoại di động.

Chỉ với một câu nói, sự rung động mạnh mẽ lần nữa xâm chiếm lòng cô.

Câu nói tuy bình thường, ngữ điệu như không, nhưng sao cô vẫn nghe thấy trong đó, sự chua xót, còn có.... cô đơn.

Không chế cảm giác thương hại trong lòng, cô đẩy điện thoại qua một bên, nhìn anh, mỉm cười nói: “Anh cũng vào với em luôn nha?”

Cô nhún nhún người trên cái ghế nhựa, cứ như cái ghế này làm bằng nệm cao cấp êm ái vậy.

Lại kéo kéo tay Hải Đăng, ánh mắt khẩn cầu:

“Đi mà.....”

Trong lòng hạ quyết tâm: nếu anh không vào, cô cũng không vào.

Về chuyện. Kỹ năng con út trong bao nhiêu năm của cô, luyện cho có à?

Nói rồi lười biếng thả mình ngồi xuống, đôi chân thon dài đơng đưa, sống chết không đứng dậy.

Hải Đăng nhìn cô, lắc đầu. Anh biết cô kiên cường, cố chấp. Nhưng không ngờ cô cố chấp như thế.

Cả tối nay anh luôn luôn thắc mắc xem cô kiên trì được bao lâu. Xem ra, anh đánh giá cô thấp rồi.

Trước sự làm nũng của Bích Như, Hải Đăng thấy trong lòng ngứa ngáy, anh bật cười, đưa tay xoa đầu cô, cưng chiều nói “Chịu thua em luôn. Minh vào thôi.”

Bích Như theo phản xạ rút đầu lại, né tránh hành vi thân mật này. Cô phụng phịu: “Đừng vọc tóc em. Em sẽ buồn ngủ”

Giọng nói cùng ánh mắt tràn đầy chân thật. Không phải xấu hổ, cũng không phải chán ghét.

Đây là điểm yếu của cô. Chỉ cần vò vò đầu cô vài cái, cô sẽ lập tức lăn ra đánh cò với Trư Bát Giới.

Ưu điểm này của cô, lúc nhỏ đi nhà trẻ, được các cô bảo mẫu phát huy triệt để.

Đúng là chưa thấy cô bé nào đáng yêu như vậy, ngây thơ thuần khiết, hết lòng vì người khác!

“..... Lần tới anh sẽ chú ý.” Nụ cười trên khóe môi càng sâu hơn, anh lên tiếng đầy yêu chiều.

Trong lòng âm thầm tính toán: Lần sau mình sẽ đổi qua véo mũi.

Bích Như không tài thánh, không biết được suy nghĩ trong lòng Hải Đăng.

Lại càng không biết, sau này, chiếc mũi đáng thương của mình sẽ phải chịu tội.

Lúc này cô bình thân giúp anh đẩy xe đi vào trong phòng.

Bích Như nhìn vào chiếc chén sứ, tò mò: “Đây là cái gì vậy?”

Giống cháo mà không phải cháo. Cái gì vậy ta?

Vị vệ sĩ trung thành đầy kinh nghiệm đứng một bên, cung kính giới thiệu:

“Đây là CHÁO TỔ YẾN THỊT BĂM, có tác dụng bồi bổ sức khỏe cho người ốm, giúp họ nâng cao sức đề kháng và nhanh chóng khỏe mạnh.”

Gật gật đầu: À ra nó !!!

CHÁO TỔ YẾN THỊT BĂM, có vẻ rất ngon và bổ dưỡng.

Quan trọng là rất đắt đó, đại gia à.

Ôi chủ nợ của tôi. Đại ân nhân của tôi. Bạn tốt của tôi. Từ lúc quen tôi, mới có mấy ngày, anh có biết anh đã tiêu tốn rất nhiều tiền rồi không?

Nhìn tôi giống kẻ đào mộ lắm sao?

Cứ cái đà này, khoảng một tháng nữa thôi, cho dù cô có đem thân đi bán đặng trả nợ ân tình cũng không đủ nữa.

Ôi tiền ơi là tiền.....

Hải Đăng cầm chén cháo, anh múc một muỗng, thử độ ấm rồi đưa muỗng đến bên miệng Bích Như.

“Em ăn cháo đi. Chiều giờ em chưa ăn gì cả.”

“Đưa em.” Cô đỡ lấy chén cháo từ tay Hải Đăng.

Cúi đầu xem xét kỹ, loay hoay ngó nghiêng một hồi, ánh mắt nghi hoặc nhìn anh.

Hải Đăng, vệ sĩ “... ..”

Hải Đăng giúp cô vén vài sợi tóc mai lòa xòa trên trán, giọng nói dịu dàng, đầy quan tâm: “Sao thế em?”

“Cháo chỉ có 1 phần à? ” Lại còn ít thế này nữa.

Bảng này sao đủ cho 2 người ăn?

Thái Hải Đăng mặt “đục” ra ngay và luôn.

Anh quả thật quá sơ suất.

Khi nãy nghe con cá nhỏ nói chuyện với Châu Tâm, nghe nói cô ấy sắp đến đây, theo lẽ anh phải sai người chuẩn bị thêm 1 phần nữa chứ?

Bầu bí ăn yến là tốt nhất.

Anh véo nhẹ mũi cô, ngại ngại: “Xin lỗi.....” Giọng trầm khàn, nói thật nhỏ, “Anh quên....”

Bích Như “... ..”

Xin lỗi cái gì chứ? Không đủ thì 2 người ăn chung.

Bảng không anh ấy ăn hết.

Dù sao chén cháo tổ yến này cũng do anh ấy bỏ tiền ra mua mà.

Việc quái gì phải xin lỗi cô?!

Thái Hải Đăng quay qua người vệ sĩ: “Chuẩn bị thêm 1 phần CHÁO TỔ YẾN THỊT BĂM nữa cho tôi.”

Sau đó còn cẩn thận dặn thêm “Tuyệt đối không được bỏ hành.” Anh nhớ kiếp trước cô từng nói qua: “Châu Tâm ghét trời ghét đất ghét nhất hành.”

Người vệ sĩ nhận lệnh, chân lập tức như gấn lò xo. Loáng cái không thấy người, chỉ còn tiếng “Dạ” rõ to vọng lại.

Hải Đăng quay qua Bích Như, còn chưa kịp phản ứng gì thì cằm đã bị cô chộp lấy.

Một tay cô dùng vũ lực giúp miệng anh há to, một tay dứt muỗng cháo vào miệng anh.

Tác giả phấn khích. Bravo!!! Công nghệ nhồi thức ăn cho vịt thật quá quá xá đỉnh !!! (= _ =)

Hải Đăng: “... ..”

Cả ngày nay, tâm trạng của anh không biết bị cô làm lay động bao nhiêu lần rồi?

Sắc mặt anh ngơ ngẩn, mắt nhìn đắm đắm vào cô.

Đã bao lâu rồi, chưa có ai quan tâm anh như thế?

Kể từ khi cha mẹ nuôi qua đời năm mười hai tuổi, anh cũng chưa từng được hưởng qua loại dịu dàng này nữa.

Trong lúc Hải Đăng thất thần, một muỗng nữa đã sát ngay khóe miệng anh.

"Anh làm gì còn không chịu ăn?" Bích Như cau mày, không vui nhắc nhở.

Cái người đàn ông này, sao không biết tự lo cho bản thân mình nhỉ? Đói cũng không biết tự ăn. Anh ta là con nít lên ba hay sao?

Nếu không phải ba mẹ cô sinh cho cô một người anh trai, theo tháng năm tôi luyện cho cô kinh nghiệm tràn đầy, thì khi này, xém chút, cô cũng sẽ bị anh qua mặt.

Một tiếng nhắc nhở này làm khuôn mặt “ngổ tào” của Hải Đăng khôi phục lại chút đáng vẻ bình thường, môi mông theo bản năng khẽ nhếch lên, anh cảm nhận một dòng nước ấm áp chảy vào, hương vị ngọt ngào bao quanh đầu lưỡi, đầy bao nhiêu giá băng trôi đi xa.

Hương vị đậm đà, thơm lừng nhanh chóng tràn khắp khoang miệng.

Lúc này hai hàng lông mày đang nhíu chặt của Bích Như mới nhẹ nhàng dần ra.

Khổ thân cô. Đút người lớn ăn còn cực hơn đồ trẻ nhỏ búi.

Sự lúng túng của Hải Đăng càng ngày càng lớn.

Anh đang nằm mơ sao? Sự yên bình, ấm áp của đêm nay không chút chân thật, làm anh chưa dám tin vào những gì mình đang trải qua.

Cô tự tay đút anh ăn?

Như thế nào có khả năng?

Anh còn tưởng rằng mình vĩnh viễn không được hưởng đặc ân này!

Đây là đặc quyền của người khác, không phải của anh!!!

Nhưng mà.....

Nhưng mà giờ phút này, cô lại gần bên anh, đem đến cho anh sự ấm áp, trong lành đến tận xương tủy.

Sự mềm mại, ấm áp lan tỏa hết các ngõ ngách trong lòng anh.

“Trước kia chưa từng nghĩ đến ngoài anh hai ra, còn có người đàn ông “đường đường một đấng anh hào- vai năm tấc rộng thân mười thước cao” làm nũng như vậy, đúng là biết tự hành mình hành người đó.....” Bích Như thì thầm, miệng vừa thổi cháo vừa nói lời trêu chọc.

Bích Như: “A” Há miệng ra nào.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Anh Chết, Em Có Tha Thứ Cho Anh Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Chương 17

Trong lòng Hải Đăng thật ngọt ngào, thật vui vẻ, thật hạnh phúc, thì ra cảm giác được người khác, đặc biệt là người con gái mình thương yêu chăm sóc tốt như vậy. Có thể để cho con cá nhỏ chăm sóc dịu dàng như thế, thật là muốn một lần ngã bệnh.

Cháo hôm nay đặc biệt rất ngon.

Nếu giờ phút này cô gái nhỏ có bỏ thuốc độc vào chén cháo này đi chẳng nữa, anh cũng sẽ tâm cam tình nguyện ăn sạch.

Nhưng cho dù đang lâng lâng trong cảm giác hưởng thụ, Hải Đăng vẫn nhớ rõ chuyện cô gái nhỏ trước mặt đang chăm chú đút cháo cho mình, vốn mới súc ruột, dạ dày đã rỗng tuếch, cô lại không chịu về nhà mà tình nguyện ở lại đây chăm sóc anh, căn bản là còn chưa ăn cơm tối. Cô quả thật đói bụng lắm rồi. Nghĩ vậy, anh hơi đau lòng, vội vàng đẩy muỗng cháo về phía cô, giọng nói trầm thấp dễ nghe:

“Em cũng ăn đi. Cứ dứt anh mãi thế”

Bích Như ngoan ngoãn bỏ muỗng cháo vào miệng.

Cô “...”

Bích Như cúi đầu, che giấu chân mày hơi nhăn lại.

Má ơi. Cháo này có thể bỏ đường đấy, có thể đắt tiền đấy, nhưng... để đc gọi là ngon, nó còn kém quá xa.

Nguyên tắc nấu Cháo phải rang sơ Gạo qua chảo nóng cho ngon. Mà người nấu có lẽ để tiết kiệm thời gian nên bỏ qua bước này, khiến cháo mất đi vị thơm dẻo, hạt gạo nát tinh nát tươm, dính vào kẽ răng, thực khó chịu..

Nhìn thấy thần sắc Bích Như là lạ, Hải Đăng quan tâm lên tiếng hỏi: “Sao thế? Cháo này nóng quá sao?”

Anh cau mày “Nếu em thấy không ngon thì đừng ăn.”.

Ánh mắt Thái Hải Đăng khi nói câu này có chút gì xót xa, lại như có lỗi, nhưng Hoàng Bích Như đang mãi làm rùa rút cổ, không nhìn thấy.

Thâm tâm anh thấy bất nhẫn. Cô đối xử tốt với anh như thế, mà anh lại sử dụng tâm kế với cô.

Tất nhiên làm sao có thể lên tiếng chê bai thẳng thắn. Người ta đã tốn tiền mua đãi mình ăn, mình lại làm ra vẻ. Có mà cho chó nó xem đấy à?

Làm người ai làm thế.

Với lại, cô cũng không đến mức là người kén chọn đến nỗi không gì là không thể ăn được.

Nghĩ thông suốt, bờ môi Bích Như cong lên nụ cười khiêu gợi, dịu dàng nói: “Không. Cháo này ăn rất ngon.”

Thật ra, công bình mà nói, cháo này không đến nỗi tệ. Chỉ là với tài nấu ăn của cô... chén cháo bỏ đường đắt tiền này không mấy ngon.

Ăn xong một muỗng, Bích Như múc một muỗng khác, đẩy về phía miệng Thái Hải Đăng.

Hải Đăng cũng rất tự nhiên há miệng ra.

Chức muỗng sát miệng Hải Đăng như máy bay lượn một vòng, quá cảng vào miệng Bích Như.

Hải Đăng “.....”

Bích Như mở to đôi mắt sáng ngời, cô mỉm cười tinh nghịch “Em là con gái. Tất nhiên là phải được ưu tiên hơn rồi. Em thật đói bụng. Anh để em ăn nhiều hơn nhé.”

Đáy mắt hay vẻ mặt của Hải Đăng đều không có một tia hờn giận, anh khẽ cười nói “Ừm, ăn nhiều một chút, em vừa mới rửa ruột, bụng trống rỗng, ăn nhiều dinh dưỡng, cơ thể mới có thể mau lấy lại sức”

Ngốc ạ. Anh chưa từng gặp ai ngốc như cô. Làm sao anh không biết, cô thấy cháo này dở, nên mới tình nguyện ăn hết.

Cô căn bản chỉ nghĩ đến người khác mà không quan tâm đến cảm thụ của bản thân mình.

“Nhưng anh cũng phải ăn cùng em. Em không muốn mình phát phì!” Bích Như ngồi trên giường vừa nhẹ giọng dụ dỗ, rành tay dứt cháo vào miệng anh.

Dẫu cháo không ngon thì anh cũng phải ăn.

Nguyên tắc của cô: Đồ ăn có thể dở, nước uống có thể dở, nhưng chúng ta quyết không dở hơi mà không “xức phạm”

Có đồ ăn trước mặt lại để mình chết đói. Mấy thằng như vậy, hết xài.

Hải Đăng không biết những suy nghĩ nhuộm mùi trần tục (nói thẳng ra là thô tục) của Bích Như, anh vui vẻ gạt đầu, ánh mắt nhìn cô, trước sau như một, tràn đầy yêu thương.

Khi này cô 3 muỗng cho anh 1 muỗng mình. Nhưng tình thế này... haizz, đành có phúc cùng hưởng, có cháo dở cô tạm ăn nhiều hơn anh một chút vậy.

Nghĩ là làm, Bích Như theo nguyên tắc: mình 3 : anh 1.

Bích Như vừa khuấy cháo, vừa kiểm đề tài nói chuyện: “Anh có vẻ rất thích ăn cháo?”

Hải Đăng “.....” Khụ khụ. Cô hỏi thế là thế nào?

Bích Như hoảng hốt, vội để chén cháo sang một bên, đưa tay vỗ vỗ vào lưng anh.

Kết quả, làm Hải Đăng sặc lợi hại hơn.

Bích Như “.....” haha. Ngại quá. Hơi mạnh tay. sr.

Hải Đăng yêu chiều nhìn Bích Như “Anh không sao. Chỉ là nãy giờ không uống nước, cổ hơi khô.”

Khát nước? Sao nãy giờ không nói? Bích Như vội vã đứng dậy: “ Anh đợi chút. Em chạy xuống xem căn tin còn mở cửa không, mua cho anh một chai nước lọc nhé”

Ai biết hệ thống nước nóng trong bệnh viện này còn hoạt động không? Cho dù có, hiện tại ở đây cũng không có ly.

Mà uống nước lạnh không tốt cho sức khỏe, sẽ cảm mạo.

Tốt nhất chạy xuống căn tin mua quách một chai nước suối...

Hải Đăng giữ tay Bích Như lại, khuôn mặt đầy dịu dàng. Anh nhẹ nhàng vén mấy sợi tóc xõa ra trước trán cô, động tác nhẹ nhàng đầy yêu thương: “Không cần. Tủ đầu giường có sẵn chai nước”

Bích Như xoay người. Cô ngẩn người ra: Quả thật có chai nước suối trên tủ đầu giường thật.

Ai chuẩn bị, không nói cũng biết.

Bích Như cẩn thận mở nắp chai nước ra, đưa cho Hải Đăng “ Anh uống ”

Sau đó còn cẩn thận dặn dò thêm “ Uống từ từ thôi. Coi chừng bị sặc. ”

Hải Đăng một tay nhận lấy chai nước, tay kia cung chiều khẽ nheo mắt cô.

Chỉ là nước lã bình thường, Hải Đăng lại cảm thấy chai nước suối này có vị cam lộ, nó khiến cho lòng anh cảm thấy ấm áp vô cùng.

Hải Đăng vươn tay, toan để chai nước về chỗ cũ, Bích như đã sốt sắng giành lấy “ Để em ”

Cô giúp anh để chai nước lên tủ đầu giường. Mỉm cười, tiếp tục ăn cháo.

Hải Đăng trầm ngâm nhìn Bích Như một lúc, sau đó anh cương quyết nói “Chuyện hôm nay, anh nghĩ.... có lẽ chỉ là hiểu lầm. Giám đốc Lương không phải cố ý. ”

Bích Như “ xì ” một tiếng. Nội tâm tiểu nhân gào thét: Không cố ý nhưng anh ta cố tình- “A.... ”

Hải Đăng há họng ra . Nuốt xong, anh từ tốn nói

“Mọi người trong công ty đều biết giám đốc Lương là tín đồ ăn cay, đặc biệt các món Tứ Xuyên- Nói tới đây, nét mặt anh thoáng tự trách- Là lỗi của anh, không sớm nói điều này với em ”

2 muỗng tới tấp vào miệng anh.

Hải Đăng “.....”

Bích Như chính thức tức giận.

Đã nói cô ghét tên sếp biến thái đó. Ghét cay ghét đắng. Sao cứ nói tới anh ta hoài vậy?

Muốn cô ngủ nằm mơ thấy ác quỷ, ăn thấy nguyên cái vong lượn lờ quanh bàn à?

Im lặng là vàng. Tập trung chuyên môn ăn uống, miễn mình nổi điên lên, cãi cọi với anh ta (Hải Đăng).

Hải Đăng cười khò. Anh biết trong lòng cô hiện giờ rất tức giận. Anh không phải thần thánh. Thấy người con gái mình yêu ghét tình địch ra mặt, anh thích lắm chứ. Thậm chí có lúc anh còn có suy nghĩ giấu đồ bìm leo.

Nhưng... anh không thể. Cô bé của anh thiện lương như vậy, không thể vì nó mà đánh mất bản chất tốt đẹp.

“ Thật ra giám đốc Lương, ... ”

“Anh thích ăn cháo lẩm đúng không? ” Bích Như khó chịu cắt ngang lời anh, nội tâm cô gào thét dữ dội: Cô-muốn-chuyển-đề-tài.

Anh rảnh làm thiên sứ nhưng cô không rảnh làm thánh mẫu à nha.

Đề tài câu chuyện thay đổi quá đột ngột, từ thằng cháu yêu nhảy tới sở thích ăn uống của anh, khiến Hải Đăng ngơ mắt mấy giây rồi mới nói, “Ừ....”

“Nếu anh thích ăn cháo như vậy, hôm nào em sẽ nấu cho anh ăn. Thực ra, em cũng biết nấu ăn.” Cô hứa hẹn.

Không phải chỉ biết, mà là rất ngon.

“Ừ.” Chỉ là một món ăn bình thường, nhưng anh lại có chút mong đợi, vì thế mỉm cười.

Tìm Bích Như vì nụ cười của anh bỗng đập mạnh.

Hổng rồi! Tại sao sức cảm dỗ của mình trước trai đẹp càng ngày càng kém như vậy?

Mình mắc bệnh mê trai nặng lắm rồi.

huhu

Nghe được đáp án mình mong muốn, trong lòng thích thú, Bích Như tiếp tục đút anh ăn cháo.

Vui vẻ quá sớm. Hải Đăng đời nào chịu bỏ qua cho cô dễ dàng như thế. Anh tung ra đòn quyết định “Em đã kể với anh, phòng em làm việc chỉ có duy nhất một mình em. Khi này, giám đốc Lương còn kêu em đi cùng anh ta gặp khách hàng...”

Oh my god. Tha cho tôi đi, anh hai. À không, mình có anh hai ở nhà rồi. Kêu anh ta là anh hai là xúc phạm... ba mẹ.

Làm ơn n-e-x-t dùm con cái.

Người đầu mà dai quá trời.

Mà khoan đã. Anh ấy nói vậy.... “Có ý tứ gì?”

Thì sao? Chuyện phòng làm việc và việc gặp khách hàng, có gì khuất tất sao?

Hải Đăng nhìn Bích Như, ánh mắt tràn đầy âu yếm “Tổ thiết kế gồm 15 người, 14 người nhân viên sẽ làm việc chung trong một phòng rộng. Riêng trợ lý giám đốc được ưu tiên phân phòng riêng. Còn nữa. Nhiệm vụ của trợ lý là theo sếp đi ký kết các buổi họp đồng. Em hiểu chưa?”

Bích Như cảm giác lỗ tai mình ù đi. Cô hoang mang nhìn anh, không tin xác nhận lại “Vậy ý anh nói, anh ta là đang muốn cất nhắc em vào vị trí trợ lý giám đốc?”

“Em thông minh nhất. Em nghĩ xem.” Từ Nhan không có ý định đó. Anh cũng sẽ làm

Bàn tay to lớn của Hải Đăng trêu mếu vuốt mái tóc của cô, trong ánh mắt không che giấu yêu thương.

Bích Như ngẩn người nhìn anh. Trong giọng nói của anh, trong mắt anh cô nhận ra hai chữ tự hào.

Giọng anh lúc này.... Đó là giọng nói khi ông nội khi nghe cô báo tin qua điện thoại là mình được nhận vào làm việc tại tập đoàn Lương thị. Là đã ánh mắt khi cha mẹ cô nhìn cô lúc cô báo tin đậu đại học, khi anh hai cô khoe với những người bạn em tao tốt thế này, em tao giỏi thế kia.....

Ánh mắt ấy, cộng với tất cả những điều anh vừa nói, ý tứ chính là, cô phải có thực tài mới được những hưởng ưu đãi đó, đúng không?

Bích Như cười cười, mở nắp chai nước đưa cho Hải Đăng

“Thật ra, em tức giận nên nói thế thôi. Chứ em cũng thừa biết, anh ta có tài thánh mới biết em không ăn được đồ cay. Có lẽ anh nói đúng, là do em không may thôi.”

Bích Như nói xong, lại ăn, cô cũng không nghĩ tới, tại sao Hải Đăng chỉ quen mình 2 ngày lại biết mình có tiền sử viêm dạ dày.

Hậu trường:

Màn 1: Cảnh 1: (Action!):

Quản chúng * kêu gào*: Chương này chán quá tác giả ơi, nói tới nói lui, đút ăn đút uống không à. Chẳng có kịch tính gì cả.

Tác giả * xụi lơ* Bỏ lâu quá, tuột cảm hứng, đang mài lại. Các bác cứ bình tĩnh.

Sau đó vót vát thêm: “Mọi người phải công nhận, chương này ngọt ngào, đúng không?”

Đám đông quần chúng: “Ngọt cái khi mốc “

Đã kích xong, các vị độc giả anh minh sáng suốt xoay người, phui mông rời khỏi, bỏ lại con mẹ tác giả ảm ức gào khóc * Oa oa oa không chịu đâu . Lũ độc ác. Trờ lại đây, khen ta cái coi *

Màn 1: Cảnh 2(Action, to be continue!):

Lương Tử Nhan * hùng hổ* Tác giả đâu? Tác giả đâu? Ta phải tìm mụ ấy tính sổ

Tác giả * Ló mặt mốc ra*: Ở đây nè. Réo gì như réo hồn vậy bố?

Lương Tử Nhan * ôm chân tác giả khóc nức nở* : Mấy bữa nay con không được lên sàn diễn. huhu. Con bị khán giả lơ rồi. Ứ chịu. Mẹ bắt đền đi (Nắm chân tác giả, lôi xềnh xệch)

Tác giả (khóc không thành tiếng): Được rồi. Chương sau ta đưa người lên sàn... chứng khoán luôn, chịu chưa? Giờ buông chân ta ra coi.

Lương Tử Nhan (buông ra, tác giả té chổng vó)

Khán giả xem kịch vui Hải Đăng “.....”

Tác giả “.....” chính thức khóc thành tiếng. “huhu. BMVNAHN, ta ko ngược người, ta thề không lên nữa. ”

Hải Đăng (từ đâu xuất hiện, lết xe lăn đến, chìa tay ra cho tác giả)

Tác giả (rom róm nước mắt, nắm tay, bò dậy): Quả là con ruột có khác.

Hải Đăng: “Không sao đâu.... Ngoan.... Đừng khóc....” (Nghĩ thầm: giờ mới biết, bản tính Bích Như di truyền từ ai)

Khán giả xem kịch vui “.....”

Bạn đang đọc truyện *Nếu Anh Chết, Em Có Tha Thứ Cho Anh Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.